

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

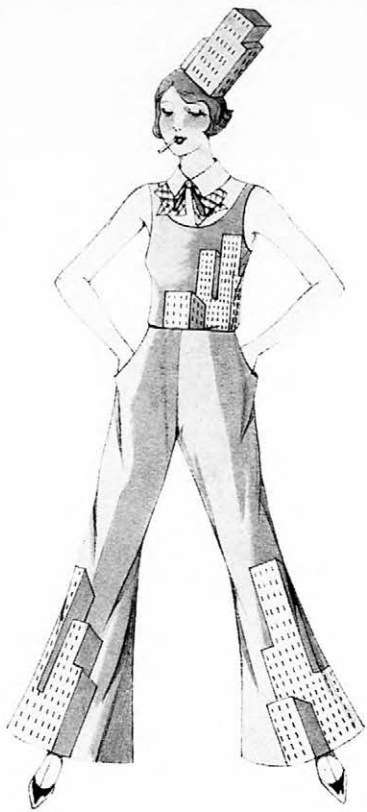

XI. EVFOLYAM — 2. SZÁM
BUDAPEST, 1934 JANUÁR 10
ÁRA: NYOLCVAN FILLÉR

H E D D Y K I E S L E R

Foto: Angelo, Budapest, IV., Váci-utca 24

FARSANGÈS SPORT

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

BUDAPEST, 1934 JAN. 10

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HAZTARTASI FOLYÓIRAT

XI. ÉVFOLYAM 2. SZAM

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Jókai-u. 37 (Berlini-tér sarok) Telefon: Aut. 10-7-23 Postatakarékpénztári csekszámla: 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő, Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 P, félévre 15 P

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehszlovákiai korona, félévre 90 csehszlovákiai korona, negyedévre 50 csehszlovákiai korona. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei, Angliában és Jugoszláviában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő, Amerikában egész évre 8 dollár. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat mellékletével együtt évi 24 pengő

„TAVASZ A TÉL BEN” Irta: Papp Jenő

Ha nem tévedek, van egy ilyen nevű farsangi alakulatunk is, hogy «Tavasz a télben». A lelkes vigalmi bizottságok között az ő működésük se merül ki másban, mint abban, hogy a Gellért-szálló pálmakertjében toborzót tartanak a rózsák számára. Nyiló virágok és feslő bimbók illatára közé menekül a férfinép, hogy felrészítse illúzióit. Kint a tél ropogtatja a Dunán a jégtáblákat, zord az ég, dühöng a szél és a politika, a zálogházakban csillogó domb gyűl össze a szerény ékszeremből, ruhát, cipőt, szükségmunkát osztogat a nyomorenyhítő akció. Ki bírja ki sokáig ezt a dübörgést, amelyet az élet visz véghez. Kinek elég erősek ma az idegei ahhoz, hogy oázis nélkül hallgassa a panaszok zúgását? Úgy várták az emberek a farsang kapunyitását, mint a vakbuzgó keresztények a templomajtó zárjában a kulcs megcsörrenését. Üdülésre tódulnak be a farsangba, felejteni és felvillanyozni a lelket, amelyik robotol. Teleszívják a szívüket andalító reményekkel, tűzzé válik minden női szem, paraszuk mellett ingyen lehet melegedni, a sok elsovadt, elhagyott férfiszív mozogni kezd, remélni kezd s hinni abban, hogy tud még hódítani. Kitalálták, hogy a tél kellős közepén is össze lehet állítani egy tündérkertet, csak nők kellene hozzá.

Hogy meg lehet hazudtolni a mord időjárást is, szemébe lehet nevetni a zuzmarának, gondnak, hidegnek és hajszának, ha egy jól fűtött fényes terembe meghívjuk a hölgyeket is: A rengeteg ünnepi bankett mind üres, a sok férfitanácskozás, összejövetel, bajtársi találkozás és asztaltársasági szeszivókúra mind céltalan és haszontalan szórakozás ahhoz a tavaszi pillanathoz képesti, mikor együtt lehetünk az élet virágával, a nővel.

A bennünk szunnyadó lovag fegyelmezetten és kicsinosítva ébred a farsang reggelére, összevissza beszélünk mindenféle bohóságot, a szánkat édes szavak hagyják el, bőkolunk és térdet hajtunk, mintha valami ígézet történt volna velünk. «Tavasz a télben, — tavasz a télben!...» dadogja a jelszót a sok elkábított férfi, frakkot húz mindegyik, csokros cipőt, plasztront és fehér nyakkendő s ennek a nyakkendőnek a lobogója alatt nekivág a rózsatengernek, hogy egy kicsit kalózkodhassék, egy kicsit kipróbálja férfielőnyeit és nem utolsó sorban, hogy megállapítsa majd otthon; hogy hány női szívet orzott el. Megesik az is, hogy ómaga is horogra akad. S ezt a szerencsétlenséget később azzal mentegeti, hogy farsang volt, tavasz nyílt a télben s az általános örömben ő is elvesztette a fejét.

Mit ártott a farsang mámorának az a sok teadélután, tánchelyiség és a bárók táncparkettje, ahol minden nap reggelig lehet ropni a rumbát. A farsang tovább él, Karnevált nem tudták de-tronizálni, mert a hosszú esztendő a próza sivatagja lett, a profanizált zene, — tele kiábrándító strandokkal, szemérmetlen csónakázásokkal, pörre vetköztetett vágyakkal, amelyek csömmel járnak és unalommal. A képzelet csodákra szomjas és bosszút áll a felvilágosodott nyarakon, a sátorozó párokon s a víkendező szerelmeseken. Azt hittük, hogy a szemérmes farsang már csak a múlt rekvizituma, poros hagyomány, amelyik eltűnik a modern életből, mert mi az még, amit nem tudunk a nőkről és mit adhat még nekünk a farsang, minő meglepetéseket, amelyek érdekelnék a kijózanodott szíveket!... És íme, már újra üléseznek a rendezők, válogatják a nyitó párokat, tisztelegnek a bálanyáknál. Az üzletekben ötletes álarcoakat keresgélnek, alkudoznak a nagy báltermekre, girlandokra, délszaki növényekre és sorozzák az új pálcásurakat. Sőt védnőkök után is futkosnak. Nem úgy, mint nyáron, mikor elég a védnői tisztségre egy parányi trikó és bálteremnek a homokos római part. Most mindenki kutat egy kis költészet után, leplet, burkolatot keres, tavaszt a télben, hogy minél mélyebbre rejtsse saját elhagyatottságát. Hála Istennek, farsang van újra, amikor mindenki fényesen mulat!

MINDIG UGYANAZ

Irtta: Tóth Gáborné

Magda úgy kuporgott a nagy karosszékben a kandalló előtt, mint egy beteg kiskutya. Ez a hasonlat annál is inkább illett rá, mert ő maga is azt felelte a kíváncsi Julcsa alázatos kérdészködésére, hogy kutyaül érzi magát. Magda, a tizenhéttestendős modern Magda nem nagyon szokta megváltoztatni a kifejezéseit, épúgy, mint a többi ezerkilencszázharminchármas, tizenhéttestendős modern Magdák általában. Különösen, ha nem volt jó hangulatban. Márpedig azt senki sem kívánhatja Magdától, hogy a történetek után jó hangulatban legyen. Még nem tudott eligazodni magán, hogy hát mit is érez tulajdonképpen? Meglepetést, bosszúságot, vagy egy kis fájdalmat is? Vagy talán bosszúságot a meglepetésen, hogy az a tegnapi dolog fájdalmat okozott neki.

De hát nem olyan könnyű dolog abba beletörődni, hogy a vőlegényünk, aki jólkereső ismertnevű ügyvéd és mellesleg nagyon jóvágású fiú, egy egész háromfelvonásos operett alatt olyan félre nem érthető módon tapad szemével az imádandóan szőke primadonna alig-alig rejtett bájaira. Isten neki, ha mi magunk kevésbé volnánk szépek, vagy fukarkodnánk a látatnivalókkal, de teszem fel: ennek a fehér szatén estélyinek van olyan merész kivágása, mint az angyalian szőke primadonna fordótrikójának... sőt. Meg aztán a tizenhét testendős is versenyre kelhet az ő huszon... harminc... vagy ha a rossz nyelvűeknek hinni lehet, negyvenkét évével. Aztán meg... nézze csak, Péter... ezt én eddig észre sem vettem... hiszen ennek a nőnek iksz lába van! Haljak meg, ha nincs igazam!

És hát akkor jött a meglepetés. Péter ingerülten fordult Magda felé.

— Bár magának lenne ilyen iksz lába!

Nem, nem ez volt a meglepetés. Hanem, hogy ez a hang egy kicsit szívenütötte Magdát. És most ezen a meglepetésen gondolkodik már egész álló nap, a kandalló mellett kuporgva, a nagy karosszékben. Az éjszakáról ne is beszéljünk, ami ezt a színházi estét követte.

— Magda kisasszony, az ügyvéd úr várja a kiasszonyt. Úgy ugrott fel a karosszékéből, mint egy vipera.

Most eljött lekényörögni a szíveről azt a buta megjegyzést. De kidobja! Nem, nem is ő, a szobalánnyal, ezzel a buta falusi libával utasíttatja ki, hogy soha többé hozzájuk a lábát be ne tesse.

Aztán valahogy mégis csak az jött ki a száján, igaz, hogy már lehajtott fejjel:

— Azonnal megyek.

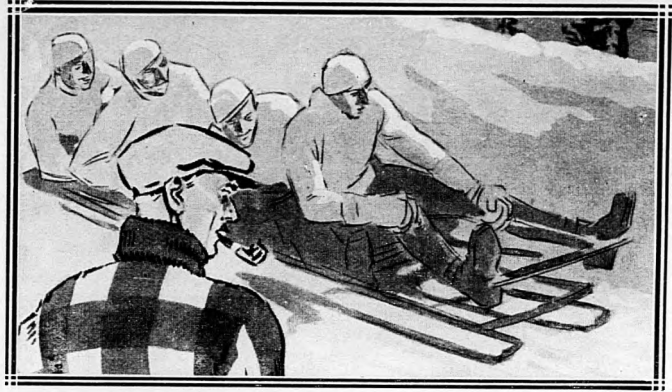
Péteren igazán nem látszott meg, hogy valami alázatos bocsánatkérésre készülne. Friss volt, elegáns és a két szeméből csak úgy sugárzott ki a jókedv.

— Szervusz, Magda gyerek.

Még meg is csókolta, igaz, hogy csak az arcát, mert mi tagadás, Péter sohasem rajongott a rúzsért, még ha valódi párizsi import is, mint a Magdái.

Aztán mégis, mintha készülne valamire, mert észrevehető zavarodottsággal fesszeng a széken, mikor Magda az ő nyílt, őszinte szemeit ráemeli.

— Magdikám, mondani akarok valamit neked... nézd, milyen zavarodott vagyok... pedig te okos kislány vagy, veled lehet beszélni... felvilágosult, okos, kis modern lány. Én téged nagyon szeretlek, de látod, ez nem elég, ez nem az, ami kell, ha két ember egy életen át... Meg aztán, én azt a színésznőt szerettem is. És ami még sokkal több, ő is szeret engem. Elismerem, hogy elavult gondolkodású emberek vagyunk, nem olyan felvilágosodott, mint ti... mint te... éppen azért, én úgy-e, sehogy sem illeink hozzád, mert én még azt kívánom az asszonytól, aki a párom lett, hogy azzal a mult századbeli érzéssel ragaszkodjék hozzám, amivel az apám az anyámat szeretete.

Mire idáig ért, Magda szép lassan már le is húzta ujjáról a jegygyűrűt és szóltalanul, mosolyogva tette Péter elé.

Péter hálásan csókolta meg azt az árvánmaradt fehér karikát azon keskeny leánykézen és a szemében először rezgett valami csodálatos melegség, ahogy Magdára emelte.

— Köszönöm, Magda.

— Mikor lesz az esküvőtök?

— Két hét múlva. Aztán Velencébe megyünk. Csodálatos város az, te Magda. Ha férjhezmész, te is oda menj nászútra.

— Lehet, hogy majd szótfogadok neked. De egyelőre...

— Ráérsz.

— Ráérek.

Aztán elbúcsúzott, elment, mintha csak az ittfeljött esernyőjét jött volna elkérni.

És Magda, a tizenhétéves modern Magda, az előszobaajtó csukódására elkezdett nevetni. És nevetett sokáig, még anyika is így találta, mikor az „intellektuális nő” évadzáró teajáról hazajött. Idegesítette is a nevetés, mert erős vitájuk volt a klubban Ádlerrel és Freudról.

— Ugyan minek örülsz úgy? Mondd el nekem is. Rám is rámférne egy kis nevetés.

— Gyerek vagy te még ahhoz, anyikám, — és otthagya az elképedt intellektuellt.

Aztán bekuporgott megint a nagy karosszékbe és kitaróan bámulta a kandallóban lobogó hasábot.

Most jó volna, ha valaki a hűvös kezét rászoritná a homlokára, vagy megsimogatná a kezét, azt az árva kis fehér leánykezet, aminek végre, hogy senki sem látja, szabad már remegni is. Erezte, hogy anyikához hiába fordulna, mert az „intellektuellt”, ahogy apai tréfásan nevezni szokta, Freudtal vagy Ádlerrel próbálna megmagyarázni azt a halántékát hasogató gondolatzatart, ami ott lüktet az agyában.

De a vacsoránál féktelen jövedve volt ismét. Olyan szípközöan ötletes volt, hogy szegény kis gondoktól fáradt apit könnyékeny megnevettette.

Aztán csak úgy két fogás közt vetette oda bámulól szüleinek, hogy a jegygyűrűt visszaadta Péternek.

— De hát miért? — kérdezte apai megrökönyödvé.

— Eh, hát rájöttem, hogy az új fekete-fehér imprime ruhámhoz nem illik a feketehejű Péter. Általában az egész tavaszi garderoomhoz inkább egy szőkehajú vőlegény passzol.

Apai ijedtében akkorát nyílt a bifsztekéből, hogy fuldokló köhögőrohamot kapott tőle.

Aztán megadóan belenyugodott, mint ahogy húszévi házassága alatt megszokta, hogy minden abszurdumba, ami a feleségétől vagy a lányától származik, megadóan belenyugodjon.

— Ugyúltszik, az idén sohase akar kitavaszkodni. Májusban fűteni? Ezen a pénzen elutazunk inkább egy kis előnyaralásra. Úgy terveztünk, egy hét múlva indulunk.

— Hova megyünk az idén, api?

— Velencébe.

Magda először csak bámult meredt szemmel szegény kis apira, aztán szinte fuldokolva, hisztériásan kezdett kiabálni.

— Nem megyek Velencébe! Utálok Velencét! És utálok egész Olaszországot!

— De, fiacskám, értsd meg, a mai nehéz valutáris viszonyok...

— Fűtülök a valutáris viszonyokra! Vigyél Ostendébe vagy Kalkuttába, vagy Ausztráliába, vagy az Északi sarkra, de Velencébe nem megyek! De akkor már úgy sirt, mint a záporos és rohant ki az ebédlőből.

— Voila!... A te nevelésed... — harsogta apai most már végképp megdühödvé.

— Az én nevelésem... mintha ugyan lehetne a mai gyerekeket nevelni!

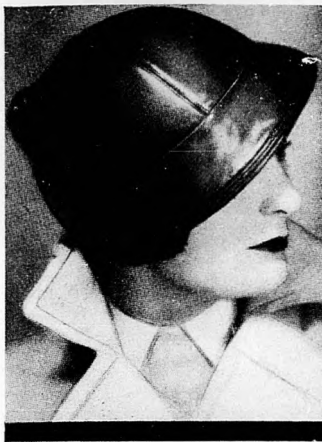
— Az én lányom! Az én vérem! A felbontott eljegyzéséről úgy beszél, mint ahogy egy elhasznált villamosjegyet eldob az ember. Velencétől meg síró-göröcsöt kap. Nincs ennek a lánynak semmi szíve... és csak száguldozott, mint egy tigris.

Anyika, az intellektuell anyika meg, egy kicsit szórakozottan, egy kicsit gúnyosan megjegyezte:

— Biztosan Velence sem illik az új fekete imprime ruhájához.

Mirákulum a Barackos-úton

A Barackos-út Budán és az Isten háta mögött van. Az út tele van barackkal és nyomorúsággal. A barackokat megesszik a környékbeli emberek és gyermekek; a nyomorúság megessi a helybeli szegény embereket, inséges asszonyokat és éhező gyermekeket.

És ami fő: a Barackos-úttól — egy pazar arasznyira van a farkasréti temető. Ezért itt szelídebb és jutányosabb a nyomorúság. Mert a szegény emberek, akik itt bőjtölnek, koplalnak és remegnek a végrehajítótól, mégis csak tudják: hogy egyetlen hosszú lépéssel ott vannak már, ahol az árnyak nincsen fénye és ahol kórság és pszichoanalízis nem bántják az ember gyermekét.

A Kozma csizmadia már igen-igen gondolatot erre a lépésre. Kozma Márton derék, emberfelo ember volt és szerette az Istent. Eleinte éppen megfordítva csinálta a dolgot. Istenfelo volt és szerette az embereket. De az emberek kutyamódon ráijesztettek, mindig, mindenütt. Az Isten pedig legnagyobb nyomorúságaiban is az édesanyjára emlékeztette, aki puha, meleg imakkal töltötte meg gyermeklelkét. Ezért megcserélte lelki viszonyait.

Már harminc év szúrta Mártont, mikor meglátott egy száznegyvenhárom centiméteres Klárikát. Nobik Klára szegény paraszti árva volt, mint ő. A Vérmezőn találkoztak egy vasárnap délután. Megfogták egymás kezét és leültek egy padra. Elmondták egymásnak az életüket. Ugyanaz a pusztaságos gyermekség, ugyanazok a rokonrugások és idegen pofonok, túlsok munka, túlkévs falat. Aztán: nagyerdő Budapest, sötét útvesztőivel, csábító mérges virágaival, leselkedő tigriseivel. Mindenik a maga sorsát búsulhatta még egyszer a másik életében. A nagyságos anyakönyvvezető úron dicsőséges szép széles nemzeti szalag volt, mikor összeadta őket. Mintha ő-mindenhatósága azt mondta volna nekik: — Na, lényegtelen Kozma Marci és nemfontos Nobik Klári, ezért a megtiszteltetésért csak fogtok az országnak egy-két katonát adni.

Ide jöttek hát a Barackos-út legkietlenebb sarkára s a nagy bérudvaron kivették a leghátsó és legkisebb furcsaságot, amit kiadó lakásnak neveztek.

Nagyon barátságos, bizalmas kis lakás volt. Nem idegenkedett az esőtől, nem gyanakodott a szélre, vagy a hóra. Ott engedte be őket, ahol be akartak jönni. Kozma Márton vásárolt egy szép nagy fehér kártyapapírt. Saját művészetével rápingált egy pár csodálatos csizmát és egy pár meglepő szép női cipőt. E lábbeli ragyogások mellé odamagyarázta ékes betűkkel:

**Kozma Márton
úri és női Cipész**

Dolgozik részlet-Hitelbe is.

A jól sikerült képzőművészeti alkotást kiszegelte a kapura. És már olyan volt a Barackos-út, mint a pesti Duna-korzó déli órákban. Mert a Sasadi-úttól az Agnes-utcáig, a Szerelme-Bolondjaitól a Zalatnai-útig megmozdult a Sasad és Farkasrét minden krajcártalanja. És kezükben hozták a pozdorjává nyútt cipőket, a lyukakká zilált lábbelieket, a sejtellemmé kopott topánkákat és a százegey-percentes rokkant csizmákat. És a részletes és szigorú kívánságok után mindenik szájában ott volt a refrén: — Majd elsején megfizetem.

Kozma Márton mindennap reggel öt órától éjfélig ott görnyedt a kapta mellett. A szegény kis Klárka pedig egyik kezével takarított, súrolt, főzött, mosott, másik kezével segítette az urának, amiben lehetett. És minden elsején szegényke: ő szedte nyakába a farkasréti világot, hogy szívet megfogó kis gyermekhangjával kikönyörögje a meggyógyított cipőjük markából a tartozásukat. De ennek a hangnak itt nem volt mit megfognia. Az élet ezekből az emberekből rég kirógta a szívet. Pénz helyett azzal fenyegetőztek, hogy ilyen «tolakodás» mellett ő, minden rokonuk és minden ismerősük más szuszterhez fognak menni és másokat is rábírnak a Kozmák elhagyására. Szegény apró asszonyka minden ilyen útról holtra fáradtan, szegyéntől és könnyektől kiégett szemekkel került haza. Márton pedig visszaemlékezte a tegnapi sóhajtatást. Mert újat már nem tudott sóhajtatni.

Ebben az időben jött lakni erre a vidékre egy híres szobrász, aki élte derekán idekerült a temető mögé. Gigantikus álmait oly óriási szobrokba mintázta, hogy azok nem fértek bele a megtörpült emberek lelkébe. Ezért az

emberek meggyűlölték őt és kitzasztótták az életből.

A szobrász nem vette túlságosan zokon a dolgot. Hiszen a napot, a holdat s a tér többi örök titkait nem vette el tőle ez az eset. Egész nap mese-olvasón járt Farkasrét csodái között és olvasta az embereket és a dolgokat. Meglátta a Barackos-úton az ékes Kozma-cégért. Valami sajtósaot mondhatott neki ez a cégőtbla, mert bement az udvarba. És amint belépett az árva Kozma egérlükba és látta a görnyedt férfit, mindennapi rémre tágult szemével, gondárkos sápadt arcával, nyomort didergő hervadt ajkaival, látta a maroknyi asszonyt tarlott kis arcával s gyermekszemei végtelen könyörgésével: rögtön égető új cipő szükségét érzett. Megmérte a lábát és előre kifizette a készíttendő cipők egész árát: huszonöt pengőt. Még el sem tűnt hatalmas alakja a kapun: Klárka a szoba közepére ugrott s hitvalló lobogással, zokogásig kacagó hangon kiáltotta:

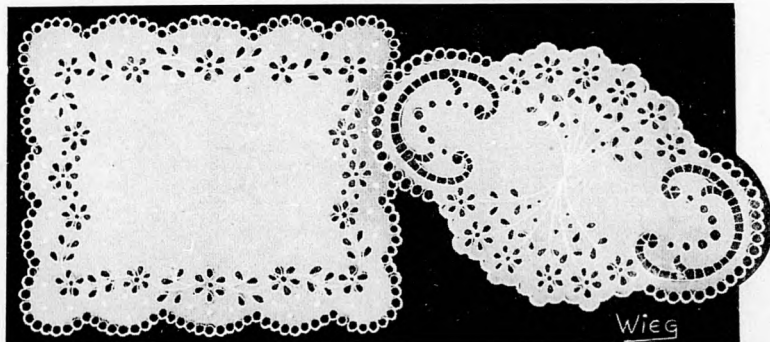
— Savanyú tuddt fogok csinálni! Savanyú tuddt fogunk enni!

A férfi szelíden intette:

— Várj, fiam, előbb elmegyünk a bőrrőshöz és megveszünk mindent, ami a cipőhöz szükséges. Aztán jöhet a savanyú tuddt.

Már délután négy óra volt, mikor megindultak a város felé a nagy bevásárlásra. Gyalog mentek, hogy mutassák: milyen jók és takarékosak még a bőség-szarú csurgása alatt is. Pedig a hisztérikus vénleány: a December szembe karmalta, szembe harapta őket s televisította a fülüket. — Huszonöt pengő! Huszonöt pengő! — turbékolta a lelkük, mint zsenge napra pöffeszkedő galamb. A havas, jeges eső, a vad szél irtózatosan megcsavarta őket. Mire az Enyed-utcahoz értek, még a lelkükről is jég-csapok lógtak. Egyszerre Klárka csak megállt s belenyújtotta ujját a mostoha sötét estébe: — Pörköltet esznek.

A Babarczy-korcsma széles kirakatára mutatott. A korcsmában a lámpák vidámságában három vendég pörköltet evett s a körjük fényesedő pára melegét érezte a lelkük. Olyan mély áhítat, olyan végtelen vágyódás volt az asszony hangjában, hogy Kozma Márton átkarolta a didergő ember-madárkát.

Tálca kendők

Wieg Testvérek terve

— Menjünk be, Klári szívem. Utóvégre minket is a jó Isten teremtett.

A zöldes arcú decemberreggel koccogt az ablakon, mint próbálkozó orgyilkos. A két árva felült az ágyban s hallta sápadt arcuk egymásra meredni. — Istenem, én édes jó Istenem! — zokogta az asszony. A férfi felnyögött: — Ezt a szegényt nem várom meg. Inkább elemésztem magamat.

— Engem pusztíts el, én vagyok a bűnös, az oka mindennek, — sirt lélekéből az asszony. — Én juttattak börtönbe. Oh, milyen hitvány, nyomorult asszony vagyok!

Szegény megtaposott, örök-jobbágy Kozma Márton, most először életében, fekete lazádsába zúdult!

— Te vagy az oka?! Minek vagy az oka? Nem! Hát bűn az, hogy egyszer mi is embermódra élünk egy este! Az Isten teremtett bennünket, miért büntet hát azért, hogy vagyonk?!

Ma reggel kilenckor fog jönni a szobrász felpróbálni az új cipőt. És nincs cipő, nincs pénz. A jó meleg étel, a szokatlan bor felkavarta őket, mint hamu alá bujt lángot. Emberré lobogtak és emberi életet akartak élni. Már este közel hét óra volt, mikor kijöttek a korcsmából. A közeli mozi úgy hívott, mint egy távoli mese-sziget. Bementek s az érzelmes mesétől gyermekek melegevéde kisírták egész szívüket, egész életüket. Mikor kijövet újból a korcsma elé értek, úgy jött onnan ki a hegedűszo, hogy érezték: lehetetlen ezzel az új megszálesedett lelkükkel visszabujni a hideg vacok fojtásába. Megint bementek. Erték, ittak, énekeltek, kacagtak s úgy örvendtek egészen élő önmaguknak, mint egy most felfedezett aranybányának. És másnap reggel, mikor rövid bódult álom után visszazuhantak mindennapi önmagukká: hevennyolc fillér volt a cipő árából. És most, a megjelölt napon, várniuk kell, hogy a szegény irtózatos szeges csizmájával rájuk taposon.

Kimáztak az ágyból, felöltöztek. Úgy lézengtek a tűznélküli hideg konyhá-

ban, mint őszre ítélt legyek. Már szólni sem tudtak egymáshoz, mert minden szóban újból megfagyott a szívük. Kilenc óra tájt lépiek hallatszottak az udvaron. Mintha nehéz rendőr jönne. Mintha szigorú arcú bíró közelednék.

És akkor, diergő meneküléssel, az asszony odafutott a kemencéhez. Arcát a vak tűzhely felé fordította, kezzeit összekulcsolta és egy pillanat ezredrészében egész életét imába bontotta:

— Én édes jó Istenem, én szegény árvának születtem, hogy szenvedjem és túrjem e siralomvölgyi életet. Mindig igyekeztem tisztá maradni, Te láthattad, hogy mindig jó akartam lenni. És most szegyenbe rántottam ezt a becsületes, jó embert, akit szeretek s aki azért botlott meg, mert szeret engem. Én jó, könyörülő Istenem, haljaj meg én, csak neki ne legyen bánata. Tégy csodát, Isten, édes jó Istenem, tégy csodát!

Az ajtón kopogtattak. A szobrász belépett. Kozma Márton felállt, terítói fehér volt az arca, néma sírás a szemei. Az asszony arcát az ajtó felé fordította s riadt madár ajkai lihegték:

— Én... én... én...

A szobrász egy szemnyitásban vette a kiellen szabót s a két emberárvát. És látta a lelküket. Az ő roppant tragédiájában benne volt minden emberi szenvedés arca. Tudott már mindent. Mutatott zavarral, mosolyogva kezdett beszélni:

— Jó reggelt kívánok. Egy kis baj van. Amilyen bolond szórakozott vagyok, elfelejtettem, hogy már rendeltem két pár cipőt egy belvárosi üzletben. Adják ezt a párt valami szegény embernek. És hogy ne legyünk igazságtalanok a női nem iránt sem, csináljanak ezéért a huszonöt pengőért egy jó meleg téli cipőt egy szegény asszony számára.

Letette a pénzt, köszönt és nagy gyorsan tovafutott. A két árva egymást nézte s forró, fényes szünyedés volt körülük a világ. Aztán egymásnak rohantak, csókolták, ölelték egymást, kacagásnál boldogabb zokogással. A cseppnyi asszonyomlós felmászott férjére, mint egy letarolt jegenyére, vállára ült, átkarolta férje vézna nyakát s másik kezét befúrta a hervadt fűrtök közé. És a sokszázados paraszti nyomorúság utolsó virága, fellobogva Isten felé, mint Abel boldog tüze: csurgó szemekkel, omlós kacagással, éktelen hamisan énekelte:

— Csoda!... Csoda!... Megsegített az Isten!... Szabó Dezső

ÜLÉS A RENDKIVÜLIEK KLUBJÁBAN

Írta W. J. SOMMERFELDT Fordította: K. LÁNYI PIROSKA

Chicago. Rendkívüliek Klubja. Tizenkét tag. Pontosan tizenkettő, se több, se kevesebb nem lehet. Ha kidől egy közülük, választanak újat helyette. A felvételhez nem kell ajánlás, nagyúri pártfogás, csupán egy rendkívüli élmény kell, olyan, amilyennel nem mindenki dicsekedhetik. Minden ülés résztvehet egy vendég, ő a mindenkori tizenharmadik, megjelenéséhez az összes tagok beleegyezése szükséges.

Most én vagyok a tizenharmadik. Érdeklődéssel nézek körül a terebben, melyet csak a középkori stílusú kandalló tüze világít meg. A kandalló körül puha fekete bársonyfoteleken ülnek a tagok, fekete frakkban, fehér kesztyűben. Megszámlálom a foteleket... csak tizenegy, a tizenkettedik tag a kör közepén ül, frakkban, feltűnik nekem, hogy keze fűdetlen. Ő az ujonc... ő fog beszélni, egy rendkívüli történetet fog elmesélni, amely megtörtént s amelynek hőse ő maga.

Valahonnét halk csengetés hallatszik, a tizenkettedik kissé előbbre húzza székét... a tűz most az arcába világít. Világosan látom, hogy egyik arcán régi sebhely, orrcsontja betörve, bal szeme pedig merev, mintha üvegsem lenne...

— Mister Atkinson, a Northern Railway Co. elnöke, — mondja egy halk, monoton hang és a tizenkettedik beszélni kezd: — Úraim! Bocssánnak meg nekem, ha száraz és unalmas leszek. Csak a képzelet termelte történetek tudnak színesek lenni, csak költők tudják teremni erejükkel élvezetessé tenni az élet durva, megrázó eseményeit. Én nem vagyok költő és nem vagyok művész, a rideg eseményeket fogom

elmondani, úgy, ahogy emlékeztembe bevésődtek. Nem sokat felejtettem el belőle, hiszen az a húsz év előtti éjszaka, amelyről beszélni fogok, egész életemet átformálta. Külsőmből torzot csinált, pályámat pedig a legmagasabb pole felé lendítette. Annál a vasúttársaságnál kezdtem pályafutásomat, amelynek most a feje vagyok. Szerény, közepes tehetségű és közepes szorgalmú hivatalnok voltam. A száraz irodai munkát bizony meglehetősen untam. Minden vágyam az volt, hogy egyszer kikerüljek a négy fal közül és rohogó vonatokon teljesíthessek szolgálatot. Néha olyan mohó vágy fogott el a változatosság, idegen földek, ismeretlen emberek, új élmény után, hogy könnyű szökött a szemembe, ha egy-egy expressz-vonat kirohott a pályaudvarról. Erről gondolkoztam egyik vasárnapi délután is, amikor lehajtott fővel botorkáltam a külváros szórakozó negyedében, ahová magam sem tudom, hogyan vetődtem. Olyan elgondolkozva mentem, hogy léptem-nyomon beleütköztem a járókelőbe, bajadérruhás, meg tiroli jelmezű lányokba, részeg férfiakba. Egy csomó gombaságot zsebreavágtam és már alig vártam, hogy kijussak a tömegből... hiába,

minél jobban igyekeztem kifelé, annál inkább belekeveredtem a csöselékbe. Akár akartam, akár nem, meg kellett állnom és végighallgatnom a lisztespofájú Harlekin jóvondomondását. Egy nagykontyos cseléd-lánynak szavalt patétikus hangon férjéről, csalfa katonáról, barna szeretőről... majd hirtelen abbahagyta, ott termett előttem... furcsán rámeresztette a szemét... megragadta a kezemet és a fülembé súgta:

— Nagy dolgok várnak rád... vér, téboly... küzdelem... valami nagy rohanás... aztán siker... siker... siker... ez a te jövőd, barátom, — mondta és hirtelen fordított nekem, még mielőtt fáradságát jutalmazhattam volna. Utánamentem... ugyanezen hozzáfértem, egy dollárt akartam a kezébe nyomni. Rámévezett, lebiggyesztette festett ajkát és visszazárta a pénzt: — Mit gondolsz, pajtás, ki vagyok én? Hát tudd meg, hogy Harlekin csak akkor fogad el pénzt, ha hazudik... Neked az igazat mondtam...

És csakugyan az igazat mondta a vásári, festettarcú jós... Vér... téboly... küzdelem... siker... siker... siker... igen, ebben a pár szóban benne van az egész életem.

Másnap nagy meglepetés ért. A Nyugati Express kísérője, egy igen tehetséges fiatal tisztviselő, hirtelen megbetegedett és főnököm engem ajánlott helyette. Lázás örömmel készülődtem első utamra. Hamar átfutottam a tudnivalókat, jóformán semmi tennivalóm sem volt útközben, az egész állásnak tulajdonképpen az volt a célja, hogy rendkívüli események esetén... ha például rablás, merénylet, szerencsétlenség fordulna elő... legyen egy intelligens személy, aki a vasút érdekeit képviseli.

Este 8 óra 30 perckor indult az express. Nyolc órákor a mozdonyvezető jelentkezett. Kissé elkedvetlenedtem, amikor ellenzenves, gúnyosan keserű arcát megpillantottam. Volt valami véstjtjósó ennek az embernek szúrós tekintetében. Egyik kollégám mondása is eszembe jutott, aki azt mondta róla: „Meglátjátok, ez a Robert Belmont még fog hallatni magáról, semmit sem tudok róla, de az az érzésem, hogy a Sing-Singnek nálánál sokkal külön lakói vannak“.

Igyekeztem elhessegetni magamtól ezt az egészen felesleglen jóslást és valósággal erőltettem magamat, hogy kedves legyen ahhoz az emberhez, aki első expressemet röpi majd ki a nagyvilágba.

8 óra 30 perckor... megadtam a jelt az indulásra. Beültem a fülkémbé, amely a vonat legutolsó kocsijának utolsó szakasza volt. Éppen olyan ágy volt benne, mint a hálókoscsokban és egy csinos kis írósztálnál akár dolgozhattam is, ha akartam. Az írósztal fölött a sebességmérő készülék és egy óra függött. Ennek a kettőnek az adatait kellett óránként lejegyznem egy papírosra.

9 óra 30 perc... 60 km... jegyeztem be a megfelelő rovathba, aztán kényelmesen végigfeküdtem az ágyon és mindjárt elaludtam. Furcsa álmom volt, azt álmodtam, hogy repülök és közben folyton attól félek, hogy lezuhanok... és csakugyan, hirtelen lekonvulnak szárnyaim és én zuhanok, zuhanok... zuhanok...

Felébredtem, riadtan néztem körül... a kerek olyan furcsán zakatoltak... hirtelen azt hittem, hogy ez még mindig az álomhoz tartozik. A sebességmérőre esett a tekintetem... az óra 130 km-es sebességet mutatott. Felugrottam... nem tudtam megállni, ide-oda dobálódtam. Tágrányit szemmel figyeltem a sebességmérő óráit. 131, 132... 135... 140... megnéztem az óráit... 10 óra 45 perc... megnéztem a

térképet és a menetrendet... Szentséges Uristen... a rémületől azt hiszem, hangosan felordítottam... tizenhat perc múlva a híres halálkanyarhoz érünk... a megengedett legnagyobb sebesség ezen a helyen 70 km óránként... már... már régen nyolcvannal kellene haladnunk... és a sebesség nem csökken... nő... még egyre nő... 150... mi történt ezzel a nyomorult Belmonttal?... A biztos halálba rohanunk. Felrántottam a fülkém ajtaját... rohantam a telefonfülkéhez, hogy a mozdonyvezetőhöz kérdést intézhsek. Leemeltem a kagylót... csengettem... semmi felelet. Nem akartam időt vesztegetni... éreztem, hogy az egész vonat... száz és száz ember élete az én lélekjelenlétemtől függ. Valósággal repültem keresztül a vagonokon.

Arcok, amelyek akkor kerültek elé, csodálatosan emlékeztembe vésődtek. Még ma is magam előtt látom azt a szerelmespárt, akik jöttömre szétbontek... látom az anyát, aki síró gyermekét csitította... a kártyázó katonatiszt társaság... egy valószínűtlenül kövér néger asszonyt, aki szinte bömbölve horkolt... Mindenütt gyanútlan, boldog, vagy boldogtalan emberek... tele a maguk kicsinyes gondjával, örömeivel és egyikük sem sejtji, hogy a halál oly vérszesen, szinte kikerülhetetlenül közel van...

Végre a „zeneskochoz jutottam... itt már nem védte semmi az útközöt, minden örömmel fogódzkodnom kellett, hogy a légnymás le ne sodorjon. Felmásztam a kocsióra... végigkúsztam a szén tetéjén... forró gőz csapott az arcomba... előbb csak lobogó lángokat és egy göztengert láttam... majd lassan hozzázokott a szemem és felfogtam az egész szörnyű látványt:

A fűtő a földön hevert... a koponyáját egy szörnyű ütés roncsolhatta szét, hatalmas vértócsa sötétlett körülötte... a kazán ajtaja nyitva volt, hatalmas lángnyelvek csaptak ki belőle és pokoli fényt vetettek arra a szörnyű alakra, aki gyúrta-gyúrta még egyre a tüzet, mintha az alvilág Belzebűbja lenne... Az arca torz, szeme vérben forog, szája körül kiver a tajték... vad, állati hangokat hallat, ujjong, vihog és sir felváltva.

Egy pillanatra megbénított a rémület, de a következőben már tudtam, mit kell tennem. Egy perccel sem késlekedhettem... Most már nemcsak a halálkanyar rémített... szemafórok mellett robotgunk el... vöröset mutattak... Meg kellene állni... várni... mi pedig 180 kilométeres sebességgel rohanunk a halálba...

Rá fogok ugrani hirtelen... egy pillanatra megtorpan majd a meglepetéstől, s ez a pillanat elég lesz arra, hogy lefékezem a vonatot. Lendületet vettem és beugrottam a mozdonyba... Az ugrás nem sikerült úgy, ahogy gondoltam, mert a szén megindult alattam és majdnem az örgőngő karjaiba zuhantam. A tébolyodott meglepetten hátrált, ezt a pillanatot használtam ki... ráveregettem a vállára:

— No, Róbert, látom sok a dolgod, jöttek, hogy segítsek neked...

— 150... 160... mindjárt 180-nal megyünk, de ez még semmi, 300-on alul nem adom... mert tudd meg, nyomorult, hogy én vagyok a világ császára... eddig titkoltam, de most aztán megmutatom, ki vagyok... hajrá, előre... még mindig nem ég jól ez a kazán... rohanunk... rohanunk... így még úgy-e, nem rohanhatl nyomorult? — üvöltötte a szörny a fülembé... és én közben kinyújtottam a kezemet a sebességváltókar felé... ebben a pillanatban egy állatias ordítást hallottam, két páncélos kar kulcsolódott a testemre... azt hittem szétropanok... egy örökkévalóságig tartott a szörnyű küzdelem, amelyben én voltam a gyengébb fél... hiszen annak testi erejét a téboly megtízszerezte. Egyszerre pokoli forróságot éreztem... a szörnyet a kazán tüztengerébe akarta nyomni a fejemet. A rémület szinte emberfeletti erőt adott ebben a pillanatban... leráztam magamról a fojtó karokat és egy ügyes mozdulattal ellöktem magamtól a tébolyodott ember-állatot. A kezem már rajta volt a féken... nehezen járt... de lassan engedtem... Most szörnyű ütést érte az arcomat... a világ első-tétül előttem...

Ajultan találtak meg a vezetőülésem... kezem még akkor is görcsösen szorította a szabályozókart, alig lehetett róla újaimat lefejtani. Munkáimnak sikere... volt... a vonat kis sebességgel futott be a pályaudvarra és ott csak egy söröskocsi oldalát nyomta be... jelentékeny kár nem is történt. Engem a mentők kórházba szállítottak, hiszen arcomat összekaszabolta a szörnyű ütés... a fűtőn már emberi erő nem segített és Robert Belmont nem volt sehol. Minden jel arra vallott, hogy kiugrott valahol a vonatból... de csodálatos, holtestére sehol se akadtak rá.

Hónapokig tartott, amíg magamhoz tértem. Az utasok, ak'nek az életét mentettem meg, gyűjtést emeltek a számomra... történetesen egy jótkönyságról híres milliárdos is volt közöttük... és mindenki viszonyaihoz képest, kitett magáért... tekintélyes összeg volt az, amit vásáros boricákban a nármámra tettek. Még ennél is szebb ajándék volt azonban a vasúttársaság levele, mely arról szólt, hogy érdemeimre való tekintettel az express-osztály főnökévé neveztek ki... huszonegy éves

voltam akkor... a többi már ment magától... most negyvenégy éves vagyok... az összegből, amelyet a hála juttatott nekem, hatalmas vagyon lett és mint tudják, jelenleg a vasúttársaság elnöke vagyok.

Elhallgatott...

Tíz frakkos férfi mintegy parancsszóra felállt. Fehér kesztyűjét valamennyi a kandalló tűzébe hajtotta. Egymásután az új tag elé járultak. Férfiasan megszorították a kezét... Ez a kesztyűtlen kézszoritás jelezte, hogy az új tag kiállta a próbát... A tizenegyedik tag ülve maradt. A felsőtében nem lehetett látni, hogy az arca halálsápadt... egy nyögés hagyja el az ajkát, egy hatalmas zuhanás. A többiek riadtan visszafordulnak, a földön egy ájult test fekszik... egyszerre világosság lesz... körülveszik, kibontják a ruháját... a mellén tetovált rajt...

— Mozdony... — suttogják egyszerre többen.

Borogatást raknak a fejére, dörzsölgetni kezdik a szívét. Lassan magához tér. Viszsaültetik a fotelba. Valaki konyakot hoz, a beteg gépiesen iszik, kezde maga elé mered... kérésélni kezd a zsebében, kihúzza zsebkendőjét, letörli vele verejtékező homlokát... még mindig egy helyre mered a szeme, azt a benyomást kelti, mintha gondolatai messze járnának... Hirtelen összerendez, felcsillan a szeme, körülnéz, tekintete megállapodik a legújabb tagon...

— Jöjjen... jöjjen kérem ide... nagyon gyenge vagyok még, nem tudok odamenni... kérem, üljön le ide mellém... önök is, uraim... foglaljanak helyet... Mister Atkinson történetét én fogom befejezni. Ne ijedjenek meg, uraim, nagyon rövid lesznek, egyetlen mondat csupán, amit Atkinson elnök úr történetéhez hozzáteszek:

— Robert Belmont vagyok...

A csodálkozás moraja hallatszott. Mindenki úgy érezte, hogy a Rendkívüliek Klubjának legrendkívülibb eseménye ez a pillanat volt. Minden tagnak ezer kérdés tödült az ajkára, csak Atkinson hallgatott és kíváncsian várta a feketeszakállas, feltűnően izgatott férfi újabb vallomását.

— Nem csaptam be önöket, uraim... nem tolokodtam be álneven a soraikba... húsz éven keresztül magam is azt hittem, hogy Michael Brown vagyok... Michael Brown, a Williams Gépgyár legtehetségesebb mo-

donytervezője. Ott kaptam állást, amikor kijöttem a kórházból. Megkérdezték, hogy mi a nevem és én akkor jöttem rá, hogy nem tudom a nevemet, szörnyű zavaromban kitekintettem az ablakon és leolvastam a szembenlevő cégtábláról, hogy Brown... még hozzátettem, hogy Michael Brown... ez volt az a keresztnév, amely leghamarabb eszembe jutott. Megkérdezték azt is, hogy mi a foglalkozásom... ez sem jutott eszembe és csak találmóra vágtam rá, hogy rajzoló vagyok... okmányaim nem voltak, már-már kidobták, amikor a magashatú fotelból felemelkedett egy csodálatosan szép fiatal nő... mint később megtudtam, a vezérigazgató leánya. Odasietett az igazgatóhoz és a fülébe súgott valamit... mindketten intettek, hogy ne menjek el... írást toltak elem... s én néhány perc múlva aláírtam szerződésemet. Én lettem a legutolsó hivatalnok a gyárnak és milyen csodálatos a sors, mégis belém volt szerelme a vezérigazgató gyönyörű leánya... de különben ezt a különös, romantikus történetet ismerik már, uraim... hiszen ez volt az a rendkívüli esemény, melyet elmeséltem önöknek, amikor a klub tagja lettem. Ez a gyönyörű, csodálatos nő most a feleségem... Michael Brown felesége... És ez a Michael Brown alig egy órával ezelőtt elbúcsúzott tőle, eljött ide, hogy végighallgasson egy rendkívüli élményt... Michael Brown hallgatott és senki sem sejtette, hogy mi történik a lelkében ezalatt. Egy sötét függöny fellobbant... egy talány megfejtődött és Michael Brown boldog élete semmivé fozlott...

— Robert Belmont egyszerű mozdonyvezető vagyok, Anton Belmont szénhordó munkás fia... a feleségem ott él valahol a munkánegyedben, és... és uraim... hiszen, hiszen gyermekem is van... talán... a feleségem fájdalomról panaszkodott, amikor utoljára az expressre ültem... ha... ha akkor megszületett... már... már húsz éves lehet a fiam...

Nem folytatta... szaladt kifelé a teremből... néhányan utánaszaladtak:

— Hová megy... mit akar tenni? — kérdezték izgatottan.

— Hogy hová megyek?... Magam sem tudom... talán a munkánegyedbe... talán a vezérigazgató leányának villájába... talán... talán az örültekházába... engedjenek...

A kandallóban utolsó lobbant a parázs... a Rendkívüliek Klubjának ülése végetért...

Mire használjuk a burgonya héját

A statisztika nagyon népszerű tudomány napjainkban. Ha egy ilyen statisztikus ki akarja számítani, hogy évente mennyi minden megy veszendőbe a dolgok nem ismerése miatt, meglepő eredményre jutna. A háziasszonyok esetében természetesen nem ilyen veszendőbe menő arany- és ezüsttárgyokról van szó, hanem aféle egész jelentéktelenségekről, amiket kidobnak és a személtárába hajtának, mert nincs, aki figyelmeztesse őket a használhatatlannak vált tárgyak — használhatóságára.

Itt van például a burgonya héja. Az igazán takarékos háziasszony már rég megszokta, hogy a burgonyát előbb megfőzi és csak azután szedi le a héját. De azután, még az ilyen igazán takarékos háziasszony is sürgősen a szemétdobba, pedig a burgonya héja, mint tisztítószér, nagyon sokféle cél szolgálatában felhasználható.

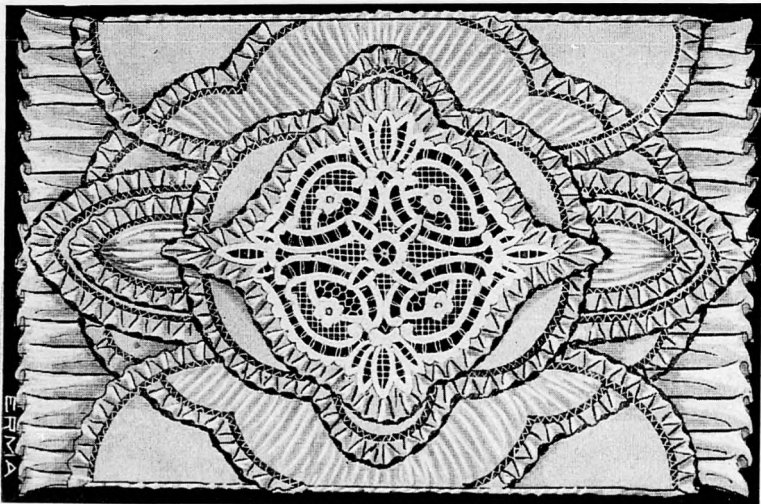
Ott vannak például azok az edények, amelyek a használat folytán megszürkülnek. Ennek oka rendszerint a bennük főzött gyümölcsben vagy főzelékben levő sav, amely bevonja az edényt.

Töltjük meg tehát hideg vízzel és tegyük bele egy telítényér burgonyahéjat. A vizet forraljuk föl és az edény tökéletesen tiszta és szép lesz. Az üst falára lerakódott, úgynevezett «kazánkövet» is eltávolíthatjuk hasonló eljárással. Tiszta vízzel utána öblögetjük és olyan lesz, mint az új.

Savanyú ételek után a kések csúnya foltokat kapnak, amiket a rendes mosogatós nem bír eltüntetni. Ha azonban végigdörzsöljük burgonyahéjjal, tökéletes eredményt érünk el.

Ha az üvegedények olyan homályosak, hogy nem bírnak keresztülélni rajtuk, tegyük beléjük apróra vágott burgonyahéjat és hagyjuk bennük hosszabb ideig. Az eredmény itt is meglepő lesz. A téli fűtés idején gyakran előfordul, hogy a begyújtáshoz szükséges anyag hiányzik. Orizzuk meg tehát a burgonya héját, szórítsuk ki és kitűnően felhasználhatjuk erre a célra. Nagyszerűen helyettesíti a puha aprófát.

Rádásul a burgonya héja — bármily hihetetlenül hangzik is — kitűnő tisztítószér éppen abban az esetben, ha a burgonyahéj okozta a piszkot. Le kell mosnunk a burgonyahéjat, nedvesítsük meg a kezünket, aztán tisztára dörzsölhetjük a burgonya héjával. A kéz legmacacsabb foltjai is eltűnnek ezzel az eljárással. A háziasszonyoknak ószintén ajánlhatjuk, hogy minden munkájuk után végezzenek ilyen kéztisztítást, a burgonyahéj segítségével.

Miami, 1933 december 21.

I SZEZONNYITÁS MIAMIBAN

Felhőtlenül ragyogó kék ég, szikrázó napsütés, karsú, fenéges király-pálmák, művészek megvalósított álomfantáziái; virág-dús, színpompás kertekben rejtőző villák, kastélyok, hófehéren csillogó, ringatózó jachtok, hatalmas hotel-óriások, autóremekek kígyózó sorai, gondtalan arcú, jól ápoltnak nepek: szezonnyitás Miamiban, az autó-, makaróni- és rágógumikirályok paradicsomában. A városba vezető, porcellán simaságú, nyolc kocsisoros, pazarul megépített utakon mindenfelől tódulnak az autók az Igéret Földjére. Rendszámabláik Amerika minden részét képviselik.

Szezonnyitás. Egyszerre megmozdul, élni kezd a pihenő, alvó város. A szállodák száz meg száz, frissen tisztított, ragyogó ablakai kivilágosodnak, mint ezerszemű szörnyek. A magánvillákról lekerülnek a titokzatosan ható, külső faablaktáblák, míg helyüket égővörös, narancs-színű és tarka csíkos vászon napellenzők foglalják el. Ezek valahogy egész különös vidám jelleget adnak az almazöld, meggy-színű, tetőnélküli spanyol, török és megnevezhetetlen stílusú épületeknek. A kerteket ügyes kertészek virágba varázsolják. Az öbölben mesterségesen feltöltött kis sziget-oázisok zöldelnek. Ezek a dollárfejedelmeké. Privát kikötőikben kék ezüst jachtok, hatalmas motorcsónakok himbálódznak, színpadi egyenruhás matróz legénységgel. Parkjaikban egzotikus növénycsoportozatok között rózsaszínű flamingók, hófehér gémekek és esetlen pelikánok sétálnak nagy méltósággal. A sűrű bokrok és káprázatos színű virágfolyondárok között csak sejteni lehet a villákat, itt-ott elővillanó részleteikből. Mintha víz és föld mind kevés volna, hogy meseország valóra válhasson, mesterséges tavak, miniatűr dzsungleek, hűvös, vadregényes sziklakertek és halkán csobogó vízesések tarkítják a várost. Egyik percben azt hisszük, hogy Velencében vagyunk. Csapkefinomságú épület, melyből kicsi „Sóhajok Hídja” vezet a tó közepén lévő apró szigetekre. Úgy érezzük, ha megfordulunk, látjuk a Dozse-palotát, vagy a Szent Márk-templom arany mozaikos homlokzatát. De csalódunk és a csalódás nem fáj. Miamiban vagyunk, a velencei uszodában. Majd egy hamisított, hamisítatlan török városka képe bontakozik ki előttünk, karsú minaretek, kerek kupolás, rácsos ablakú háremek. Az ívelt, arabeszk kapubejáratok fölött cifra vaslámpások lógnak. Az elzárt kertek bokrai és ciprusai között márványmedencék kutak. Csupa hangulat ez a kis fészkek. Kutatva nézünk körül, talán látunk egy lefátyolozott hajadért, aki teljessé tenné illúzióinkat. Egy repülőgép bántó zaja felrág ábrándozásunkból. A nagykiterjedésű repülőter hangárjai tele vannak magángépekkel. A kisebb-nagyobb egy- és két-fedetű gépek elgondolásaiban és kivitelükben is tombol a fölszabadult fantázia. A bejáratnál élénk-vörös színű, madáralakú gép áll, melynek törzsére és fedelére nagy szárnyas csontváz van stíliázva. A tervezője valószínűleg igen eredetinek képzelte ötletét, ami inkább ijesztően hat. Citrom- és narancssárga, meg egyéb vadszínű, szögletes, karsú, zárt és nyitott gépek sorakoznak egymás mellett. Helyből fölszálló heliokopterek, léggömbök és ezüst Zeppelin-bébi zúgnak-búgnak az egyenletesen kék ég háttérében. Egy ambiciózus pilóta-jelölt szünet nélkül a fel- és leszállást gyakorolja, kellemetlen zajt csapva.

A híres lóversenyter oldalán mérföldnyi hosz-

szúságban sorakoznak a szimmetrikusan megépített, lágas, tiszta istállók és az ápolók, zsoké barátságos, derűs lakóházai. Az értékes, ideges paripák ropogtatják az abrakot és treniroznak a futtatásra. Meltőbb és nagyobb luxussal kiállított színteret bajos lenne elképzelni ehhez a sporthoz. A pályára vezető széles utat kétoldalt gyertya-egyes, égbeszökkenő royal-pálmák szegik. E ritkafajú palma alsó törzse szabályos cementoszlopokra emlékeztet, a folytatása mintha egy hatalmas zöldmázás váza lenne, melyben művészek rendezték el az impozáns korona lengő ágait. A kényes, féltett, számtalan sodronnyal megerősített díszfákat Dél-Amerika szállította. A hosszú út végén, a gyepek autóparkokon túl emelkedik a tribün. Arkádós, oszlopos építészetű remekmű. Az esemény előtt ovális alakban terül el a versenypálya. Az ovál közepén tó csillog.

Ilyen millió veszi körül és áll szolgálatára az egyetlen célnak, a beteljesülésnek, a januári strandolásnak. Minden közrejátszik, hogy ez az élvezet tökéletes legyen. A nap meleg, az óceán fáradt, lomha hullámokkal simogatja a bársonyapintású, fehéren szikrázó homokpartot. Mindenki siet fürdeni, úszni, napozni. Az elegáns, fenségeskedő felhőkarcolók között tolongó luxusautókból egész visszasan festenek a félmeztelen, napbarnított férfiak és pizsamakreációkba bujtott nők. Miamiból négymerföldes, részben töltésből, részben hidakból álló jókora szélességű út vezet Miami Beach mesterségesen feltöltött szigetjére. A «csak» ötkocsisoros hidakon megtorlódik a sok autó. Mindenki siet és lélegzetelállító ügyességgel váganak egymás elébe, hogy egyetlen percet se mulasszanak el az isteni mulatságból. A Beach legényesebb igényeket is kielégítő szállóinak átetsző vízi uszodáiban a kiváltságosak uszálhatnak. A híres Copley Plazza, Miami Beach legelőkelőbb és legrágább hoteljének parkjában és hűvös fedelt sétányán keresztül följutunk a felső terraszra épült gyönyörű uszodába. Tengerésziszti egyenruhát viselő «host» fogadja és irányítja a vendégeket. A ragyogó napfényben csillogó azurkék medence, a szalmafonatú öblös karosszékkel és pirosernyős asztalokkal, legderűsebb pontja az egyébként komor eleganciájú hotelnak.

A parton végig ezernyi nép színes tömege. A strandbüfék magas bárskéin mozistárszerű szépségek üldögélnek, szörpölve a jeges gyümölcs-frissítőket. Az első korty után egy kis püder, a másik után rúzs és az ital végével a kozmetika is ki van elégítve. A tükör ép oly elmaradhatatlan kezűkből, mint a cigarettá a szájukból. Szépek, ápoltak, hiúk, de olyan egyformák... A strand egyes részein nagy táblák jelzik a szabadgyakorlatok kezdetét. Hosszú sorokban meghatározhatatlan korú hölgyek, és egykoron délcég atléta engedelmesen hajlongnak, guggolnak a «mester» ritmusos számolására. Mert hiába minden kísérlet a molettek népszerűsítésére, a karscsodás vágya ma ép úgy dül, mint valaha s a biztos siker reményében elszánt buzgalommal tapossa, rúgja a homokot öregje, fiatalja. Sikertelen fogyókúrákon, önmegtadon, önkínzáson, sőt a legsebbe koron is jócskán túllévő ladyk egyéni ízlésű strandöltözetekkel vívják ki a feltűnést és közderüt. Rikító pizsamáikban, ernyőnagyszalma kalapjaikban olyanok, mint az életrekelő gombák. A nvár hevével sült nap pedig már hat óra:kor búcsút mond a pasztellszínekbe olvadt városnak és halványuló vörös fejét betemeti az ég végételenjébe...

Dr. Diettrichné Dokupil Irén

Humor a — házi perpatvar ellen

F é r j e k n e k e l o l v a s n i t i l o s !

A legjobb családokban is előfordul olykor egy kis cselepté. Egy kis úgynevezett házi perpatvar. Az ok rendszerint jelentéktelenség. Sőt: semmi. Ha egy kevés humorral rendelkezünk, elejét vehetjük a vita elmérgesedésének.

Példának okáért: majdnem minden férj mérges lesz, ha az ebéd nem kész és nincs az asztalon, amikor hazajön. Persze, sejtelve sincs arról, hogy mennyi teendő van egy háztartásban és el sem tudja képzelni, milyen procedurákon keresztül kerülnek az asztalra a kész ételek. De a szegény tapasztalatlan asszonyka sem tudja, miért nem puhul meg idejére a hús, holott amikor megvette, egészen friss volt. Hogy tehát ne legyen veszekedés és az ebéd idejére kész legyen: tessék egy késhegynyi natron-t tenni a húsrá és jól vigyázni, hogy a natron és a húslé alaposan összekeveredjék. Ilymódon az ételkészítés időtartama jelentéktelenen megrövidíthető.

Majdnem minden férj szereti a kel- és egyéb káposztaféléket, de gyűlöli azt a szagot, amit ezeknek az elkészítése terjeszt nem csupán a konyhában, hanem az egész lakásban. Kítűnő védekezés ez ellen az ecetbe és vízbe mártott tiszta konyharuha, amit az okos háziasszony az edényre tesz, a fődő alá. Ez a kendő felfogja és magába szívja a párákat és a férj rossz kedvét is eloszlatja.

— Gondolod, hogy szeretem a leégett krumplit? — kérdi éppen a férj a konyhaművészetben még kissé járatlan hitvesétől. — De hiszen ez a krumpli nem égett le, — feleli hirtelen az asszonyka, nem kis mértékben sértődötten. — De igenis, leégett! — dönti el a problémát a férj, megfelelő hangsúlyozással, aztán még egyéb észrevételek és szemrehányások következnek, amelyek a főzésnél kezdődnek és az asszonyi hiúságnál érnek véget. — Ha én ezt előre tudom, nem vettelek volna feleségül, — hangzik a férj utolsó megállapítása. Feszült hangulat. Depresszió. Egyik sem beszél. Pedig egy kevés humor itt is segítené. Azt kellene mondani az asszonykának: — Tudom, hogy a leégett krumpli nem izletes, de mit csináljak, ha egyetlen pillanat alatt megtörtént, amikor más dolgom volt? — Bizony, ha ilyesmi történik, tessék gyorsan levenni az edényt a sütőről, hideg vizet eresztetni rá és tíz percig benne hagyni. Aztán levágni az égett részeket, friss vizet tenni és újra a tűzre. A legérzékenyebb nyelv sem érez meg semmit.

A leszakadt inggombok úgyszólván szimbolizálják a családi tragédiák magvát, amit minden érzékeny lélek meg fog érteni. A férj ugyanis minden reggel gyorsan öltözködik. Nem akar elkésni. (Igaz ugyan, hogy az is megoldás volna, ha hamarabb kel föl, — de most ne beszéljünk erről.) Ha aztán felfedezi, hogy az ingomb helyén csupán üresség van, amivel gombolni keptelenség. előnti a mérget. Haragjában olyanokat is mond, amiket nem gondol komolyan. Csakhogy ezek a sértő szavak kellekellen és fájó érzéseket vonnak maguk után. Egy tapasztalt és okos asszony mondta valamikor, hogy minden reggeli veszekedés az asszony gondatlanságának következménye. Éppen ezért ő mindig este átvizsgálja a másnapra való

inget. Ha észreveszi, hogy hiányzik egy gomb, még mindig van elég ideje, hogy fölvarrja.

De a nemtörődés épp oly veszedelmes, mint a túlzó gondoskodás. Mindkettő egyformán hiba, amely súlyos következményekkel járhat. Ha például a férj elfelejtett, vagy nem ért rá reggelizni, az Isten szerelmére, ne küldjük utána a hivatalába! A férfiak ugyanis munkaközben olyan szesszi vannak otthonuktól, hogy ezt a figyelmességet nem bírják értékelni. Udvartatlanul fogadnák ezt a túlzó gondoskodást, ami aztán jogosan fájna.

Volt egyszer egy asszony, aki a lakásban levő élettelen tárgyakat többre becsülte, mint férjének jövedvét és kellemes hangulatát. A férj szivarozása például nem tetszett a finom — függönyöknek és mérgükben megfeketedtek. Az asszony a függönyök pártjára állt és addig mérgeledött a szivarozás miatt, amíg a férj egy szép estén fölkel, kezébe vette a szivart, a gyufát és a kalapját — és elhagyta a lakást. Ettől kezdve minden este így cselekedett és távolléte egyre hosszabb ideig tartott. — Hová mégy? — kérdezte az asszony egy hét múlva. — Sétálni, amíg elszívom ezt a szivart. — Tegnap olyan sokáig voltál el, hogy négy szivart is elszívhattál azalatt. — Tegnap esett az eső és fölkerestem egy barátomat, hogy az ő lakásán szivarozzam. A barátom felesége ugyanis azon a véleményen van, hogy mindennap tiszta lehet a függönye. Nem kell hozzá egyéb, mint kimosni. A férj jökedve és hangulata az ő szemében sokkal értékesebb és vissza nem varázsolható, amit nem hajlandó feláldozni az élettelen tárgyak kedvéért. — Az eredmény nem maradt el. A férjnek soha többé nem kellett a barátja lakására menni, ha el akart szívni egy szivart.

— Új bunda? — kérdi a férj. — Szó sincs róla. A te bundád a mult télen még nagyon divatos és szép volt! — Szóval: le kell mondani az új bundáról. Az asszonyka beleegyezően bólint, mert a vitaközsáknak úgysem volna célja és eredménye. Egy héttel később így szól a férj: — Öltözzél föl szépen. Üzletfeleim vannak itt Bécsből és nagy súlyt helyeznek arra, hogy a megjelenésed kifogástalanul divatos legyen. Együtt fogunk ugyanis vacsorázni. — Az asszonyka a kítűzött időben felveszi azt a bizonyos, tavaly még elegáns és divatos bundát. — Nincs jobb és szebb bundád? — kérdi a férj. — Megmondtam, hogy nagyon szépen öltözzél fel!... — Az asszonyka kedvesen mosolyog: — De hisz ez a bunda a mult télen még nagyon divatos és szép volt! Nebeid tetszik és ez a legfontosabb előttem... — Önagysága másnapra új bundát kapott.

Látják, hölgyeim, ez az a bizonyos kevés humor, aminek segítségével minden családi perpatvar elmulasztható. Mert két dolgot ne tessék elfelejteni soha: először azt, hogy a perpatvart előidézze ok a legtöbb esetben jelentéktelenség, másodsor pedig azt, hogy súlyosabb ok is kiküszöbölhető ügyes, okos és talán kissé ravasz stratégiával. Ehhez pedig minden asszony jobban ért, vagy legalább is jobban kell értsen, mint a legkítűnőbb hadvezér. Ez a stratégia csak — védekező lehet. A fegyver: a szelid mosoly és a néma, szótlán beleegyezés.

Tüllisztór

Wieg Testvérek terve

Agyémántos családi násfaktól a bilincs karkötőig

Öt órai teákon, színházak társalgóiban és előkelő éttermekben kifogástalanul öltözött dámak beszélgetését kísérteties börtönmuzsika kíséri: bilincselés. Ez a legújabb divat. Fiatal lányok és idősebb hölgyek csuklóján széles és masszív nikkellbilincs. Egy-egy finoman ívelő kéz gesztusa után élesen recsen meg a csuklókön két vagy három keményrevert nikkellkarperec. Pontosan olyan, amilyent bírósági folyosókon, borostásarcú emberek a kabátjukba rejtnek és a nagykendőkhöz csavargatják rosszarcú cselédek, akik ezt az ékszeret mégis csak szégyenlik. Bilincskarkötő a legújabb ékszer. Divat és erről talán vitaközömi sem lehet. — Az ékszer együtt született az ósaszsonnyal, aki a legrégibb időkben állati fogakat fűzött finom hánsera és a nyakába kötötte, mert tetszeni akart az urának és talán önmagának is, ahogy a patak medrében nézegette magát. Pszichológusok vitatkoztak azon, hogy mi az ékszer. Nem tudták megállapítani. Valami, ami az ember veleszületett ösztönének kielégítésére szolgál, hogy magát díszítse. Az őseMBER nem hordott ruhát, de ékszeret már viselt. Az ékszer előbb született meg, mint a fegyver, előbb született meg, mint a ruha, amellyel a hideg ellen védekezett. A legősibb időkben az asszony az állati foggyöngyfűzésével díszítette magát, de jöttek raffináltabb ékszerek: a festett agyaggyöngy, majd az asszony tetszelgő hajlama fedezte fel a bronzot, amelyből elsősorban karperecet vertek. Annak, hogy az arany értékálló és világokat épít és dönt romba, az asszonyi hiúság az oka. Asszony találta meg az első gyémántot, a rubintot, a smaragdöt, az ametisztet, a zafir és a jaspist, hogy magát díszítse, az asszony csiszolta az első piszkos szürke színű gyémántkővet vakító briliánssá. Az ókori népeknél az ékszernek vallási jelentősége volt. Ez is asszonyi furfang, amely jelképi jelentőséget adott egy-egy ékszernek. Az egyptomiak zománcal díszített pompás ékszereinek a szent lótvuszvirág volt a díszje, vagy pedig uraeus-kígyó, de díszje volt karvaly is, a keselyű és nem ritkán a cserebogár. Régi egyptomi királysírok feliratai bizonyítják, hogy az egyptomiak Dél-Arábiából hozták a drágaköveket és azokat csodálatos módon dolgozták fel. Aah-Hotep királynénak sírjában talált ékszerek bizonyítják, hogy Egyiptomban ötezer évvel ezelőtt a formának és a kidolgozásnak milyen tökélyt érték el az akkori ékszerészek. A föníciaiak és az etruszkok ékszerein már a gyöngy is szerepel és szent állataik között az oroslán és a kígyó. A rómaiak az ékszeret az etruszoktól és a görögöktől örökölték. Hihetetlenül fejlett szépérzékük foglalta először aranyos keretbe a drágakövet. Minden egyes ékszerformának, a koromától kezdve a karperecig, megvan a maga történelmi jelentősége. A korona szikrázó köveivel a sugárzó éjszta szimbolizálja. A női karperec az asszonynak urához való bilincselését jelenti. A függőnek egész különös története van. A függő az asszony Mózesnek köszönheti. Mózes, a nagy törvényhozó egyik parancsa így szól: Minden hetedik évben legyen a te rabszolgád szabad és ha nem akar szabad lenni, vidd a kapudhoz és egy árral szurd át a fülcimpáját!... Mózes ezzel a szigorú törvénnyel nemcsak a rabszolgaság ellen harcolt, nemcsak a rabszolgatartók önkénye ellen, hanem a rabszolga lelke ellen is, akik nem akartak szabadlenni. A férfiak között nem is akadt ilyen rabszolgalelke. Viszont az asszonyok között annál több, akik megszerették az uruk házáat, jól érezték magukat ott, mint rabok és nem akartak szabadok lenni. A büntetés azonban elkerülhetetlen volt. Ezeknek az asszonyoknak átszúrták a fülcimpáját. Az asszonyok egy ideig ezt szegélyték, majd hogy segítsenek magukon, arany karikát fűztek a fülcimpába. Így született meg a függő, amely divattá lett. — Az ékszernek egész irodalma van. Krisztus előtt 500 évvel Onomakritos hatalmas költeményt írt a drágakövekről. Ebben leírja minden egyes kőnek a babonáját, megírja azt, hogy a rubint a szerelemnek

és a vérnek a kőve, a gyémánt az ártatlanságé, a türkisz a szomorúságé, a zafir a boldogságé, a smaragd a reménytelen-ké. De ír az ékkövekről Herodotos, Platon és Aristoteles is. Plinius hatalmas kötetben foglalkozik a ragyogó, gazdagságot jelentő kavicsokkal. A középkorban kevesebbet törődtek a drágaköveknek igazi tulajdonságával, hanem misztikus tulajdonságokat, varázserőket és csodálatos hatásokat tulajdonítottak nekik. Az alchimisták a bölcsék követét keresték, drágaköveket akartak kottvasztani és aranyat. A legbiztosabb amuletteknek tekintették a középkorban a drágaköveket, amelyek megvédik őket minden csapás, boldogtalan szerelem, betegség és fájdalom ellen. Minden hónapnak megvolt a maga drágaköve. Minden hónapban más és más követ kellett viselni, hogy egészségüket megóvhassák. Januárban zafírtot, februárban ametisztet, márciusban jaspist, áprilisban zafírtot, májusban achátot, júniusban smaragdöt, júliusban ónixot, augusztusban kárneolt, szeptemberben krizolitot, októberben berill, novemberben topáz, decemberben rubintot. A drágakövekhez furcsábbnál furcsább babonák fűződtek. A középkorban az orvostudományban pl. komoly szerepet játszott az ékszer. És minden betegségnek megvolt a maga gyógyhatású drágaköve. Ez volt a középkori rádiumelmélet. Ha a beteg mégis meghalt, akkor a drágakövet kidobták. És máris szerencsét hozott annak, aki megtalálta. Ma is babonásk az emberek, de a mai babonát a gazdasági válság megkötözte. A családi násfák szírványtűző gyémántjaival, vészszínű rubintjaival, zafírjaival és ametisztjeivel, ékszerkasztrák és smukkos dobozok mélyén fekszenek, híres ékszerekből múzeumi ritkaságok lesznek, vagy aukciók érdekességei. Ma nikkellbilincs a divat és strassz-diadém. A gyöngy, amely a régi babona szerint nem más, mint szomorú asszonyok megfagyott könnyeseppje, ma már nem divat. Az igazgyöngyöt megölte a világgazdasági válság és a gazdasági válság nem törődik a régi, szép babonákkal, nem romantikus — de könyörtelen. Divatháza jött a tarka gyöngy. Az anyaga porcellán, galliith és üveg, olesó és színes, minden ruhához mást lehet hordani. Praktikus. Ma csak az az ékszer a divat, ami praktikus lehet. Üvegből és porcellánból készülnek a collier-k, a nikkell nem fémmé avanszált és az ezüstnek csak azért van szerepe, mert olesó. Egy német iparművész, aki egyik szülőatyja az új divatnak, egy intervjú alkalmával bevallotta, hogy az olesó anyagoknál arra is tekintettel kell lenni, hogy jóhangzású nevük legyen. Mert a közönség sokkal szívesebben vásárol egy olyan gyöngyfűzért, amiről elmondhatja azt, hogy galliithozán, amranozith, vagy zembráno szemekből van felhívve. Régi kuruzslók álma megvalósult. Németországban nem egy hatalmas gyár rendezkedett be a modern alchimára. Stuttgartban pl. a legnagyobb fémáru gyár most fujtűveket készít ékszernek, különböző fémek beolvasztásával. A legszebb színhatásokat, rubint, koráll, füsttopáz, glescer, smaragd és egyéb színeket érnek el nemcsak vékony, de vastag üvegekkel is, amelyek formája és jellege mintha a régi kínai és római üvegedényekre emlékeztetne. Ezekből készülnek ma az új német ékszerek is, nemcsak színben, fényterében, de keménységben is csaknem megegyező a drágakövekhez való hasonlatosságuk. Egy másik német gyár pedig hamis ékszereket készít nikkellből és minden darabot a gyár híres, büvös négyyszögé díszít. A büvös négyyszög különös elrendezési számcsorával bele van edve, vésvé valamennyi gyártmányába. Ezt a büvös négyyszöget tudvalegőleg Dürer Albert „Melankólia” című rézmetszetéről vették át, de eredete a mágia fénykorára, a középkorra nyúlik vissza. — Bilincskarkötő a divat, strassz-diadém és üvegyöngyösor. A karpereceket gyárakban kovacsolják nikkellből, üveghatákból öntik a szerelem és a vér követ. csak egy ékszer örök és aranyból való és hamisítatlan a karikagyűrű.

Réthy Sándor

Vallhat-e a nő szerelmet?

— Miért csak a férfi? Miért csak ők mutathatják meg a szívüket, hogyha a másik után vágyakoznak? — Szeretem magát, akar a feleségem lenni? — nem épp olyan kérdés ez, mint a másik: — Szeretem magát, akar az uram lenni? — S miért szabad elhangzania az egyiknek a másiknak s miért kell némán rejtegetni a másikat? — Már régebben tanakodhatnak ezen a nők, s mióta divat minden konfliktusról nyíltan beszélni, beszélnek is erről.

Hát, Istenem, kicsit súlyos hátrány ez, de végeredményben nem olyan elviselhetetlenül veszélyes. Éva sem kérte meg a kezét Ádámnak a Paradicsomban, s későbbi utódai, ha nem beszélhettek, feltalálták a szem-, a mosoly-, a virág- és legyezőnyelvet. Hogy a ma asszonya, sokszor a férfiénél is jelentősebb diplomával az asztalfiókjában, neveléses volna a legyezőnyelvel, ez vitathatatlan. De nincs is rá szüksége. Beszélhet a szájával. Sőt, az eszével, mert utjabban az is van neki. (Azért még nem föltétlenül biztos, hogy a régi nőnek nem volt.)

Viszont a régi nő még vitrinbe rakott bábú volt, aki csak a legyezőjével integethetett kifelé, vagy a virágait mutogathatta, ha érdekesebb mondanivalója akadt. Az abszolút megközelíthetlenségre volt beállítva, még akkor is, ha tulajdonképpen nem is volt megközelíthetetlen. S a férfinak nem volt joga s főként alkalma hozzá, hogy még csak remélni is merjen, amíg kérői minőségben nem járult szíve hölgye elé. Neki, akár tetszett, akár nem, «nyilatkoznia» kellett. A mai nő helyzete könnyebb: (A férfié már túl könnyű!) Egyetem, sportpálya, társaság — bárki találkozhat, bárhol, bárkivel — s hogy ez a tulságos szabadközelség nem árt-e annyit a szerelmnek, mint a régi tulságos elkülönítettség ártott, ezt csak egy alapos tanulmány tudná eldönteni. A valóság mindenestre az, hogy két embernek, aki érdekli egymást, ezer alkalma és módja van hozzá, hogy kiismerje egymást, s mire az úgynevezett «vallomásra» kerülne a sor, ez a vallomás újszólóvalán fölösleges. Talán ezért van az, hogy a szerelmi vallomás, mint olyan, ma már szinte mosolyra inóító, letűnő szokás. A férfi részéről is. Micsoda értelme volna, hogy most kezdjen hozzá a nő? Akinek az egész lénye amúgy is merő szerelmi vallomás — teszt: elfelejtkezni most a rengő léptű markotányosnékról és félelmetes vasorrú bábákról — azokról van szó, akiknél a szerelem, az édes érzelmi párviadal egyáltalán probléma lehet. (Ámbár még egy markotányosnő izom- és hájkötege is takarhat gyöngéd szívét.) A nőnek sokkal több fegyvere van arra, természetes vele adódott tehetsége, a ráutaltság

folytán kifejlődött képessége, hogy kikényszerítse azt a kérdést a másiktól. Hogy a mai nő nem ér rá a szerelmi praktikákra? Meglehet. Talán azért kezd probléma lenni a dolog. S ezért lép elő — állítólag — a flapper és azt mondja: Mit legyenek időrabló tépelődéseim? Halló, boy, én szeretem magát!...

Szerinte két eset következhetik. Vagy viszonzeretik s akkor rendben van, vagy...nem, de hát annyi baj legyen. Tiszta haszon, hogy nem egy félesztendő mulva kellett volna erre ráeszmélnie...

Így is nézhetjük. De van itt egy pár hiba. Először: aki szerelmes, az nem sajnálja az időt... Most hát, ha viszonzeretik, megrabolta magát egy vallomástól, egy bár divatjátmult, de mégis fölösleges vallomástól, amit elfogadni mégis csak más egy kicsit, mint megtenni. Ez a második. S végül, a harmadik: egy férfi mindig könnyebben elbírja a visztautasítást. Évezredes rutinja van «kosarakban». Mert gyönyörű elképzelni, hogy az, akit a kisleány szeret, mártír, s csak a rossz gazdasági helyzet és a saját gyávasága akadályozza meg abban, hogy valljon, — de nagyon kelemetlen megélni, hogyha az derül ki, hogy egyszerűen nem szereti viszont a kisasszonyt.

Igaz, hogy a viszonzatlan szerelmbe a régi módon is bele lehetett pusztni, de legalább önérvényes módon. Előfordulhat az érzelmeknek olyan vihára, hogy a nő teszi kockára az életét.

Máskülönben: a férfit bátran el lehet temetni, mielőtt meghalt. Mert ha halottnak látszik, az is. Nincs olyan gyáva, ügyetlen, gőgös, kétkedő férfi, aki végül is ki ne nyitná a száját, ha igazán szeret.

Tessék tehát belehalni, ha elviselhetetlenül sürgős az ügy, vagy tessék hittel és erővel a férfi döntését kívánni. Mert, sajnos, a férfinek nem lesz szerelmes a nő szerelmi vallomásától.

Gellért Mária

Farsangi konferansz

Mélyen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Én azt hiszem, hogy Karneval herceg tulajdonképpen egy álarcos, élelmes házasságközvetítő, mert hiszen a farsang már dédanyáink óta akkor nevezetik sikerültnek, ha ez a kitűnő herceg minél több ifjút és leányzót boronált össze! Persze, régebben ez nagyon könnyű volt, az ifjúság már azzal az eltökélt szándékkal indult a farsangi szezonnak, hogy annak házasság lesz a vége, most azonban már sokkal nehezebb dolga van Karneval hercegnek. Mert sokminden megváltozott. Így például mindenekelőtt az udvarlás is. Milyen egyszerű volt valamikor az udvarlás! A fiatalember kényelmesen választott a két lehetőség között és vagy növénytani, vagy állattani alapon tette a szépet. Aki növénytani alapra helyezkedett, ilyeneket mondott:

— Nagysád arca olyan, mint a rózsza, a termete, mint a nád-szál, a szeme akár a kőkény, az ajka érett eper, a haja szőke, mint a len...

Viszont az állattani alap hívei így bókoltak:

— Nagysádnak halló haja, darázs dereka, bogár szeme, gazella lába, hattű nyaka van és olyan szelid, mint egy kis galamb!

Sok egyéb között ugyancsak megváltozott a szépségről való fogalmunk is. Azelőtt ugyebár tisztára a szerencsés véletlen kérdése volt, hogy valaki szépnak született-e? Ma erről szó sem lehet. Hála az Égnek, ma csunya nő egyáltalában nincs is, mindenki szép lehet, aki akar. Csak ki kell nyitnia a nőnek varázsdobozait és üvegcséit. Eppen ezért a férfiak is óvatossabbak lettek, mert tisztában vannak azzal, hogy a női szépség nem más, mint kozmetikai uton előidézett optikai csalódás!

A farsangoló hölgy kétféle fegyverrel küzd a sikerért. Egy láthatóval, ez a ruhája. És egy láthatatlannal, ez a parfümjé. Ez utóbbival vezeti a férfiakat orruknál fogva!

A divatos ruha csodálatos alkotás. Egy költő barátom feleségén láttam egy ilyen remek toalettet, mire lelkesen jegyeztem meg:

— Asszonyom, az új ruhája olyan, mint egy költemény!

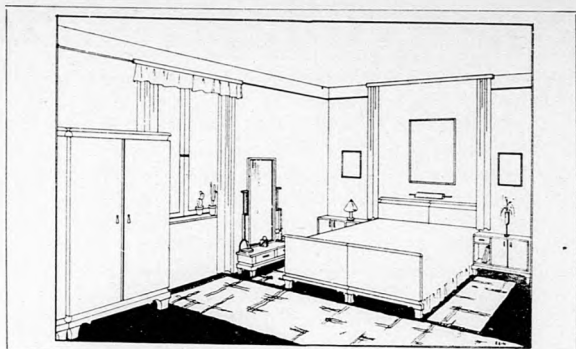
A barátom búsan intett:

— Tévedsz, kérék, ez a ruha az én összegyűjtött költeményeim bevételeinek a gyűjteményes kiadása!

A régi romantikával szemben is bizonyos fenntartással kell élnünk. Azelőtt regénytema volt például, ha a bankigazgató feleségül vette az írógépkecsasszonyt. Ma lehet, hogy csak így próbál egy tisztviselőnői fizetést megtakarítani.

Persze, a hölgyek is gyanakodva fogadják az ifjú gavallérokat. Nem bíznak a komoly szándékukban. Szerintük manap csak a tűzoltók járnak háztűznézőbe.

Még kevésbé hisznek a síríg tartó szerelemben. Ambár egy

Müller Lajos műbútorgyáros (Újpest, Erzsébet-u. 8) eredeti terve

kivételes történetet mégis hallottam erről a napokban. Egy ifjúról és leányról szól a legenda, akik az Andrássy-út és Vilmos császár-út sarkán ismerkedtek meg. Együtt indultak a Városliget felé. Az Abbáziánál a fiatalember már lángoló szavakkal ostromolta a leányt. A köröndnél beszélgetésük olyan témára siklott, melyben már nem voltak egy véleményen és vitatkozni kezdtek. Mire a Névtelen Katona sírházhoz érkeztek, összeveszték és szétváltak. Ez volt az egyetlen szerelem, amely síríg tartott.

Hajdan a farsang volt a tánc nagy évada. Ma már tizenkét hónapig tart egy esztendőben a táncszezon, ami nyilván azért van, mert a hölgyek sokkal nagyobb gondot fordítanak szépségük karbantartására, mint azelőtt. Már pedig a női szépséget sehol sem tartják jobban karban, mint tánc közben! Sokat vitatkoznak arról is, hogy a régi keringő, polka, francia négyes szebb táncok voltak, mint a foxtrout, meg a tangó. Nem vitatkozom ezen, egy azonban egészen bizonyos, hogy a modern táncmuzsikát sokkal könnyebb felismerni és megjegyezni, mint a régit. Mert azelőtt a butiflú táncos sohasem tudta, hogy keringőt, vagy csárdást játszik-e a cigány? Most egészen fölösleges, hogy hallása legyen, elég ha körülnéz.

Amikor lecsavarják a lámpákat és a zenészek a refraint énekelik, akkor tangót játszanak. Ha pedig a jelenlévők ütemesen rángatják a vállukat és egymásba kapaszkodva úgy sétálnak körbe, hogy az úr a hölgyet maga előtt tölta, akkor foxtrout van műsoron.

A farsangoló férfi újfajta problémái közé kell sorolnunk azon való tanakodását, hogy jó feleség anyag-e a diplomás doktor-kisasszony, vagy nem? A napokban hallottam például, amint egy úriember azt mondta a barátjának:

— Nagyon teszik nekem ez a fekete fogorvosnő!

— Hát miért nem veszed el akkor feleségül?

— Tudod, nem merek feleségül venni egy olyan nőt, akinél már annyi férfi hagyta ott a fogát!

Bizonyos mértékben azért megkönnyült ma a házasság problémája. Így például ma már ígérni sem kell a hozományt. Mert a régi hozományokkal is úgy vagyunk, mint mikor Németországban az első rakéta-autót útnak akarták indítani. Rengeteg férfi jelentkezett, akik mind elsőül jelentkeztek, hogy ők fel akarnak menni a holdba. Mikor megkérdezték tőlük, hogy mi dolguk van ott, valamennyien azt válaszolták, hogy a feleségeik hozományát akarják lehozni! Ambátor legyünk őszinték, amióta a mezőgazdasági helyzet olyan rosszra fordult, nemcsak azok járnak rosszul, akiknek a holdban van a hozományuk, hanem azok is, akiknek — holdakban!

Persze, a báltermek forró levegőjében, ahol virágot hajt a szerelem, okvetlenül megjelenik a féltékenység is és nincsen olyan mulatság, melynek résztvevői között ne találó meg a féltékeny férfit, aki szemrehányást tesz ideáljának, amiért mással is mert táncolni, mint vele. Egy ilyen párbírdét sikerült ellesnem a Vigadóban.

Azt mondja a felháborodott férfi a szepegő lánynak:

— Nagyon jól láttam, az előbb is egy fekete fiúval kacérodál a buffetben!

— Nem is igaz! — tiltakozott felháborodva a lány. — Szőke volt, csak indokolatlan féltékenységedben látsz mindent feketeének!

De hát ezek csak jelentéktelen epizódok! A lényeg mégis csak az, hogy a farsang ma éppen úgy megteszi kötelességét, mint a régi jó időkben és reméljük, hogy az összes anyakönyvi hivatalok táblás ház mellett fognak dolgozni.

Hímzett ágyhuzatok

ERMA terve

Szenvedély, szuggesztió, hipnózis

I r t a : D r . V ö l g y e s i F e r e n c

Egy kedves fiatal uriaszony kérte tőlem: „Magyarázza meg, mi a szenvedély, mi a szuggesztió és mi a hipnózis?” „Nagyon szívesen” — feleltem e hármaskérdés gyorsan leadott pergőtüzére, — „de előbb ön legyen oly előzékeny, s magyarázza meg énnékem, hogy mi az Atlanti-, az Indiai- és a Csendes Óceán?” Nem tudom ugyanis hamarjában, hogy melyik hármaskérdésre milyen válaszra lehetne jóval megfelelőbb válasz adni.

Mert a három szó: szenvedély, szuggesztió és hipnózis legalább is akkora és annyira rejtélyes óceánját jelzi az emberi lélek birodalmának, mint az említett három a világmindenség tengereinek. A kedves kérdező finom és csaltalan női ösztöneivel azonban mégis reáttapintott egy igen fontos közös vonatkozására a fenti három gyűjtőfogalomnak, s már csak ezért sem térhetek ki a nehéz válasz elől. A kérdéseire ugyanis tényleg nagyon nehéz — röviden válaszolni. A „szenvedély” szóra rendszeren egy alkoholmámorban dülöngő részeges, vagy vagonát elkártyázó, esetleg ellőverse-nyező családapát, esetleg egy morcionista művésznőt, de talán leggyakrabban egy szenvedélyes — szerelmet vitet lelki szemünk elé az emlékeztet. A hipnózis szóra általában vagy a hindu fakírok ismert alakja, vagy valamely színpadi hipnotizőr villogó szemepárja, vagy legjobb esetben a Trilby-t „delejező” Szvengáli képe mered élénk. Másként állunk a harmadik fogalommal: a szuggesztióval, mert utóbbi részben, mint idegen általi befolyásolás (heteroszuggesztio), részben pedig a Couézimusból jól ismert „autoszuggesztio” önfegyelmelési gyakorlatok révén sokkal inkább átment már a közhasználatba. A fenti három lélektani jelenségsoporttal valóban lépten-nyomon találkozunk a mindennapi életben, s e három csoport közötti közös vonatkozás abból áll, hogy a szenvedélyek sokszor vérszenen izgatott csoportja csakúgy, mint a hipnotizmus és a szuggesztio, még mindig eléggé titokzatos hatalma, — független az akaratától! Úgy tanultuk iskoláinkban, úgy hittük nagyjából mind a legújabb időkig, hogy az emberi lélek teljesen szabad akaratot biztosít, legalább is a józan és felnőtt egészséges ember számára. És ha akadtak az élet tapasztalásai nyomán ellentmondások, ezeket kivételeknek minősítették, amelyek a szabályt

voltak hivatva erősíteni. A modern lélektan már rég beigazolta, hogy a lélek nem csupán a tudat és a szabadakarat területére szorítkozik. Épp a szenvedélyek egyrészről, másrészről pedig a hipnotizmus igazolták azt, hogy normálisán is, velünk született szervi okok kényszere következtében cselekedeteink által homlok-egyenest ellenkezésbe kerülhetünk saját józan értelmünkkel, saját akaratunkkal.

Hogy is lehetne ez másként? A legkedvesebb családapák vonulnak el lelki szemünk előtt: imádják családjukat, meghalni tudnának szép hivatásukért, — és nem tudnak el-
lentállni szenvedélyeiknek. Pár csepp alkohol, s valóság-
gal állat lesz a dicső emberből, aki előtt haza, társadalom, hivatás és minden, ami eddig szent volt, — összeomlik. A fiatal művészt látjuk — mögötte a hasonló sorsúak ezreit, — aki istenadta tehetséggel megáldva, a tomboló világsiker közben hirtelen letörik és a züllés karjaiba süllyed — kokain, morrium rabjává váltan. Kártyások, lóversenyzők és a szenvedélyek legnagyobbikának: a „halálos” szerelem rabjainak végtelen sora vonul el előttünk — oly gyakran gyó-

gyíthatatlan sebeiket tárva elének, s kímélt megannyian azt bizonyítják, — hogy kedves kérdőzöm, a maga naivitásában — komolyabb pszichiáter, sok-sok diplomásnál. Mert minden tudományosságnál is jobban megérezte, hogy szenvedély, hipnózis és szuggesztio mennyire közös, de annál hatalmasabb csoportját alkotja a tudat alatt lezajló lelki életnek. Rejtély, misztikum e területeken már csak a múlté, s a modern ideggyógyászat épp eléggé tisztában van már e fogalmakkal, ahhoz, — hogy szabályszerűségeiket úgy alkalmazza a gyakorlatban, mint pl. a villamosság szakemberei a villamosságot. Régebben sokat vitatkoztak egyes tudósok afelől, hogy a szenvedélyek kifejtődésében mennyi az ú. n. „szervi komponens”? Tény, hogy pl. az alkohol, a morrium rabjainak — és áldozatainak vérében ki lehetett mutatni olvasféle mérget, — helyesebben a szervezetük termelte ellenmérgeanyagokat, amelyek szervileg is magyarázzák, hogy a legtöbbször öröklötten „túlérzékeny” emberek egyetlen csepp borocskára, egyetlen milligramm morrium hatására, elvesztik eszüket, s gyilkolni is képesek volnának szenvedélyük további „élvezéséért”. Kimutat-

ták, hogy ezek szervezete, mint a „csalánkiütésre“ hajlamosoké, az egyes méreganyagok ellen annyi felesleges *ellenméreganyagot* termel, hogy szervezetük most már ezek ellensúlyozására kénytelen keresni az eredeti méreggel (alkohollal, morfiummal stb.) való közömbösítést. Sokat vitatták nemcsak költők, de nagy tudósok is, azt a kétségtelenül rejtélyes, s mindenképp a „világdelejességgel“, a természetet „sympathia-antipathia“ törvényeivel is irányított szenvedélycsoportot, amelyet *szerelemnek* neveznek és amelybe annyi ifjú és vén ember esett már bele a világ folyása rendjén. (Talán nagyobb azoknak a baja, akik nem estek bele?) Még itt is lehetett kérlelhetetlen „szervi“, „oki“ komponensekről beszélni. Azt azonban, hogy valamelyik szenvedélyben „kártya-bacillusok“, „lóverseny-vírusok“ vagy „hazardjáték-méreganyagok“ termelődjenek és garázdálkodjanak, — még senki sem merte hangoztatni. Így hát kiderült, hogy minden szenvedély legfontosabb eleme mégis csak a „*lelki komponensek*“ származéka.

A szuggesztívó olyan (külső vagy belső) inger keltette lelki folyamat, amely legfőként az agyidegrendszernek ősbib (kéregalatti) területeire hat.

A hipnózis olyan, akár belső, akár külső ingerhatásra (szuggesztíóra) bekövetkező lelki állapot, amelyben az agyvelőnek legfelsőbbrendű területei (a

homloki és halántéki agykéreg) részben és időlegesen ki vannak kapcsolva működéseikből. A hipnotizmus rejtélyes hatalma arra vezethető vissza, hogy hipnotizáltaknál a hipnotizáló egyén közvetlenül hatást képes gyakorolni olyan lelki és olyan testi életműködésekre is, amelyek éber állapotban hozzáférhetetlenek. Éber állapotban az agynak homloki és halántéki része az, amely szinte hermetikusan elzárja az akarati elhatározások, a reábeszélések, a józan észhez szóló meggyőzések elől a mélyebb és ősbib idegterületekhez kötött reflexszerű, öntudatlan életmegnyilvánulásokat. Beigazolódott, hogy nemcsak „ideges“ fájdalmakat, kedélydepressziókat, szorongásokat, lelki betegségeket lehet hipnotizáltaknál alkalmazott szuggesztiókkal befolyásolni, hanem közvetlen, vagy legalább is közvetve, igen nagy részben az ú. n. *szervi komponenseket is. Szív-működés, bélműködés, mirigyek működése, még az ú. n. hormonokat* termelő mirigyek (ivarmirigyek, pajzsmirigyek, hasnyálmirigyek stb.) is hozzáférhetőkké, befolyásolhatókká válnak ily módon. A szuggesztíók, ha öntudatlanul is, de szerepet játszanak egész életünk folyamán. Újabb megállapítások szerint a normális élet is tele van hipnotikus állapotokkal, így nem különös, hogy kedves kérdezőm is miért érdeklődött oly melegen e valóban nagy figyelmet érdemlő, életbevágóan fontos problémák iránt.

Fantasztikus lopások

A legutóbbi telek egyikén New-York város vízműveinek egyik rezervoárjából, amely valóságos kis tó: ellopták a — jeget. Szabályszerűen földarabolták és elszállították. Valóban «hidegvérű» gaztett volt. A törvény értelmében a károsult igazolni tartozik, hogy a lopott holmi valóban az ő tulajdona. Hogyan lehet ezt igazolni a lopott jéggel kapcsolatban? Boston-ban félmillió borotvapengét loptak el, 30.000 dollár értékben. Hogy száz és száz ruha tűnik el egyetlen éjszaka folyamán egyetlen áruházból, az Amerikában már megszokott dolog.

Massachusetts államban, Enfield városában a vízvezetéknek fél mérföld hosszúságú csöveit szerelték le és szállították el. Chicago-ban pedig 125 fürdőkádat loptak el.

Egymillió hordó nyersolaj sem nevezhető kicsiségnek. Texas-ban a tolvajok az olajvezetéket fosztották ki és pedig a — mérőkészülék előtt. Csak így folytathatták üzelmüket észrevétlenül — 7 hónapon keresztül. Michigan államban 10 mérföld hosszúságú, tizenhat tonna súlyú villanydrótot vágtak ki és vittek el a tolvajok.

Amerikában a raktárak teljes «kitisztítása» sem ritkaság. Egyik napról a másikra egész selyem-, szappan- és dohányraktárak «tűnnek el». Sok esetben egy ilyen kifosztott raktár 50.000 dollár értéket is képvisel.

Az «elsőrendű» tolvajok egyes kocsikra már nem is igen pályáznak. Annál jobban izgatja őket a kirakatok eltulajdonítása. Ilyet fedezett föl egy rendőr Newark-ban, aki éjszakai posztján az egyik kirakatban 15 hatalmas teherautót látott. Amikor egy óra múlva ismét ott járt, a kirakat üres volt. Mind a 15 teherautó eltűnt. A zár azonban sértetlen volt.

Fred Willard egy este New-York környékén feleségével hazatérve, nagyon elcsodálkozott és nem akart hinni a szemének. Egy teljes virágjában lévő, öt méter magas magnólia-fa, amely délután még a háza előtt díszlett, eltűnt. A szomszédok a ház előtt egy teherkocsit láttak állani, amelyből sokan kiszálltak. Azt hitték azonban, hogy a motornak valami baja történt és azt javítják ki. Senki nem törődött tehát azzal, hogy a valóságban a magnólia-fát ássák ki és lopják el a tolvajok.

VILÁGHIRŰ LEVELEZŐK

Egy amerikai újságban ezt a hirdetést olvasom: — „Nem kell már búcsúzni. Nem válunk el rokonainktól, barátainktól. Nincsenek távolságok. Három perces beszélgetés Európa és Amerika között csak ötven dollárba kerül.

Hívja fel szíve hölygét a tengerentúlról, ha örömet akar szerezni neki — és önmagának.“

Hívd fel szíved hölygét!... Mily egyszerű dolog! Három röpke percre szorítsd bele, modern szerelmes, mindazt a mondanivalót, amit tíz és tizenkét oldalas levelekben sem tudtak elmondani egymásnak régi szerelmesek.

Vedd fel a telefonkagylót! Csak nem írsz levelet?! Ki bolond, hogy hosszú episztolákba foglalja, stilizálja azt, amit néhány szóban is elmondhat.

Persze, persze, ennek meglesz a következménye. De hol leszünk mi már, mire ez a következmény érezhetővé válik!? Hol leszünk, mire déd- és ükunokáink elszomorodnak azon, hogy nem maradtak utánuk levelek, csak történelem maradt, csak irodalom. S menyire fognak hiányozni azok a névtelen írók, költők, akiket a korespondenciáknak köszönhetünk. Mert a levelírás a nem-írók regényírása, a nem-költők lírája, hivatalos történelmi írási stílusok történelem-írása.

Csoda-e, ha azok számára, akik a kulisszák mögé is szeretnek kukucskálni, akik épp úgy szeretik az anekdotát, mint a történelmet, páratlan és kiapadhatatlan forrás az elmúlt idők levelezése?

Mily sivár dolog lenne például, ha a régi Európa legragyogóbb udvarának, a francia Lajosok Versaillesjának történetét csak az afektált — ma már szinte olvashatatlan afektált — regényekből ismerhetnők meg, vagy a királyokat agyonmagasztaló memoáriók könyveiből. Hová lennének, ó hová — szenvedélyes pletyka-búvárok, ha meg nem írja szövegét levelét XIV. Lajos, német sógornője, a páratlan humorú kövér Liselotte, orleansi hercegnő?!

A háborúkról, békékről, győzelmekről, a király nagyságáról nélküle is tudnánk persze, de az ami a história sava-borsá: az ezernyi emberi apróság, furcsaság, pletyka kétségtelenül elvesztett volna az idők forratagában Liselotte hercegnő nélkül.

„A király“ írja egyik legaranyosabb levelében „minisztereivel mindég a vén álszent (XIV. Lajos barátnőjét: Maintenant nevezni így) appartementjaiban tanácskozik. Az öreg nő ilyenkor félreül egy sarokba. Nem szól egy szót se. Hímez, hímez. De van ugyanis, hogy átmege a másik szobába. Onnan hallgatja, mit beszélnek. Néma, mint a víz. Könnyű neki! A miniszterek a király jötte előtt, már alaposan megtárgyalták vele, mit hogyan terjesszenek elő s ő mondja meg, miként határozzanak.“

Máskor ezt írja: „Ha igaz, hogy XIV. Lajos Napkirály, akkor csak annyit mondhatok, hogy ez a vén asszony napfogatókő.“

A „vén asszony“ persze megint a király mindenható barátja: a Maintenon.

Liselotte leveleiből megtudjuk, hogy a versaillesi fény és

pompa mögött mennyi a gond, a nyomorúság. A ragyogó livréjú szolgálhad éhezik, az arisztokraták eladogatják birtokaikat, hogy résztvehessenek az udvari bálokon.

Amit senki sem sejt még: ő, az orleansi hercegnő tisztán látja, hogy Franciaország elindult a lejtőn.

Ötven évig küldözgette haza Pfalzba a leveleket Liselotte. Ötven év alatt nem gyógyult fájó honvágya.

„Ha az égbe jutok netán — onnan lelátok a Pfalzra. Ezért szívesen halok meg“ — írja. S egy-két nappal a halála előtt — Liselotte ekkor hetvenkét éves s kerek ötven éve nem látta hazáját: — „Énekel-e még a kastély mögött a kis ligetben?“

Miközben leveleit írta — Liselottenak sejtelve sem volt arról, hogy nemcsak a legérdekesebb memoárokat írja koráról, hanem a legszebb regényt is önmagáról.

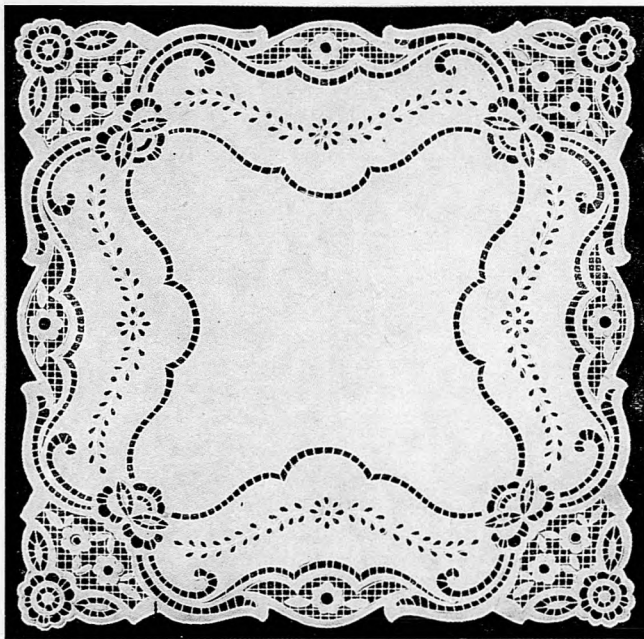
Két másik historikus-értékű, világhírű levelező már egész más kor, egészen más természetű gyermeke.

A nagy forradalom a levegőben van, miközben leveleiket írják. Egy ideig egymás mellett haladnak, aztán elválják útjuk. Nő ez a két levelező is. Az egyik Mme du Deffaud, a kialvó, hanyatló XVIII. század utolsó, legutolsó „grande dame“-ja. Nincs a forradalom előtti Párizsban olyan előkelősége, kiválósága, aki meg ne fordulna a márkiz Rue Saint Dominique-beli szalonjában. Ötvenen jóval túljár Mme du Deffaud, amikor elveszti szemé világot. „Nem baj“ mondja „most még jobban látok“ — és csakugyan: mintha még élsebb lenne ettől kezdve bámulatos emberismerete, szelleme — s lévén a XVIII. század hamisítatlan gyermeke: ciniz-musa.

Aki nem tud látogatóba jönni Mme du Deffaudhoz — levelet ír. Fél-Európával levelezik a márkiz. De vaksága óta

gyámoltalan lett. Tamaszra van szüksége: egy szegény nemes-család leánya jelentkezik. Ezentúl ő fogadja a vendégeket. Új csillag a régi mellett: Julie de Lespinasse. A vendégek egy része megkedveli. Ez a Julie persze más, — egészen más, mint a borotvaesző, sziporkázó, ridég öreg márkiz. Új kor gyermeke ő. Lélekben már a XIX. századbeli romantikáé: szentimentális, álmódó, rajongó. Mindég szerelmes. Hol a gavallér Morat bírja szívét, hol az író d'Alemberthez ír túlaradó — de mindég érdekes — leveleket, végül beleszeret Guibertbe, aki azonban mást vesz nőül. „Ezt a fájdalmat nem bírom“ írja Mademoiselle de Lespinasse. „Ebbe belehalok“ — s valóban be is tartja ígérteit. Miközben hosszú levelet ír Guibertnek, meghal szívgyengeséggel. Mme du Deffaudtól azonban már rég elszakadt ekkor. Öszveszeszték s Mme de Lespinasset a márkiz vendégeinek egy része követte új otthonába. Még pedig a vendégek igen értékes része: a fiatalok, a forradalmárok, az enciklopédisták. A Rue Bellechasseben rivális szalon nyílik. Julie de Lespinasse-é: a fiataloké.

Az öreg márkiz magára marad — az öregekkel. S szívében egy kétségbejítő szerelmmel. Hatvanhárom éves korában beleszeret Horace Walpoleba, a nálánál jóval fiatalabb an-

Millió

gol gavallérba. Halála napjáig ír neki naponta szellemes, szerelmes, boldogtalan, önmagát csúfoló levelet. Csak nagyritkán kap rájuk rideg választ.

Ha csak ez a megalázó szerelm lenne a tartalmuk, — keverses olvasmány lenne ez a levelezés. De Mme du Deffaud megír mindent, amit a szalónjában beszélnek s így e levelekben egymás után szólal meg a sok illusztris vendég: Voltaire, d'Alembert, Montesquieu. Parókás szép nok nevetgélnek s szinte halljuk, hogy kattog a gavallérok drágaköves tubákoszalencéje... Utolsó fényt vet itt, a vak márkiz szalónjában az „ancien regime“... A távolban, a borult égen már a forradalom villámai cikáznak.

A levelezők igazi fénykora a romantika ideje volt. Évtizedeken keresztül írtak-sírtak a nők. Sőt a férfiak is. Élet-szükséglet a levélírás. Élet-szükséglet — és divat.

A lengyel nemes neje, az édesarcú, ábrándos, kövér Madame Hanska évtizedeken keresztül levelezget ismeretlenül

Balzaccal, kinek regényeit falja, imádjá. Az ismeretlen rajongó levelein Balzac eleinte mosolyog. Egy idő múlva válaszul. Mind sűrűbben repkednek a levelek az ukrainai birtok és Párizs között. Most már mindenáron meg akar ismerkedni a levelek írójával Balzac s mikor megtudja, hogy Madame Hanska Bécsbe utazik, ő is siet az osztrák fővárosba.

Madame Hanska negyven felé jár... Kokett, vidám és gömbölyű. Balzac halálosan beleszeret.

A lengyel nemes, — a férj — néhány év múlva meghal s Balzac feleségül veheti szerelmét. A levelezésnek csak ekkor szakad vége. Páratlanul érdekes, amit megtudunk belőle.

Mily sokkal lenne szegényebb a világ, ha a múlt század elején ismerték volna már a telefont s Balzac interuban szerelmi vallomásai nyomtalanul hangzanak el telefonon.

Feiks Magda

A KÖNYVEK SZERELMES ŐRÜLTJEI

Johann Georg Tinius népszerű és köztiszteltetben álló lelkész volt *Poserna*-ban. Erkölcsei tisztasága, prédikációi és jótékony-sága általános elismerésben részesült. Senki nem sejtette, hogy még egy másik lélek is lakozik benne. Tinius szenvedélyes könyvgyűjtő volt. Könyvtárának alapját az a Biblia képezte, amit 1779-ben ajándékozott neki az édesapja. Az idők folyamán 60.000 könyvet gyűjtött, amik zsúfolásig megtöltötték a kis lelkészi lakást. Honnan vette az ehhez szükséges pénzt? Kiderült, hogy a könyveknek ez az örült szerelmese nem csupán lopott, hanem gyilkolt is. Semmiféle bűnténytől nem riadt vissza, hogy újabb könyvek birtokába jusson. 1813-ban tizenkétévi fegyházra ítélték és mint 71 esztendő aggastyán hagyta el a börtönt. Tinius élete históriája hasonló formában nagyon sokszor megisméllődött. Ennek az embernek beteg volt a lelke. Mit akart ennyi könyvvel, amit el sem olvashatott és amik a legnagyobb rendetlenségben heverték a lelkészi lakásban? A lélek világában soha nem történik semmi értelem és ok nélkül. Az ítéletet kimondó szuperintendens így magyarázta meg az esetet:

— „Azért vágyott hatalmas könyvgyűjtemény birtoklására, hogy ily módon ismeretségbe kerüljön a kiváló szellemekkel, akiknek aztán hírében és dicsőségében ő is részesül...“

Egy másik könyvtolvaj, *Don Vincente* spanyol szerzetes, akít ez az örület szintén gyilkossá tett, lelkének rejtélyes titkát a következő szavakkal magyarázta meg:

— „Minden embernek meg kell halnia, korábban vagy később. A könyvek azonban Isten dicsőségére szolgálnak és örököletük...“

Don Vincente tehát örületében azt hitte, hogy neki is része lesz az örök életben, ha minél több könyvet gyűjt össze.

Az elmúlt év februárjában őrizetbe vettek *Brüsszelben* egy férfit, aki a Nemzeti Könyvtárból 150 nagyrértékű könyvet tulajdonított el és nagy gonddal hordott át a lakásába. Otthon azután kijavította a régi könyvek hibáit, a kopásokat és fa-

kulásokat felfrissítette, a szó szoros értelmében szerelmes volt az ellopott könyvekbe és észbe sem jutott, hogy akár egyet is eladjon közülük. Egészen úgy viselkedett, mint egy szenvedélyes szerelmes, csak hogy az ő szerelme: a könyv volt.

Istenem, hányan voltak olyanok, akik élni sem tudtak imádott könyveik nélkül. *Eratothesenes*, görög bölcse, amikor öreg-ségében megvakult, önként vállalta az éh-

Legújabb dzsempert divat

halált, mert már nem olvashatott. De ugyanígy öngyilkosságot követett el *Charles Didier*, francia útirajzíró, akinek szintén nem kellett az élet könyvszerelmesei nélkül. *Emil Bessers*, természettudós, egy hajótörés alkalmával elvesztette értékes gyűjteményét, néhány évvel később pedig a lángok martaléka lett hatalmas könyvtára és kéziratjai. Nem volt kedve ezek nélkül tovább élni és 1887-ben öngyilkosságot követett el. *Brunck*, a híres emberbarát, 1791-ben olyan nyomorba került, hogy könyveinek egy részét el kellett adnia, 1801-ben pedig a többi — és néhány

hónapra rá búskomorságba esett és ki-szenvedett. Ilyen hihetetlen mértékben vannak össze-növe az emberek és a könyvek.

Bryan, geberlaune-i könyvtárának néhány francia ritkaságát Párizs városának aján-dékozta. Sok évvel később a könyvtár igazgatójának jelentették, hogy egy idős, szegény külsejű férfi kíván vele beszélni. *Bryan* volt ez a férfi.

— Még egyszer szeretném viszontlátni az én könyveimet! — kérte az igazgatót. Bevezették abba a könyvtárszobába. *Bryan* remegő kezével végigsimogatta a könyveket, a tekintetében pedig végtelen fájdalom sötéltet. Két nappal később — öngyilkosságot kö-vetett el.

Nagyon gyakran lesz a jótékonyaságból — önkínzó gyötrelmek, a vágyból pedig — örü-let. A könyvszenvedély mártírjai ritkán éltek túl gyűjteményeik eladását. — Aki eladja könyveit, az élet minden gyötrelmét és kínját meg fogja ismerni, — írja egyik könyvében *J. Scaliger*, a nyelv-tudós.

Jaques Goupil, párizsi orvos, akinek könyvtárát a tűz pusztította el, kétségbe-esésébe belehalt. *Colnet de Ravel* író pe-dig, aki egy bíboros könyvtárát kataló-gizálta, ennek a gyűjteménynek pusztulá-sát annyira a szívére vette, hogy végte-len fájdalomában soha többé el nem hagyta a lakását.

A könyvörületnek azonban még másféle megnyilvánulásai is lehetnek.

Eugen herceg valamennyi könyvét vörös maroquinbe kötötte. *Jessery*, londoni könyvkereskedő, *Fox* híres könyvet, „II. Jakab történetét“ rókabőrbe, *Askew*, angol könyvrajongó pedig egész könyvtárát emberbőrbe kötötte be.

A könyvörület egyik legtragikusabb áldo-zata *Chalabre* márkí, aki éveken keresztü-l egy olyan bibliát keresett, ami soha nem létezett, hanem csupán *Charles No-dier* író kitalálása volt. A márkí, aki erről a misztifikációról nem tudott, kétségbe-eselt szenvedéllyel kutatott mindenfelé. Minthogy pedig nem bírta, de nem is akad-hatott rá erre a képzeletbeli könyvre: öngyilkossággal vetett véget életének.

A köröm ápolása

Köztudomású tény, hogy a köröm formájából az egyén karakterére vonhatunk következtetést. De még azok is, akik egyáltalában nem járatosak ebben a tudományban, bizonyos, sőt egészen pontos megállapításokat tehetnek azon az alapon, hogy tulajdonképpen milyen is az a köröm. Egyáltalán nem szégyelnlivaló, sőt inkább büszkeség az olyan kéz, amelyen meglátszik a munka nyoma, de a piszkos köröm annál szégyenteljesebb.

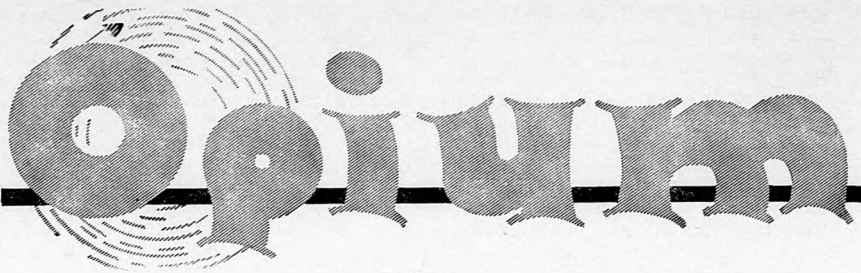
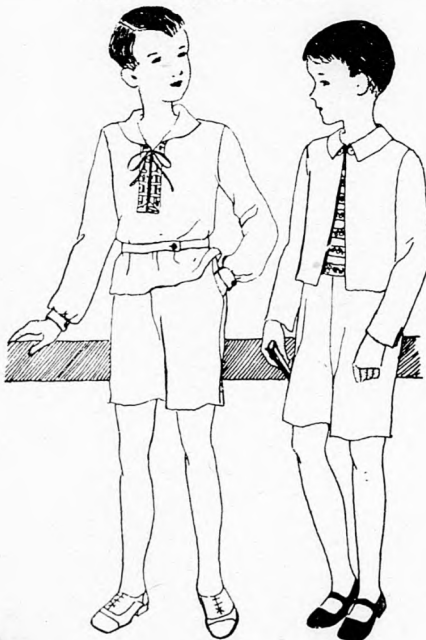
Ennek oka pedig a legtöbb esetben nem annyira az elégtelen tisztogatásban, mint inkább a köröm helytelen kezelésében rejlik. Aki azonban az alább következő szabályokat pontosan betartja, még abban az esetben is, ha a kezével dolgozik, tisztán tarthatja és őrizheti meg a körmeit.

1. *Soha ne használjunk kemény köröm-tisztítót.* A legjobb erre a célra egy vattába burkolt és szappanos vízbe áztatott fogpiszkáló.

2. *A körömpiszkot ne a középrész felől takarítsuk a sarkok felé, hanem ellenkezőleg: a sarkokban kezdjük és mindkét oldalról a köröm közepe felé megyünk a tisztítóval.*

3. *A köröm alatti bőrt ne töljük erőszakosan hátra, mert könnyen felsérthetjük és a körömpiszkok számára újabb gyűjtőhelyeket idézhetünk elő.*

4. *Amennyiben a köröm alapos tisztogatása nem járna a kívánt eredménnyel, a vattával körülvezt fogpiszkálót mártsuk bele hidrogénsuperoxidba és kellő elővigyázatossággal mossuk végig vele a köröm alatti bőrt.*

VII.

Maud lábujjhegyen lépett a szobába, hogy a még mélyen alvó férjét fel ne ébressze. Óvatosan egy kis asztalkát tölt Franklin ágya elé, arra tortaszeleteket, bonbonokat, virágot és egy nyitott ékszerskatulyát helyezett, melynek sötétkék bársonypárnáján izléses arany kézelőgombok csillogtak. Azután gyorsan visszaurrant ágyába, orráig húzta a paplant és alvást színlelve várta a hatást.

És addig várta, amíg szépen megegyeszer elaludt.

Férje csókja ébresztette fel.

Franklin mélyen meghatva, könnyekig elérzékenyülve köszönte meg a kedves meglepetést.

— Milyen kedves vagy! Nem feledkeztél meg a születésnapomról!

— Hát lehet ennél kedvesebb napja a kalendáriumnak? Az a nap, melyen te születted! ... Ne nevesd ki, nékem mindig a Biblia szavai jutnak az eszembe, ha erre gondolok. Hogy kezdetben vala a sötétség és azután rakta fél az Úr a mennyboltra a napot és a csillagokat. Ilyen sötét volt az én életem is, amíg te meg nem jelentél.

— És mit adhatok én viszonzásul a sok szépségért és jóságért, melyet életembe hoztál?

— Hogy mindig így szeress! Úgy-e, sohasem tudnál megcsalni, Harold?

— Csacsi! Hogyan jut ez eszedbe?

— Néha félek! Talán túl boldog vagyok. Nem merek hinni a tartósságában. Férfi vagy és előbb-utóbb minden férfi kiábrándul szerelméből, új szenzációkra vágyik.

— Én egyre jobban szeretlek!

— Ha megcsalnál és megtudnám, nem élném túl!

— Nem bízol bennem?

— A legtökéletesebb ember vagy!

— És ha én lennék féltékeny? Túlságosan szép vagy, Maud. Jól látom, kicsoda feltűnést kelt, ha együtt vonulunk az étterembe vagy a bárba ...

— Egyetlen férfi sem érdekel kívülről a világon!

Franklin mosolygott.

— No ... no! Reeder sem?

Maud szeme tágranyílt a bámulattól.

— Féltékeny vagy rá? De hiszen csak a te kedvedért érintkezem vele! És láthatod, milyen tartózkodó, hűvösen udvarias ...

— Mert ezzel leplezi valódi érzéseit! Az első két napon minden percét velünk töltötte, úgy látszott, mintha lélekzetet sem tudna venni nélküliünk. Most pedig egyszerre kimért, szertartásos lett, legfeljebb egy-két órát tölt társaságunkban. Menekül tőled!

— Nem örülsz neki? Nem vagy büszke arra, hogy mindenkit távol tartok?

— Gyermekek vagy, Maud, nem ismered az életet. Szükségünk van a mások barátságára, hogy boldogulhassunk. Reeder igen kellemes, kitűnő ember, akinek egészen rendkívüli képességei vannak.

Maud riadtan nézett férjére.

— Szemrehányást teszel, amiért nem vagyok kedvesebb hozzá?

— A viláágért sem. Te így vagy tökéletes, elragadó feleség. Egy kicsit ősbár. Mintha még mindig az indiai dzsungelben laknál. Olyan romlatlan a lelked, mint egy gyermeké. És éppen ezért imádlak. De az élet nem tündérmese, hanem egyetlen, megalkuvást és alkalmazkodást követelő. Szükségünk van egy kis ravaszásra, diplomáciára, ha felszínen akarunk maradni. A férfiak évezredek óta udvarolnak a szép asszonyoknak. Ez azonban merő hódolat, udvariasság, bók, amelynek egyáltalában nincsen veszedelmes tartalma. A társalgás egyik formája, flört, szórakozás, játék. Tízezer udvarló parázsló szavaiból legfeljebb egy lobban komolyan lánggra. A többi csak arra szolgál, hogy egy kis színt, virágot vigyen az élet szürkeségébe.

Maud sóhajtott.

— Tudom csacsi, kis buta nő vagyok! De ígérem, minden úgy lesz, ahogyan te

akarod. Majd ha visszatérünk Londonba, hetenkint egyszer fogadónapot tartunk...

— Nagyon helyes lesz, Maud! De persze féltékenység kizárva. Mert arra is figyelmeztetek, szívem, hogy az udvarlás „körbe-körbe“ játék. Nemcsak neked mondanak szépet, de én is kénytelen vagyok kedves lenni azokhoz a hölgyekhez, akik vendégeink. Ha ez féltékennyé tenne, úgy inkább maradjunk meg remeteségünkben.

Maud hosszan, melegen nézett férjére.

— Bízom benned, Harold.

Melegen megszorították egymás kezét és Franklin megkérdezte:

— És most... mit kívánsz cserébe ezért a sok mindenért, amivel megleptél?

— Azt, hogy add nekem teljesen a mai napodat!

Franklin nevetett.

— De hiszen nemcsak ez az egy napom, hanem az egész életem, minden napom és minden évem a tied!

— De értsd meg... egészen akarom! Ma reggeltől estig csak kettesben legyünk!

Franklin arca egy kicsit elkomorult.

— Lehetetlen, fiacskám. Jól tudod, hogy benne vagyok a tréningben, még csak négy napom van a versenyig. Nem szabad megszakítanom a gyakorlatozást, különben feltétlenül lemaradok. Mindennap találok javítani valót a csónakon, mindennap jobban megismerem a motor szokását, a kormánykerék érzékenységét, a fordulatok technikáját, a trükköket, melyekkel a sebességgel fokozhatom. Ezt a háromórás tréninget még hozzá kell csomagolnod az ajándékaidhoz...

De Maud makacszkodott.

— Olyan rossz nélküled, egyedül unatkozni. Ebben igazán bőséges részem van Londonban, mikor a betegekhez szaladgálsz. Legalább szabadságunkon, a születésnapodon maradj egész nap mellettem.

— Szeszélyes vagy, Maud. Miért rontanád el ártatlan örömet? Elhatároztam, hogy én nyerem meg a versenyt. Miért nem buzdítsz inkább?

— Hát jó! Nem bánom, trénirozz, de vigyél magaddal!

Franklin türelmetlen mozdulattal tett.

— Ez teljesen lehetetlen. A csónakot egészen másképpen kell vezetnem, ha egyedül ülök rajta, mintha mást is viszek. Más az egyensúly, változik az erő-kifejtés, a nagyobb terhelés lefokozza a gyorsaságot.

Maud nem válaszolt. Hiszen Haroldnak teljesen igaza volt, nem lehetett tovább vitatkozni. De az életben nagyobb igazságok is vannak, mint azok, melyeket helyes érvekkel lehet alátámasztani. A léleknek, a szavakkal ki nem fejezhető érzéseknek is lehetnek igazságai, erősebbek és szebbek, mint amelyeket az ész szült.

Egymásba karolva mentek végig a parkon, végtelen virágágyak között. A virágkelyhek úgy ringottak, mint parányi hinták és mindegyiken jókedvű méhecskék mulatoztak. A parkon túl kéken zengett a tenger, a végtelenbe nyújtózkodva a reggeli napsütésben. Fehér vitorlák röppentek fel a kikötőben, jókedvű fiatalok hallóztak egymásnak jó reggelt, életöröm csillogott szemükben és a piros szájukból kivillanó fehér fogsorok, mintha az élet minden édességét fel akarták volna falni. Az öböl kanyarulatánál, egy sziklafal tövében állt Ree-

Írók iskolája

Párizsban már évek óta működik ez a pesti fölnek olyan szokatlan iskola. „Író“ és „iskola“ — hogy fér ez a kettő össze? Az író fogalma kizárja az iskolát és az iskola pedig többnyire kizárja az írókat. De ha már ez a fából vaskarika Párizsban olyan fényesen szuperál, talán kísérletezhetünk Pesten is vele. Próbáljuk meg. Adjunk kutyaftutában egy félhasábnyi leckét:

Kérdés: A mai gazdasági viszonyok mellett mit kereshet egy közepes író, ha dolgozni akar?

Felelet: Témát.

Kérdés: Általában mit szokott bevenni egy színpadi szerző esténként?

Felelet: Idegcsillapító porokat.

Kérdés: Melyik könyvét becsülik legtöbbször az íróknak?

Felelet: A takarékkönyvét.

Kérdés: A szerzők között ki ismeri legjobban a női lélek rejtelmeit?

Felelet: A cselédszerző.

Kérdés: Mi a repríz neve abban az esetben, ha a darab megbukik?

Felelet: Ent-repríz.

Kérdés: Miért megy könnyebben a darabírás, ha a szerző megnősül?

Felelet: Mert a felesége jeleneteket csinál.

Kérdés: Melyik az a város, mely felveszi a versenyt irodalmi téren még Budapesttel is?

Felelet: Dublin, mert ott mindenki ír.

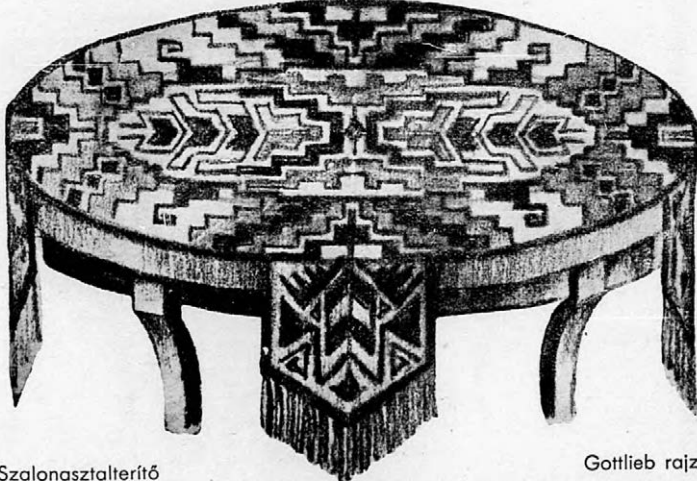
Kérdés: Milyen tömeg árt a színházaknak?

Felelet: A csödtömeg.

Kérdés: A mai nehéz viszonyok között mikor nem fizet rá a könyvkiadó?

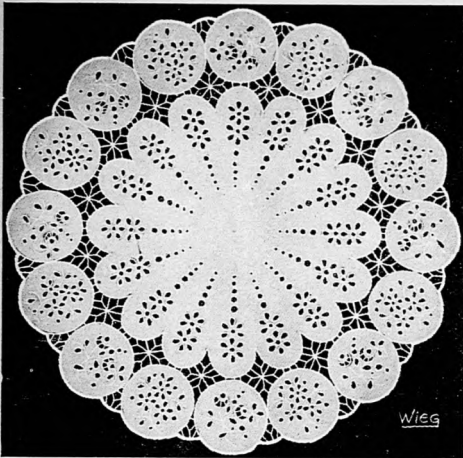
Felelet: Ha kiadja a — lelkét.

Dymi

Szalonszalteritő

Gottlieb rajza

Madeira milió Wieg Testv. terve

Ne szégyeld, hogy jókedvű vagy!

Inkább higgy a mosolygó bölcseknek, mint azoknak, akiknek fullánkossal nyelve csupán kegyetlen keserűségeket hírdet. Mert több bölcsesség van egy gyermek mosolyában, mint a felnőttek nagyképű szóáradatában.

Az optimistákat kigúnyolják a pesszímisták. De az őszinte optimista még a pesszímistára is szeretettel mosolyog.

Azok az emberek, akik állandóan lehangoltak, azzal szeretik áltatni magukat, hogy túlságosan érzékenyek. Pedig nincs igazuk. Mert, ha valóban túlságosan érzékenyek lennének, akkor a világ és az élet mosolygó szépségeire is reagálniuk kellene.

Az irodalomban nagyobb értéket képviselnek a tragédiák, mint a vígjátékok. De csupán a kontraszt miatt, hogy az élet igazi derűjét annál jobban tudjuk értékelni.

A rosszat mindig túlértékeljük, a jót pedig nem akarjuk becsülni. Pedig ha megtanulnók, hogy a legkisebb jónak is tiszta szívből örüljünk, nem éreznők olyan elviselhetetlenek a rosszat sem.

A vidám arc nagyobb hatású, mint a legdíszesebb vizitkártya. Minden ajtó szívesen megnyílik előtte. Mert még a szomorú ember is örül, ha embertársának gondterhelt arca nem figyelmezteti a saját gondjaira.

der yachtja. Sirályok röpték körül, különös, panaszos hangokat vijjogva csaptak a vízre és megint felszöktek a magasba, mint élő hydroplánok.

— Remek hajó! — állapította meg századszor Franklin. — Egyetlen hibája, hogy nem a miénk! Milyen nagyszerű lenne kettesben járni a tengert. Mindig oda mennék, ahol éppen tavasz van! Hát nem különös, hogy ennek a végtelen országútnak vannak szakaszai, ahol örökös a tél s vízszint néhányheti utazással átszökhetünk az örök tavaszba vagy a nyár trópusi izzásába! Akinek yachtja van, maga választhatja meg, hogy melyik évszak gyönyöreit akarja élvezni. Urrá lesz téren és időn. Ez lehet a gazdagság legnagyobb öröme, mindennek betetőzése. Látod, ezért szeretem a vízisportot. Ezt a határtalan lehetőséget érzem, mikor a motoroson száguldozom...

— A csendes, békés otthon nagyobb gyönyörűség, mint az örökös száguldozás! — jegyezte meg halkán Maud.

Franklin mosolyogva símogatta meg felesége arccsokáját.

— Hát annyi bizonyos, rossz poéta lenne belőled! — mondotta vidáman. — A képzelő erő nem túlságosan szárnyal.

— Hát nem ér többet a meglévő boldogság az elképzeltnél?

— Nem. A legnagyobb gyönyörűség az elképzeltet megvalósítani! Ez az élet igazi célja, ebben van a legnagyobb mámor, lendület...

— Aki örökké célokat kerget, nem tud örülni annak, amit már elért!

Franklin vállat vont.

— Vannak dolgok, melyekben mi ketten sohasem fogjuk egymást megérthetni. Ha mindenki úgy gondolkozna, mint te, megállna az egész fejlődés... Maud sóhajtott.

— Talán jobb lenne úgy. Ez az örökös rohanás, kultúra, törtetés, vajjon boldogabbá tette az emberiséget? Néha meg tudom érteni az ópiumszívókat, akik így akarnak menekülni a valóságtól.

Leérkeztek a kikötőbe. Pierre, az öreg matróz illetlenül emelte meg széles szalmakalapját.

— Rendben van minden? — kérdezte Franklin. — A csavarokat megoldad?

— Igen, uram!

— No, mit gondolsz, öreg, megnyerem a versenyt?

— A fiúk mind a nagyságos úrra fogadnak. Látták a többieket is... egyik sem siklik ilyen gyorsan!

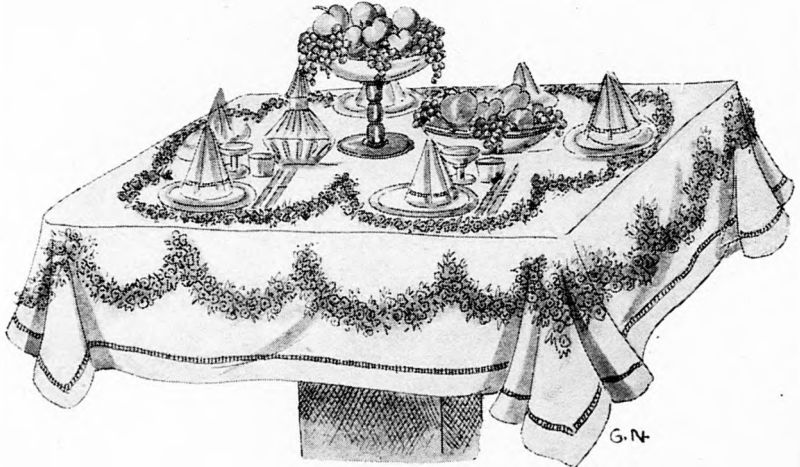
— Hallod? — fordult büszkén Franklin Maudhoz. — Pedig ezek szakértők. Csalhatatlan szimatjuk van.

— Tetszett már hallani — kérdezte Pierre —, Du Chatelet márké tegnap felborult gyakorlatozás közben. Túl élesen vette a kanyarodót. A motorosa neki-vágódott egy bójának és behorpadt az orra. Már nem lehet rendbehozni...

— A legveszedelmesebb ellenfelem volt! — kiáltotta Franklin. De Maud nem osztotta lelkesedését.

— És ha te borulsz fel? — kérdezte nyugtalanul. — Oh, csak már túl lennénk ezen az átkozott versenyen!

— Ne félts engem! — mosolygott Franklin. — Ez a motoros a legjobb egész Franciaországban. Nem csoda, angol gyártmány. Ezzel nem történik baj. És az én szememben és karomban is megbízhatasz...

HUMOR

Árbócz mester haldoklik és utolsó órájában magához hivatja a papot, akihez így szól:

— Végre deletem akarok csinálni. Az egyházközönségre hagyok egy házat, a templom restaurálására hagyok ezer pengőt, a temető díszítésére hagyok ötszáz pengőt és a szegényeknek kétezer pengőt.

— De Árbócz mester, — mondja neki a pap, — hiszen maga egy szegény ember és egy fillérvnyi vagyona nincs.

— Nincs, — nyögi Árbócz, — de hadd lássák az emberek, hogy milyen jó szívem van.

*

— Megmondtam Nellinek, hogy minden udvarlóját agyonlövöm.

— És mit felelt rá?

— Azt, hogy hozzak gépfegyvert magamnal.

*

Egy budai bérkaszárnya kapujában cédula lóg, ezzel a felirással: „Ágy kiadó.”

Egy ember bemegy a jelzett lakásba, ahol az asszonyosság megmutatja neki a kiadó ágyat.

— Kályha nincs? — kérdi az ember.

— Nincs, — feleli az asszony, — de nem is szükséges, mert pont maga mellett fekszik egy lakó, annak láza van.

*

— Képzeld csak, Pista azt mondta, hogy olyan az arcom, mint Rafael angyalaié.

— Hát persze... Azok is festve vannak.

*

A skót bemegy a patikába és gyógyszerzt kér fejfájás ellen. Amikor a patikus átad egy pirulát, a skót megkérdezi:

— Mondja, kérem, jó ez?

— Mi az, hogy jó? Ez direkt egy csodaszer, mely az összes betegségek ellen használ.

A skót visszaadja a pirulát:

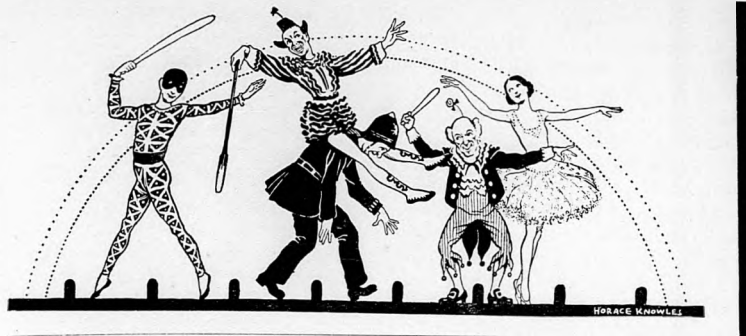
— Köszönöm, akkor megvárom, amíg egyszerre több betegségem lesz.

*

Jerzsbékné új mindenest vesz fel. Többek közt megkérdi tőle:

— Aztán mondja csak, lelkem, tud maga jól főzni?

— Meghiszem azt, — feleli a mindenest, — mikor elváltam a férjemtől, utána még három évig voltam nála szakácsné.

Már bent is termett a csónakban, izgatottan tapogatta, símogatta, akár egy versenyparipát. Már éppen el akarta indítani, mikor észbe jutott, hogy Maudot meg sem csókolta. A partra ugrott és gyorsan, szórakozottan homlokon csókolta. Látszott rajta, hogy már minden érzése, gondolata a motorcsónaké. Maud alig tudta visszafojtani könnyeit.

— Mulass jól és vigyázz magadra! — mondotta halkan.

Franklin a kormánykerékhez ült, megnyomta az indítót és a csónak gyors tempóban távolodott a parttól.

Maud nem mozdult. Nézte, hogyan iramodik egyre messzebbre. Még hallatszott a motor zúgása és látszott a víz fehér habzása. A távolból lágy hullámkarikák gyűrűztek a part felé, ezeket még a csónak küldte. A zúgás egyre halkabb lett, már csak olyan dongás volt, mint a virágkelyheken hintázó méhek hangja.

Azután egészen eltűnt a messzeségben.

De Maud még mindig mozdulatlanul állt a tengerparton. Nem tudott megfordulni, nem tudott elszakadni a kikötőtől. Megmagyarázhatatlan nyugtalanság gyötörte. Percekig állt így. Azután csendesen elindult a part mellett, a homokos strandon, szorosan a víz színe mellett, mintha így akart volna férje közelében maradni. Találomra ment, szórakozottan nézte a homokban megcsillanó kagylókat, melyeket az apály felejtett ott. Egy teknősbéka lomhán cammogott a napsütött homokzóna felé. Fecskék húztak el villámgyors cikkázással. Egy induló hajó kürtje búgott, egy másikon úgy csengettek, mint a mutatványos bódék előtt a kikiáltók, mikor az előadás kezdetét jelzik. Azután valami megvillant...

Mintha óriási pille szárnya lebbent volna. A „Tenger Koronája” árbocára húzták fel a kék-piros lobogót. Maud odapillantott, azután zavartan, gyorsan elkapta a fejét. Reeder a yacht mellvédjének támaszkodva állt és őt nézte. Kezében tengerész-látszó.

A szállodában levél, mellette virágok.

„Nagyságos asszonyom!

Sürgőnyt kaptam, amely Tokióba szólít. Holnap indulnom kell. Szeretném, ha mai, utolsó délutánomat együtt tölthetnénk. Kérem szíves válaszáat. Reeder.”

Maud megkönnyebbülten sóhajtott fel.

Végre! Ideje, hogy ez a rejtélyes ember kilépjen életéből. Leült a hallban álló kis íróasztal elé és a szálloda levélpapírján válaszolt:

„Férjem és én szívesen látjuk az ötórui teát!

Mrs Franklin.”

A levelet átadta egy boynak:

— Vigye el Mr. Reedernek a „Tenger Koronája” yachtra!...

*

Déli tizenkét óra!

Maud percnként nézte karkötőóráját, sírni szeretett volna haragjában és idegességében. Életében először neheztelt komolyan férjére. Ilyen csúnyán és kegyetlenül még nem bántotta meg. Mennyire kérte, hogy töltsék együtt a mai napot és már négy órája kint van a tengeren. Máskor már tizenegyre visszafordult, most délre sem jött vissza!

Nem, ezt mégsem lett volna szabad megtennie! Bármennyire szereti a sportot, nem illik annak kedvéért elhanyagolni a feleségét. Aki nem tud uralkodni szenvedélyén, annak az oldalán sohasem élhetünk nyugodtan. Ma a motorosba szerelmes, de holnap talán már egy idegen nő iránt érdeklődik ilyen zabolátlan önzéssel.

Negyedegy!

Maud felugrott, nem tudott a hallban várakozni. Úgy érezte, hogy mindenki

Az éjszakai szépségápolás szabályai

- 1** Lefekvés előtt tetőtől-talpig meg kell mosakodni. A hideg víz is jó, de a meleg fürdő előnyösebb.
- 2** Fontos az arcbőr teljes megtisztítása, amihez azonban nem elég a szappan és a vazelin, hanem a bőr természetének megfelelő speciális arc krém szükségese.
- 3** A haj kibontva, teljesen szabadon legyen. A fixizáló vasak, fésűk, fátylak, sisakok stb. ártalmasak, mert akadályozzák a fejbőr lélekzését.
- 4** Az ágynemű szabad, friss levegőn, közvetlenül a lefekvés előtt, jól kiszellőztetendő.
- 5** Rendkívül jó hatású a lefekvés előtti, néhány perces könnyű torna, aztán rövid lapozgatás valami kedves, kellemes gondolatokat ébresztő könyvben.
- 6** Kártya, cigaretták és egyéb „férfias” szenvedélyek, különösen a késő éjszakai órákban, tönkreteszik és elhervasztják a legvirulóbb női szépséget is.
- 7** A jól ápolt női test alsó ruhájának, tehát a hálóruhának is fehérnek kell lennie és olyan könnyű anyagból készülnie, amely a bőr lélekzését nem akadályozza.
- 8** Az igazi és helyes fogápolásnak nemcsak reggel, hanem este, lefekvés előtt is, meg kell történnie.
- 9** Végül pedig semmiféle kozmetikai műveletet ne végezzon az asszony a férje jelenlétében, mert ez kiábrándító hatással jár. A férj szerelmes hölgyében a tökéletes szépséget keresi, így pedig csak rosszul kipingált képet talál benne.

Várady Ilus

a bécsi Kozmetikai Egyesület elnöknője

öt nézi, rajta mulatnak és sajnálkoznak. Látják, hogy majdnem sír és az ismerősök minduntalan ránköszönnek:

— Jó reggelt, Mrs Franklin! Hol van a férje?

És már reggel nyolc óta azt válaszolja: motorozni ment!

A hölgyek és lovagjaik lementek a strandra, úsztak, napfürdőztek, kicserélték pletykáikat, flörtöltek, hazajöttek löncsőlni és ő ott ült a hallban.

— Mi az, kedves Franklinné, még mindig nem jött meg a férje?

A kérdésben több volt a gúny, mint az őszinte érdeklődés. Elpirult, ajkába harapott és lerohant a kikötőbe. Ellenzót csinált tenyeréből, úgy meregette a szemét, de a láthatáron semmisen látszott. Fülledt meleg volt, ilyenkor már senkitem jár a tengeren. A vitorlázók már mind befutottak a kikötőbe, szélcsend volt, a vitorlák lankadtan hullottak le az árbocfáról.

Maud halálosan meg volt bántva. Sirt. De a haragjába már aggodalom is vegyült. Talán baja történt Haroldnak?

Elkergette a sötét gondolatot. Ugyan mi történhetett volna ilyen szélcsendes, derűs időben, tükörsima tengeren, a legkitűnőbb versenycsónakon? Felborult? Az sem olyan nagy szerencsétlenség! Harold kitűnő úszó, órákig felszinen tudná magát tartani ilyen csendes vizen és a környékén sűrűn járnak hajók, vitorlások, azok bizonyára észrevették volna!

Háromnegyed egy!

Maud homlokát kiverte a verejték. Már nem áltathatta magát tovább. Valami történt! Szerencsétlenség, vagy...

Nem merete befejezni a gondolatot, amely torzul ébredezett benne. Hátha a férje csak ürügynek használta a motorozást, valójában azonban titkos találkozóra ment és ott feledkezett!

— Nem!... Nem!... — tiltakozott benne szerelme. — Az lehetetlen!

Sirt, reszketett félelmében és kétségbeesésében. Tanácstalanul tipegett, vergődött a parton, érezte, hogy valamit tennie kell. Bemegy a kikötő parancsnokságához, bejelenti, hogy eltűnt a férje! Azonnal a kutatására kell indulni! A lábai remegtek, sápadt volt.

És ekkor véletlenül ismét a sziklafal felé pillantott. Reeder yachtja most is ott állt karcsún, fehéren, elegánsan.

Oda kellene menni, megkérni, hogy induljanak el Haroldot megkeresni!

De nyomban elejtette az ötletet. Mindenkiel közölhetné aggodalmát, csak Reederrel nem. Micsoda gúnyos diadalt érezne, ha kiderülne, hogy mialatt ő az aggodás minden kínját szenvedti, a férje derűs nyugalommal tréniroz, megfeledkezve asszonyról, mindenről!

Egy óra!

Borzasztó! Bele kell örülni a türelmetlen aggodásba! Maud megfordult, hogy a kikötő parancsnokságára menjen. Ekkor hirtelen bárkák bukkantak fel a távolban. Megkésétt halászok érkeztek a kikötőbe. Szabad szemmel is látható volt, hogy a bárkán lévőek élénken integetnek, zászlójeleket adnak. Valami történt. Az álomba dermedt kikötő éledni kezdett, viszonzották a zászlójelzéseket, több hajó szírerája búgni kezdett...

Míntha föld alól teremtek volna elő, mindenhonnan tengerészek bukkantak elő. Olajos, mocskos, rongyos ingekbe bujt emberek, akik érthetetlen nyelven kiáltottak. A hajók fedélzetén fehér vászonruhás tiszték jelentek meg, izgatott szavakat váltottak a befutott halászokkal. Parancsszavak röpködtek. A kikötő izzott, lázban remegett, valami nagy és komoly esemény történhetett, riadtan, gyorsan, kapkodva húzták fel a köteleket, két hajó és tíz bárka indult el... Maud toroka kiszáradt a rémületől. Egy szót sem értett abból, ami történt, de világosan megérezte, hogy katasztrófa híret hozták a halászok.

Magánkívül rohant a halászbárka felé.

— Emberek! — kiáltotta — beszéljétek, mi történt?

— Csónakroncsot találtunk! — mondotta az egyik és már nem is törődött Mauddal. Az egyik hajó parancsnokának magyarázta, hogy milyen irányban látták a roncsokat.

— Már senkitem élt, nem láttunk embert! — mondotta.

Maud felsikoltott. De nem ájtul el, a szörnyű rémület felrázta, végsőkig korbácsolta erejét, pillanat alatt határozott és a yacht felé rohant.

— Halló! Emberek! Halló! — kiáltotta torokszakadtából.

Reeder jelent meg a fedélzeten. Arcán mérhetetlen meglepetés tükröződött.

— Mrs. Franklin! Azonnal lebocsátjuk a hidat, küldöm a csónakot!

Két perccel utóbb a szinte tébolyult, félig önkivületben lévő asszony már a yacht fedélzetén volt.

— Mr. Reeder — kiáltotta —, a férjem szerencsétlenül járt. Halászok jelentik, hogy egy motorcsónak roncsait látták a tengeren! Vigyen azonnal oda... Talán még nem késő! Ott vannak a halászok... vegye fel őket a yachtra, hogy megmutassák az utat!

Reeder elszörnyedve csapta össze a kezét.

— Rettenetes! — kiáltotta. És nyomban kiadta a parancsot: — Teljes gözzel indulunk! Hozzatok fel az egyik halászt!

A yacht egész testében recsegett-ropogott, amint valamennyi motorja vég-szökig fokozott sebességgel kezdett dolgozni. A hajó orra előtt magasra csaptak a hullámok, a szél erején lehetett érezni, hogy milyen szédületes rohammal törnek előre. De Maudnak ez sem volt elég. Kezét tördelve kiáltotta:

— Siessünk! Siessünk!

— Vegyen erőt magán, asszonyom! — kérlelte Reeder, aki sápadtan, fel-indultan állt mellette. — Nem szabad mingyárt a legrosszabbra gondolnia.

— Harold, édes jó uram! — zokogta Maud. — Oh, én éreztem, hogy nem szabad elengednem! Mennyire kértem, hogy maradjon mellettem!

És hirtelen támadt idegrohammal odavetette magát Reeder lábai elé:

— Mentse meg, az Isten szerelmére könyörgök, mentse meg!

Reeder gyengéden hajolt le a boldogtalan asszonyhoz és felemelte:

— Legyen nyugodt, mindent megteszünk! Ne veszítse el ennyire önuralmát. Hátha nem is a férje motorosát látták a halászok.

A percek elviselhetetlen lassúsággal múltak. A halászok szerint még legalább egy órányira lehetnek a roncsok. Mögöttük sűrű füstfelhők törtek az égnek, egész hajóraj követte őket, valamennyi a szerencsétlenül járt motoros keresésére indult.

— Átkutatjuk az egész környéket, hatalmas körben fejlődünk fel és azt majd egyre szűkítjük. Ha a hajótörött életben van, feltétlenül megtaláljuk! — vigasztalta Reeder Maudot.

A szegény asszony már nem bírta a szörnyű izgalmat. Teljesen kimerülten, apatikusan ült a fedélzeten, üveges szemmel, lélektelenül meredt maga elé. Reeder konyakkal kínálta, de Maud nem nyúlt a pohárhoz.

Végre a halász, aki a hajó orrán állt és élesen figyelte a tengert, felkiáltott:

— Ott van! Jobb felé! . . .

És kinyujtott karral néhány úszó lécre mutatott, melyek egymáshoz verődve táncoltak a hullámok tetején.

Reeder megállást parancsolt. A csónakokat lebecsátották.

Maud, mintha villanyütés érte volna, felugrott. Hiába volt Reeder minden könyörgése, ő is beszállt az egyik bárkába. Saját szemével akarta látni, hogy mi történt? Néki ne hazudjanak, ne áltassák. Szemébe akar nézni a valóság-nak . . . Nem tartott sokáig a kétség. Már az első percben megállapították, hogy valóban Franklin motorosának roncsait találták meg. Az egyik úszó deszkalécen ott piroslott a motoros neve.

De hát mi történhetett?

A roncsok körül már egész csónakraj keringett, megérkeztek a többi hajók is, a tengerésztsztek azonnal megállapították:

— Robbanás történt! Felrobbant a motor, csak az vethette szét a csónakot! Franklin doktor nyilván túlerőltette a motort, áttüzesedett, vagy talán cigarettával ért a benzintartályhoz . . .

— A férjem! — sikoltozta eszelősen Maud. — Adják vissza a férjemet!

Reeder meghatva könyörgött:

— Legyen erős, uralkodjék magán, kedves, jó Mrs. Franklin . . .

A következő pillanatban azonban Maud a csónak padjára ugrott, félrelökte a matrót, aki meg akarta a karját ragadni és a tengerbe vetette magát.

Húszan is ugrottak egyszerre utána. Kötelek, mentőövek röpködtek és egy perc múlva ott fekiült a yacht fedélzetén egy nyugágyon. Már nem védekezett. A megrázkódtatás túlságosan erős volt. Mozdulatlanul, bénultan tűrte, hogy éterrel dörzsöljék, konyakkal itassák. A szemén látszott, hogy azt sem tudja, hol van, azt sem, hogy mi történt.

Reeder látszólag tapintatosan távolartotta magát.

A dolgozószobájában ült Joeval.

— Nos — kérdezte —, meg vagy elégedve velem?

— Remekül dolgoztál, öreg fiú. Jutalmul meghagylak régi beosztásodban. De még az éjszaka feltűnés nélkül el kell tűnnöd. Addig maradj a szénkamrában és ne merj mutatkozni!

A két cinkos kezét szorította.

Az egyik tiszt lépett a szobába.

— Franklinné állapota meglehetősen aggasztó! — mondotta.

Reeder legyintett:

— Néhány nap múlva magához tér! Fiatalt, erős . . . biztosan kiheveri ezt a rázkódtatást. És akkor . . .

Nem fejezte be szavait, de arcára elégedett mosoly szökött. Egy pohár portói bor állt az asztalon. Felemelte és az utolsó csöppig felhajtotta. (Folytatjuk)

Várni...

Mikor nagy zsarnokunk: az Élet
Vágyat, szerelmet összetépett,
Mikor elpusztult szolgál s úr,
Az ember várni megtanul.

Várni a felkelő napot,
a vánszorgó, bús holnapot,
az álomtalan éjeket,
mosolyt, mely semmit sem jelent;
halk, visszatérő lépteket,
valakit, aki majd szeret,
könnyfátyolozta két szemet,
mely egyedül csak ránk nevet;
utat, amelyen tüske nincs,
békét, hol lehull a bilincs,
egy földhalmot, mely síri mély,
hol minden várás véget ér.

Mikor nagy zsarnokunk: az Élet,
Vágyat, szerelmet összetépett,
Mikor már koldusok vagyunk,
Várni még egyre várhatunk!

Farczády N. Gizella

A TÁRSASÁGBÓL

Nagyságos Asszonyom,

feltétlenül be kell számolnom arról a kedves epizódról, amin most egész Szabolcs vármegye mulat. A dolog úgy kezdődött, hogy egy nyírségi földbirtokos mindenáron meg akarta házasítani az öccsét és ezért a fővárosi napilapok házassági rovatához fordult. Az egyik ajánlat meg is nyerte a tetszését és levelezni kezdett a házasságközvetítő irodával. Amikor aztán a dolog kezdett egyenesbe fordulni, a földbirtokos feleségével együtt feljött Pestre és megjelent a házasságközvetítő irodájában. A közvetítő átnyújtotta a földbirtokosnak a szokásos albumot, amelybe a férjhezmenendő hölgyek arcképe volt beragasztva, a képek alatt pedig ott volt a szokásos nacionálé, súlyosbitva a hozományösszegekkel. Amint lapozgatta a földbirtokos az albumot, hirtelen megdöbben, elszápad, a feleségére néz és rámutatva az egyik képre, így szól: — De Melinda!... Mit keres itt a te fényképéd?...

Az asszony elszápad, reszketni kezd, majd szemét lesütve, így válaszol: — Tudod, édesem, ez akkor történt... akkor küldtem be ide a fényképemet... amikor te két évvel ezelőtt olyan súlyos beteg voltál!...

Beszámoló:

Panka Károly dr., országgyűlési könyvtárgazdátör, harmincéves szolgálati jubileuma alkalmából bensőséges keretek között ünnepelte az országgyűlési könyvtárának tisztviselőikara. — Kitűnően sikerült a Vigadóban a Corporatio Thicia farsangi bált megelőző ismerkedési estélye, Bánás Artúr, Kiss Tivadar és Bussa János elnökök rendezésében. — A Pátria tea-társaság legutóbbi összejövetelén, lby Dénesné vezető háziasszony rendezésében, a társadalmi és közéleti előkelőségei jelentek meg. A csongrádi Szt. Margit- és Szt. Ágnes-leánykongregációk most ünnepelték fennállásuk tizedik évfordulóját. Az ünnepi beszédet dr. Krüger Aladár orsz. képvis. mondta. — A Budapesti Egyetemi Énekkarok Láng Elemér műayetemi elnök elnökségének tízéves jubileuma alkalmából ünnepi vacsorát rendeztek a Pannónia-szállóban. — Előkelő közönség jelenlétében és hajnalig tartó vidám hangulatban zajlott le a farsang első nagy bálja: a Jogász-bál, a Pannónia-szálló termében. A hagyományos farsangnyitó bál pompás rendezéséért Kőrössv János, Sömlén László, vitéz Démy Gerő Mihály és Katona Péter rendezőket illeti meg az elismerés. — A Bristol-szállóban minden kedden délután megartott hólva-tekdon a társadalom és közélet előkelőségei jelentek meg. — Márciz Erzsébet, Mórucz Anna kedves előfizetőnk huqa Trencsénteplic-fürdőből küldött kedves üdvözetlet, amit hálással köszönünk és hasonlóan szívből jövő üdvözetlettel viszonzozunk. — Előkelő közönség jelenlétében zajlott le Pósa Lajosné negyvenéves írói jubilaris szerzői estje a Zeneakadémián, amelynek műsorán a nagyszerű hangú Szigethy Sándor operatzenes, Népeasy Lucy, Bakó Lászlóné és még sok kiváló művész szerepelt, akik mind a jubilaris egyegy alkotását adták elő. — A Protestáns Bál legutóbbi ismerkedési teáján a társadalmi és közélet előkelőségei jelentek meg. — A Magyar Szivárvány

művészegyüttese, külföldi körútiya előtt, a Városi Színházban lelkes tapsok között vett búcsút a magyar közönségtől.

Báli naptár:

A Medikus-bált január 13-án tartják meg a Hungária-szálló összes termében. — Az Atléta-bált, a Magyar Athletikai Club bálbizottsága rendezésében, január 20-án tartják meg a Vigadó termében, a hagyományos fényes keretek között. A rendezőbizottság tagjai: ifj. Wahlkampf Henrik elnök, dr. Kóós György, ifj. Oláh Dezső, őgróf Pallavicini György és Vecsey Géza. Meghívóigénylések a MAC téli klubhelyiségében: IV., Gróf Károlyi-utca 24. — A Katalikus-bál január 27-én lesz a Vigadó összes termében. Báliroda: IV., Szerb-utca 9, Szent Imre-kör. — Az Erdélyi Táncset január 18-án a Pannoniában, a Zeneakadémiai Bál január 24-én a Fészek-Klubban, a Szent István-bál ugyanakkor a Pannoniában, a Budai Szent Imre Collégium bálja pedig január 25-én lesz a Pannoniában.

Hímen-hírek:

Pillis Károly országgyűlési képviselő és felesége, Pálffy Irma leányát: Mariettát a tisztviselőtelepi plébániatemplomban oltárhoz vezette Wéber János, székesfővárosi tisztviselő. Az esketést Zadravecz István püspök végezte. — Dr. Ravasz László ref. püspök és neje, Bartók Margit leányát: Márta Mária-t eljegyezte néh. Szabolcska Mihály, a kőltő-pap fia: dr. Szabolcska László, temesvári esperes-lelkész. — Hannig Aranka és alibi Bod Károly, tartalékos tengerész-hadnagy, örök hűséget esküdött a Rózsák-terén lévő Szent Erzsébet-templomban. Az esketési szertartást a menyasszony nagybátyja, Hannig István kegy. r. kormányzó, kormányfőtanácsos tartotta, aki szép beszédet intézett a fiatal párhoz. Tanuk voltak: dr. Krüger Aladár országgyűl. képviselő, kormányfőtanácsos és Strinovits Jenő tábornok. Az esküvő után dr. Krügerék-nél volt az ünnepi vacsora. — Dr. szepeshelyi Hutrya Ferenc és felesége, döncsödi Hajós Magda leányát: Magdát eljegyezte borzovai Téglássy Ferenc, m. kir. honvédtűzészadós. — Dr. Ludszky Valéria (Aszód) és dr. Al-

sek. — A jegyes- és házaspároknak öszinte jókívánságainkat küldjük.

Jelentem még, hogy

a hangverseny-szezon eseményei közül a legnagyobb elismerés hangján számolhatok be a Meller-kvartett Beethoven-estjéről, Nyiregyházy Ervin első zongoraestjéről, de legfőképpen a Filharmonikusok hangversenyéről, amelynek műsorán Dohnányi vezényletével pompás előadásban hallottuk Beethoven VI. szimfóniáját, továbbá Zathureczky közreműködésével Csajkovszky hegedűversenyét. — A további szencziációk közül megemlítem Nyiregyházy Ervin még két zongoraestjét, amelyek közül az egyik január 27-én, a másik pedig február 10-én lesz. — Felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét S. Feer Eliz «Az igazi első» című regényére, amelynek egyéb értékein kívül kitűnő értéke a mai társadalmi élet briliáns és éles megfigyelést elárló, taváletes rajza. — Rimaszombati Szombathy Ilona «Kaleidoszkop» címen gyűjtötte össze és adta ki hangulatos és finom verseit, az érzékeny női lélek öszinte megnyilatkozásait. — Dr. Puder Sándor, a tudós orvos és népszerű orvostudományi író «Szép-irodalom és orvostudomány» című új munkáját öszintén ajánlom nagyságos asszonyom figyelmébe. Ez a könyv az eddigi ismeretlen irodalomtörténeti és művelődéstörténeti adatok tórházával rendelkezik és lehilincselő érdekességű stílusával az ideai könyvpiac szencziációja. — Kardoss Béla «Szép szó, jó szó» című verseskötnyvében olyan briliáns költői kvalitásokkal jelentkezik, hogy az új magyar líra egyik fázisát sejjük benne.

In memoriam

Ember Benedek, aradi gyógyszerész és neje sz. Zemplényi Anna fájdalomtól megtört szívvel jelentik drága kisfiúk

Ember Géza (Ocsike)

elhúnyatát.

Dr. Baunok Ádám

fegyverneki községi orvos, életének 44. évében rövid és súlyos szenvedés után visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. Mindkét család mélységes gyászával öszintén együttérez a M. U. L. szerkesztőség.

Konyhagarnitúra ERMA terve

ERMA

Házi kozmetika

A női sportokról

Írta: Dr. Földes Miklósné kozmetikus

A hatalmas, atlétatermetű férfi, kinek szemmel láthatók duzzadó izmai, szimpatikus jelenség. Azonban ugyanaz a külső a másik nembem, melyet régtől a gyengébb nemnek szoktak nevezni, sérti esztétikai érzékünket és a nőiség rovására megy. De korunknak nem ideálja már a másik véglet, a filigrán, törékeny, sápadt, gyenge szervezetű nőtípus sem. Mert ez utóbbi nő kevésbé alkalmas az igazi női feladatra, amelyet a természet jelölt ki számára célul, az anyai szerepre. Tehát megfontoltan, a kora gyermekkortól kell a sportokkal természetesen edzeni és erősíteni a női szervezetet, hogy az harmonikusan fejlődjék és megfeleljen az egészség és a szépség követelményeinek.

A fiatal iskoláskorban az iskolapadokban való huzamos tartózkodás elnyeszi a fiatal izmokat, bizonyos mértékben nehezíti a tüdő munkáját és a zsenge test szűk helyre való szorítása által hajlamosít rossz testtartásra. Ezeket az ártalmakat torna, úszás és más sportágak művelésével kell ellensúlyozni. A felnőtt nő táncolását, ahogy a táncokat a társaságban lejtik, nem számítjuk a komoly sportok közé. Ellenben a művészi táncok, melyek az egyéniséghez vannak alkalmazva, amellett, hogy a mozdulatokat finomítják, a mozgások művészi fejlesztésével kedvezően befolyásolják az alak fejlődését.

Ha sorra vesszük az egyes sportágakat, nem kifogásolhatjuk a női sport szempontjából a torna, úszás, evezés, túristákodás, tenisz, sí, vívás és lovaglás sportjait. Azonban, mint fentebb említettem, nem szabad rekordokra törekedni sportolás közben, mert a női sportfőlján nem lehet az efféle egészségtelen

túlhatás. Viszont gyakran állíthatjuk a sport egyik-másik fajtáját az elhízás elleni küzdelem szolgálatába. De természetes, hogy érdemleges soványodást érünk el, a sportolás mellett súlyt kell helyeznünk diétás rendszabályokra is.

Kozmetikai szempontból egyes sportok egyoldalú izomgyarapodást eredményeznek és végső soron szépségéhibáz vezetnek. Gondoljunk csak az egyoldalú sportolás folytán megvastagodott női bokákra és alszárakra. A nagy sportlás folytán gyakran előforduló sportbalesetek számos szépségéhibát okoznak. Szabadtéri sportoknál zsiros krémmel kell az arcbőrt a túlságos kiszáradás ellen védeni. Szeplőre való

hajlamosság esetén pedig fényvédő krémek alkalmazunk kellő időben. Ez az övrendszabály nemcsak a nyári sportoknál aktuális, hanem télen korcsolyázás és síelés közben is szükséges.

«**Öszirózsás asszony.**» Petyhüdt kebleit rendszeresen enyhén masszírozza. Azonkivül végezzen kebelerősítő kargyakorlatokat.

«**Lili.**» Szemölcsseit szénsavhó fagyaszással is el lehet tüntetni, de elektromos uton a legegyszerűbb az eljárás, sem gye, sem nyom nem marad utána.

«**Fiatal mama.**» A golyvánál más orvosi eljárások mellett a kvarcfénykezelés gyakran kiváló hatású.

KÉZIMUNKA RAJZAINK ISMERTETÉSE

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni. Vidéki rendelésnél külön 50 fill. portó küldendő

ERMA kézimunkaház,
Budapest, VIII., József-körút 11. szám.

Madeira tálcakendő (3-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. Kapható előrajzolja vászonra, az ovális mérete 30×50 cm. A hosszúság mérete 40×50 cm. A két darab előrajzolja 2.10 P. A két darab szúrt sablonja 1.30 P.

Dupla ágyterítő ERMA varrott klünicsipkével (6-ik old.) ERMA kézimunkaház terve. Mérete 220×330. A csipke-motív vászonra rajzolja 2.50 P. Hozzávaló szalag anyaga kb. 8 P. Montírozásához szükséges: 6 m 300 cm széles tűll 5.80 P, 40 m azsurbetét 12 fillér. Készen is megrendelhető. Ára 75 P.

Tüll sztórfüggöny (7-ik oldalon) Wieg Testvérek terve. E függöny tűllhímzéssel és tűllbehuzásos munkával készül. Kapható előrajzolja vastagszálú erős tűllre 150×260 cm. méretben. A tűll ára darabonként 18 P, hozzá 250 cm. rojt 20 cm. szélességben 7.50 P. Hímzőanyag ára 10 P. Egy függönyhöz való összes anyag P 35.50. Minden mintát megkezdve szállítunk. Ezen sztórfüggöny kiváratra bármely méretben is megrendelhető.

WIEG Testvérek kézimunkaháza,
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23. sz.

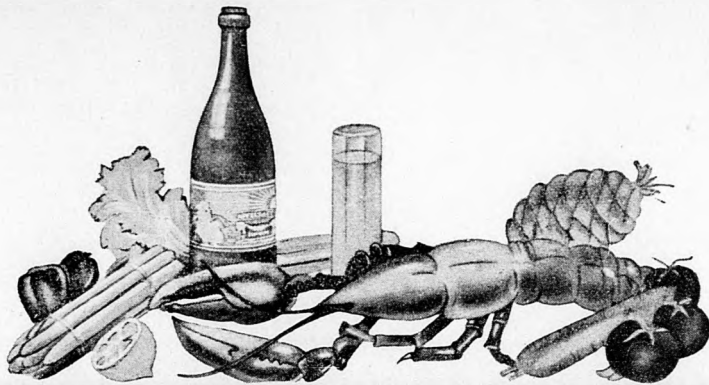
Hímzett ágyhuzatok (11-ik old.) ERMA kézimunkaház terve. Szúrt sablonja 1.20 P. Rajzolása hozott anyagra 40 fill. **Áttört madeira milió** (18-ik old.) Wieg Testvérek terve. Ezen motív madeira-munkával készül, az áttört részek pókozással s ezáltal úgy hat, mintha csipke közé volna aplikálva. A pókozás 150-es horgolócérnából horgolva is készíthető s ezáltal egy különlegesen szép miliót kapunk. A milió pamutvászonra rajzolja 80×80 cm méretben 2.20 P. Valódi lenvászonra előrajzolja 5.50 P. Szúrt sablonja 1.60 P.

Konyhagaritúra (22-ik old.) ERMA kézimunkaház terve. 7 darabból álló garitúra méretei: terítő 80×120 cm, kredencterítő 60×125 cm, szenesláda 80×100 cm, hokedli 60×60 cm (2 drb), falvédő 60×90 cm, szemetesláda 40×60 cm. Prima molinóra rajzolja 12 P. Hímzőfonal mtringja 25 fillér. Szúrt sablonja sarokrésze és folytatása 2.50 P. Az egész garitúra előrajzolja hozott anyagra 4 P.

Tessék könyv nélkül megtanulni!

Rossz feleség az, aki tud főzni és mégsem főz. De még sokkal rosszabb feleség, aki nem tud és mégis főz. * Kétféle író van. Olyan, akit az a könyve tett híressé, amit megírt és olyan, aki hírnevét olyan könyvnek köszönheti, amit nem lett volna szabad megírnia. * Sokat írtak arról, hogyan kell a beteg életét megmenteni, amíg az orvos megérkezett. Mennyivel fontosabb és érdekesebb az a kérdés, hogyan kell megmenteni azt az orvost, akinek egyetlen páciense sincsen. * A középkori tengeri kalóz és egy modern börzespekuláns között az egyetlen különbség az, hogy a középkori tengeri kalóz már rég halott. * A férfi olyan idős, amilyenek érzi magát. A nő viszont olyan, mint az a fotográfia, amit húsz év előtt készítettek róla. * Az udvariasság olyan, mint a szappanbuborék: semmi nincs benne, de azért kellemes. * Az anyának húsz év kell ahhoz, hogy gyermekéből férfit neveljen. Aztán jön egy másik asszony, aki ezt a férfit húsz perc alatt bolonddá változtatja. * Sok férfi képzelet magáról, hogy okos szerelmeslevelet tud írni, de még egyik sem bizonyította be. * Amelyik férj le akar szokni a dohányzásról, bízsa a feleségére a cigaretta-vásárlást. * A pszichológia: tudomány. Olyan dolgokra tanít, amit minden gyermek tud, de olyan formában, amit egyetlen ember sem ért meg. * Sok új kurzusú jelentkezik napjainkban, akik 90 éves életkort ígérnek, ha kizárólag vízen és és zöldfözeléken élünk. Ha megpróbáljuk, igazat is adunk nekik: már a harmadik napon 90 éveseknek fogjuk magunkat érezni. * A feltűnni vágyó és kacér nő olyan, mint a rosszul sikerült fotográfia. Túl van 'exponálva' és a 'beállítás' sem volt helyes.

H Á Z T A R T Á S

Savanyú malac- vagy tüdőleves. A malac aprólékot apró darabokra vágjuk és megfelelő vízben felforraljuk. Azután tesszünk bele zöldséget, borsot, egy babérlevelet és ha a hús puhára főlt, híg, világossárga rántást készítünk vöröshagymával és rózsapaprikával, ezzel a levest berántjuk, ecettel savanyítjuk és pirított zsemlyekockát adunk hozzá. Ugyanezen levest készíthetjük fiatal disznó tüdejéből, szivéből és kevés májából.

Sonkás palacsinta rántva (előétel). 25 deka lisztből 2 tojással, kevés sóval, tejfellet palacsinta tésztát készítünk. Vékony palacsintákat sütünk. Ezalatt főtt sonkát apróra vagdaltunk, egy tojás sárgájával elkeverjük és megfelelő tejfellet eldolgazzuk, hogy krém vastagságú legyen a töltelek. Ezzel a palacsintákat vékonyan megkenjük, a szeletek kissé ráhajtogatva összegöngyöljük, tojásba megmártjuk és finom, szitált zsemlyemorzsába megforgatva, forró zsírban kirántjuk. Forrón tálaljuk.

Sonkás káposzta. Egy kiló finomra vágott savanyúkáposztát zsírban megpárolunk, azután vékonyra vágott sonkaszeletekbe göngyöljük. Ezen kis göngyölegeket tűzálló edényben koszorúalakban körülrakjuk. Ezalatt öt burgonyát megfőzünk, meghámozzuk, szitán áttörjük, egy kanál vajjal és két kanál forró tejfellet, kis sóval jól elkeverjük, mint a pürét szokás. Ezt a masszát a koszorúba helyezett sonkás-göngyöleg közepére helyezzük halomba. Az egészet leöntjük tejfellettel, bőven behintjük reszelt pármezásajttal, félórára sütötte tesszük és megpirítjuk. Adhatunk mellé frissen olvasztott forró vajjal.

Borjúköllet. Borjúoldalszéből vágott szeletek kissé kiverjük, de nem szabad szétverni, egyenként megtüzdeldjük keskeny csikokra vágott füstölt szalonnaszeletekkel, szarvas-, vagy ürígmabával, megszós-

zuk, borsozzuk és paprikázzuk. Forró zsírban mindkét oldalát szép sárgára kisütjük, vigyázva, hogy el ne égjen. A zsírból kivéve, tálra rakjuk. A szeletek kisütése után a zsírból leszűrünk, csak keveset hagyunk a lábasban, ehhez adunk egy kávéskanál lisztet, jól elkeverjük, feleresztjük kevés levestel, vagy vízzel és a kotletekre rászűrjük. Vajban párolt zöldpetrezelymes burgonyát, zöldborsót adhatunk körítésnek, úgyszintén bármilyen salátát is adhatunk hozzá.

Sertésült vadmódra. Egy kg. friss sertéscombot besóznak, félkiló levestölséget karikára vágva, sóval, babérlevéllel, borsal felforralunk és forrón a húsrá öntjük és két napig benne hagyjuk. A pácból kivéve, tepsibe tesszük, adunk alá egy kanál zsírt és páclélet, tejfellet gyakran öntözgetve, megsütjük.

Bélszínfilé. Ahány szelet húsrá van szükségünk, annyi szelet zsemlyét szelünk. A bélszínfilét megszósuk, borsozzuk és forró zsírban hirtelen kisütjük. A zsemlyeszeleteket is zsírban ropogósra kisütjük. Megfelelő mennyiségű tojásból rántottát készítünk, paprikával s kevés sóval ízesítve. A pirított zsemlyeszeleteket a tálra helyezük, mindegyikre tesszünk egy filét s erre a rántottát. Azonnal tálaljuk.

Libamáj sütve. A libamáját óvatosan megmossuk, hogy ne törjük össze. A liba bélszírját kiolvasztjuk és egy megfelelő lábasba a májat ráhelyezzük, hogy kényelmesen elférjen, öntünk rá a máj nagysága szerint egész, vagy félészeze tejet, azután fedő alatt lassan főzzük, egyszer meg is fordítjuk. Megsózni nem szabad. Mikor már keresztül főtt, hogy belsejéből nem szivárog a vér (tűt szúrunk belé és úgy próbáljuk ki), akkor a fedőt le vesszük s a nedvséget elfőzzük róla. Meg is fordítjuk. Mikor a zsír sercengi kezd, egy-két percig még sütjük, vigyázva, hogy le ne süljön, azután tálra tesszük és zsírját megszüre, melléje öntjük.

Kacsa hidegen. Egy szép kacsát megsütünk és kihűtjük. A húsát a csontokról lefejtjük, a májat, a zsuzát és húsdarabokat, öt deka vajjal, egy deci tejfellet, késhegynyi sót, ugyanannyi paprikát húsdarálón többször átadálunk, azután szitán átvonjuk. Ezt a masszát szépen a kacsacsontjára rányomkodjuk, tálba tesszük és aszpikot díszítve feltálaljuk.

Aszpik. 2 disznóláb, 4 borjúláb, 50 deka marhahús, 28 deka marhamáj, egy kiló vegyeszöldség, félliter ecet, egy kanál zsír, félliter fehérbor, kávéskanál só, 12 szem bors, 4 tojás kell hozzá. Két és félliter vízben felfőzzük a disznólábakat, marhahúst, borjúlábakat. A májat kockára vágva sok zöldséggel zsírban sárgára pirítjuk. Az ecetet, bort, sót, borsot, s a lábakkal, májjal, zöldséggel és hússal együtt összeöntve 4 órán át egyenletesen főzzük. Ekkor leszűrjük és másnapig állni hagyjuk. Zsírját leszedjük, újra a tűzre tesszük, ültünk bele egy egész tojást és három tojásfehérjét és habverővel jól összekeverjük. A lefőzött levest, fedővel jól fedjük és a fedőre parázszenet téve 20 percig állni hagyjuk. Ezalatt egy felfordított székre szalvétát kötünk, alája tesszünk egy tiszta edényt és az aspikot leszűrjük és szükség szerint felhasználjuk.

Tejfőlmártás salátákra, hideg húsokhoz. Tíz deka vajjal olvaszunk meg, adjunk hozzá 3 kanál ecetet, mustárt, sózzuk meg, kevés borsot és cukrot is tehetünk bele. Főzzük fel. Míg fő, 3 deci jó sürí tejfelt dörzsölünk el három kávéskanál liszttel, tegyünk bele egy egész tojást és mikor az ecet forr, lassan, apránként öntünk a tejfelletre, folyton kavarva. Egy lábosba öntsünk vizet és állítsuk bele az edényt, melyben a tejfelmártást készíjük s ebben főzzük folytonos kavarással mellette még tejfelsűrűségűvé lesz. Vigyázzunk, nehogy összefusson. Lehűtjük és majonéz helyett is használhatjuk.

Halpaprikás. Többféle halból készíthetjük. A jól megtisztított és megmosott halat feldaraboljuk és besózzuk. Egy kanál zsírt megforrosítunk, egy nagy fej hagymát finomra felvágunk és világos sárgára pirítjuk. A halat a zsírba tesszük, meghintjük egy kávéskanál vékony rózsapaprikával és összekeverjük. Öntünk rá két deci vizet, két deci tejfellet és ezzel is összekeverjük. Negyedóraig jó erős tűzön főzzük, hogy gyorsan megfőjjen. Kavarni többé nem szabad, mert a hal szétomlik. Mély tálban forrón adjuk fel.

Receptek

Kifli kávéhoz. Egy kg. liszt, egy kanál vaj, kevés só, három deka élesztő tejbé áztatva és langyos tej. Kemény tésztát készítenek ezebből, cipókba osztjuk, mindjárt kisodorjuk és négybe vágjuk. A kerek részen kezdve kifliket sodrunk belőle. Tepsibe helyezzük, megkelesztjük, tojással megkenjük, szép sárgára sütjük.

Özv. Zelti Józsefné

Teasütemény. 50 deka liszt, 18 deka porcukor, 7 deka vaj, 3 egész tojás, 1 deka szalokáli egy borospohányi tejbé áztatva és reszelt citromhéjat, vagy vaniliát adhatunk bele. Ezeket este tálban összegyúrjuk, reggelig állni hagyjuk, reggel újra összegyúrjuk, késfoknyira kinyújtjuk s különböző alakokra kivágjuk. Forró tűzön halványrózsaszínre sütjük. Nagyon kiadós és sokáig eltartható.

Vaniliás finomtészta. 20 deka vajjal, 50 deka liszttel, pici sót, egy szál törött vaniliát, 4 kanál porcukrot, 4 tojásárgáját, 1 és fél deka élesztőt és annyi langyos tejet

Hangulatossá teszi lakását

egy szép harangjátékkora.

Leszállított ára bútor- **É 0.** Rozgonyi és Réval, Kossuth Lajos-u. 5.

adunk hozzá, hogy könnyű tészta legyen. Egy óráig kelni hagyjuk. Tetszszerinti töltelékkel sütjük. *Bacsy Jánosné Csokoládés fánk.* Félliter forró vízzel fél kg. lisztet leforrázunk erős keverés között. Azután félre tesszük hűlni. Adunk bele 10 deka cukrot, egy csipet só és egyenként 6 tojássárgáját. Lisztetett deszkán felújnyti vastagra kinyújtjuk, fánk-szűrővel kiszűrjük, forró zsirban kisütjük és azon forrón cukorporral vegyített reszelt csokoládéba forgatjuk.

Tejfeles kifli. Féldeci cukros tejben áztatunk 4 deka élesztőt, azután 25 deka vaj, 3 evőkanál cukrot, 4 tojássárgáját, késhegynyi só habosra keverünk. Ekkor hozzáadunk 60 deka lisztet, 4 deci tejszínt, jól kidolgozzuk, lisztetett deszkára tesszük kelni. Mikor megkelt, háromszor egymásután félóránként kinyújtjuk, összehajtuk és negyedik összehajtogatás után kisujjnyi vastagra kinyújtjuk, kifliket formálunk belőle és ízzel megtöltjük. Tojással megkenjük és cukrozott darabos díóval meghintjük. Félórát kelni hagyjuk és megsütjük. *Barabás Sándorné*

Dióstekeres. 5 tojássárgáját 7 deka cukorral habosra keverünk, teszünk bele 7 deka darált diót és 5 tojás kemény habját. Kikent és lisztetett lepsibe téve, tíz percig sütjük. Töltelék: 14 deka darált diót 10 deka porcukorral, 1 evőkanál rummal, kis vaníliával, tejjel krémkeménységűre keverünk és a forró tészta alá kenve, felhajtjuk. Használat előtt néhány nappal készítségül el. *Dr. Szász Zsigmondné*

Pörkölt mandulortorta. Hat tojás kemény habját, 28 deka tisztított pörkölt, darált mandulát, 28 deka cukrot összekeverünk. Kikent, lisztetett tepsihen két részben sütjük. Kávékrémmel töltjük.

Lukács Miklósné
Csokoládétorta. 10 deka vaj, habosra keverünk, azután 10 deka cukorral keverjük és 8 tojás sárgájával, végül teszünk bele 15 deka darált diót, vagy mandulát, 14 deka puhított csokoládét, 2 evőkanál rumot és legvégül a 8 tojás kemény habját könnyedén hozzákavarjuk. Kikent, lisztetett tepsihen kisütjük. Ha kihűlt, cukros tejszínhabbal töltjük és kívül is azzal vonjuk be. Töltetlenül is igen jó.

Sipos Gyuláné
Punestorta. Négy egész tojást és 4 tojás sárgáját, 28 deka porcukrot és félcitrom reszelt héját habosra elkeverjük, adunk hozzá kanalanként 18 deka lisztet és 25 deka langyosra olvasztott vajat és végül a 4 tojás keményre vert habját. Vékony lapokat sütünk belőle és minden lapot megtöltünk almaízzel. Rumjéggel bevonjuk és gyümölcsbefőttel díszítjük. Almaíz: 20 deka tisztított almát 10 deka reszelt cukrozott naraneshéjjal és 1 deci rummal jól péppé főzzük. Ezt kihűtjük és tölteléknek használjuk. *Makkay Józsefné*

Naranestorta. 14 deka cukrot, 2 narancs héját, 4 egész tojást habosra keverünk tűzőn folytonos keverés között és felforraljuk. Adunk hozzá lassanként 14 deka olvasztott vajat, 14 deka lisztet és egy narancs levét. Kikent és lisztetett formában gyenge tűzőn sütjük, ha kihűlt, három részbe vágjuk, megkenjük a lapokat baracklekvárral, rakunk rá vékonyra szelt hámozott narancsot és tejszínhabot. Tejszínt ízlésesen díszítjük tejszínhabbal és sűrű szirupba mártott naranesszeletekkel.

Dr. Huszár Jánosné

Varróiskolámban

úrlécényeket szabni, varrni tanítok, tölteteket párizsi modell szerint jutányosan készítek. — Bálintné, IV., Keeskeméti-u. 9., I. e. 1. Tel. 86-0-56.

Mit főztek?

Január 11. Csütörtök: Burgonyaleves, töltöttkáposzta tejfellel, füstölt oldalassal, moksaszelet. **Vacsora:** Töltött champignonomba céklával, vegyes befőtt.

Január 12. Péntek: Áttört bableves, ponty sültve burgonyával, debreceni béles. **Vacsora:** Héjába főtt burgonya vajjal, sajt, alma, narancs.

Január 13. Szombat: Csirkebecsinált leves, sonkásmetélt, gyümölcs. **Vacsora:** Disznótoros vacsora uborkával, meggy és körtebefőtt.

Január 14. Vasárnap: Gombaleves, nyúl sültve szalonnával s tejfellel, burgonyakrokot körítéssel, gesztenyepüré. **Vacsora:** Tea, füstöltnyelv, dísznöfajsajt, sonka, uborka, paprika, aprósütemény.

Január 15. Hétfő: Káposztaleves, vagdalt pecsenye párolt sárgarépa-főzelékkel, gesztenyepüré. **Vacsora:** Malacpörkölt galuskával, datolya, füge, narancs.

Január 16. Kedd: Kőménymagleves, libaaprólék rizzsel, ecetespaprikával, töpörtüspogácsa. **Vacsora:** Beefsteak tükörtojással, cékla, vegyes gyümölcs.

Január 17. Szerda: Húsleves reszelt tésztaival, főthűs makaróni körítéssel, uborkamártással, gesztenye felfújt. **Vacsora:** Csirkepaprikás makarónival, gyümölcs.

Január 18. Csütörtök: Csontleves, sertés-karaj sültve burgonyapüré körítéssel, káposztasalátával, magyar kifli. **Vacsora:** Hideg sonka tormával, sajt, alma, narancs.

Január 19. Péntek: Paradicsomleves vajgaluskával, rizskoch málnaízzel, gyümölcs. **Vacsora:** Töltött tojás, sajt, sültgesztenye.

Január 20. Szombat: Gulyásleves, töltött metélt, narancs. **Vacsora:** Kirántott borjúszület burgonyasalátával, alma, dió, birsalmasajt.

A nő szépségét jelenti

D'ORSAY-puder, neve Dandy
D'ORSAY-parföm földöntúli
D'ORSAY-kölni diszkrét, uri.

Minden szép nő végya álma:

MYLORD,
az új illat, márka!

Mindenütt kapható!

Egyszerű étlap

Január 11. Csütörtök: Burgonyaleves, töltöttkáposzta tejfellel, alma. **Vacsora:** Sült burgonya vajjal, sajt, gyümölcs.

Január 12. Péntek: Áttört bableves, paprikáshal burgonyával, grizkoch. **Vacsora:** Főtt tojás, sajt, alma.

Január 13. Szombat: Borjúbecsinált leves, sajtos metélt, gyümölcs. **Vacsora:** Disznótoros vacsora uborkával, gyümölcs.

Január 14. Vasárnap: Húsleves kockatésztaival, főthűs paradicsommártással, pácolt nyúl gombóccal, csokoládé fánk. **Vacsora:** Délről nyúl és tészta.

Január 15. Hétfő: Káposztaleves, sonkás-tészta, gyümölcs. **Vacsora:** Sült kolbász mustárral, gyümölcs.

Január 16. Kedd: Kőménymagosleves, malacpörkölt. **Vacsora:** Párizsi ecetes hagymával, gyümölcs.

Január 17. Szerda: Paradicsomleves, borsófőzelék füstölt oldalassal. **Vacsora:** Kávé, pirtóskenyér, alma.

Január 18. Csütörtök: Csontleves, borsos tokány burgonyával, lekvárosgombóc. **Vacsora:** Délről borsostokány, tea.

Január 19. Péntek: Halleves, tejfelesmetélt, gyümölcs. **Vacsora:** Rántotta uborkával, sajt, tea.

Január 20. Szombat: Gulyásleves, káposztáskocka. **Vacsora:** Párizsi ecetestormával, sültgesztenye.

Tanácsot kérnek

Asszony olvasóúrnőim szíves tanácsát kérem, legyenek segítségére egy harmincéves asszonynak, aki úgy gondolja, hogy ráér még megőregedni, de konzervatív férje eltiltotta az arcápolástól, pedig már szarkalábak jelentkeznek a szemei körül, amit talán helyes kezelés, vagy zsíros krémmel egy időre megelőzhetne akadályozni. Férjemet is szeretném ezzel a gondlattal megbarátkoztatni, de nem tudom, hogy tegyem, mert rettenetesen ellene van. Szíves tanácsukat várja és nagyon köszöni „Noemik”
Olvasóink közül alábbi jellegre a megjelölt dalok szövegét kéri. «S. G.» jellegre: «Tavasza nyár jön, nyárra hervadás, de utánad nem jöhet már semmi» és «Fekete vasárnap, utolsó vasárnap», «Tavaszi város» jellegre: «A sültgalamb című operettből: «Ha megtanítottál szeretni», Az áprilisi völgyéből: «Bevalom a bűnömöt» és a «Tik-ti, tik-ta» szövegét.

Régi bútorait

becserélem, átalakítom, restaurálom. Tervét, vagy általam tervezteit be rendezést elkészítem garanciával, igen kedvező feltételek mellett. Hívásra lakásán mutatóm be rajzaimat. Minta-MÜLLER Lajos bútorgyár, Újpest, Erzsébet-utca 8. Telefon 950-95. Betűs villamos. 20-as autobus.

Miért kinlódik?csatos karórásszáljal
vagy szalaggal?
"AUTOMATIKO"magától záródó fém karórácsat az ideális megoldás!
Egyedülről: Rozgonyi és Révai Órársz
üzlete, Budapest, IV., Kossuth Lejos ucca 5. szám**Üzenetek**

Hull a hó... Mint hőpályehék, tiszták, fehérek; hullottak szavai lelkünkbe s betakarítak a szeretet meleg, könnyű, puha takarójával. «Ez a leghűsebb barát, — írja, — kiben nem csaldóhatunk, ki elrőt nem kell álarcot öltenünk és sírhatunk a lelkünk szerint. Várva-várom jöttét ennek a lapnak, mert úgy érzem, minden alkalommal a szerkesztők lelke száll vele, hogy oktatgasson, nevesítsen, vigasztaljon. Asszonyéletemnek sok szomorú órájában, mint vizsgatálomhoz, hozzá menekültem. Neki sírtam el panaszaimat, hol annyian megértésre találtak. Visszatartott, hogy újat én sem mondhatok, mit terheljem még én is sirámammal. Sok hasonló sorsra találtam már az üzenetekből következőt. A nem nekem szóló sorok engem is megnyugtattak és megvigasztaltak. Úgy érzem, nekem is szabad, sőt meg is kell köszönnöm a jószágos szavakat. Áldja meg a jó Isten Önöket minden tollvonásukért, mellyel annyi szépet, nemese hitlenek szerzte a világba s a mellyel annyi könnyet felszárítanak.» E csillogó takaró megvéd a közöny hidege ellen és a felénk, ránkénző szemekben egy-egy világ gyullad ki, világok, hasonló egymáshoz. Könyvek hullanak takarónkra, egyforma gyöngyszemek. Összeegyítve, nem lehetne megkülönböztetni egyiket a másiktól. Hangosan fölajdulunk, mikor először döbbennünk rá a veszedelemre, melyről fogalmunk sem volt, s amely egész világunkat megsemmisítéssel fenyegeti, azt a világot, melyet a szív alkotott, melyet egyedül ért és legjobban szeret. A látható és láthatatlan világban is van uralkodója, őre, aki akkor sem hagyhatja el helyét, ha vész, vihar, ellenség támad rá. Az ott-honnan, a családok őre, uralkodója a feleség. Őt veszik célba, csak rajta keresztül rombolhat minden ellenség, de katasztrófa csak ott történhetik, ahol meg sem próbálkoznak az ellenállás erővel. A védekezés neme sokféle és a passzív rezisztencia is döntő fegyver, ha ennek alkalmazása megfelelő pillanatban történik. A női taktika ezt rendszerint kifejejtí fegyvertárából s aki megfigyelle, előre megmondhatja, hogy mindig akkor veszt csalát, amikor nem él vele. Nagyságos Asszonyom a befelé élők, mélyebbre nézők felkészültségével nem szorul tanácsra, mert a mások panaszából következtelven leszüri maga részére az élet tanulságait, minek tartalma egy kicst minden asszonyra alkalmazható.

A karcsúság titka

a tökéletes szabású újréndeszerű fűzőimben rejlik. Készíték speciális terhesség utáni, valamint hasfogyasztó fűzőket. Váltakal hibás fűzők átalakítását feleslegessé mellett. Áramtat kivétel szerint a mai gazdasági helyzetnek megfelelően kalkulálom.

Ferenccziné **Bernhardt Mária**

Budapest, IV., Kaas Ivor-utca 9. I. emelet 2

Sok bánattól, szomorúságtól kímélnék meg magukat, ha a házasság első percétől kezdve tudatában lennének annak, hogy a boldogság csak addig az, amíg önök tartják a kezükben, de amint más-tól várják, fájdalom meglepetések érhetik. Önöknek kell ápolgatni, dédelgetni, hogy ne hullassa le szirmai és nem félni az áldozatoktól sem, amit meg kell hozniok, hogy az élet tartamára biztosítsák életét. Egyetlen férfi sem hivatott eme felséges misszió betöltésére, mert nincs meg benne az önfeláldozással magasztosuló lemondás. Az édesanya gyermekéit mindenről le tud mondani s önmagáról megfelledekezve bennük él és sokszor érettük viseli a megalázás, megpróbáltatás keresztjét. Még el is titkolja, nehogy számják, sajnálkozzanak rajta. A mosoly álarcát soha le nem veti s talán még álmában is mosolyog, mert akkor is hallja gyermekei boldog nevetését és az ő nevetésüket nem szabad, nem lehet elvenni tőlük, nem lehet megfosztani őket attól, akik édes apjuknak szólítanak. Az édes anya lénye boncolhatatlan fogalom, mely ebben a szóban: kötelesség, válik érthetővé mindnyájunk előtt. Ez az üzent sem Önnek szól, Nagyságos Asszonyom. Szól minden feleségnek és anyának, aki találkoztát a szenvedéssel. Ha az ellenállás gyöngöje, a szenvedés mindenkit letör, nem ismer kivételt úr és szegény között. Egyformán megpróbál és egyformán elbuktal. De kötelességet ró a férfire is, azt a nagy kötelességet, hogy teremtsen olyan világot, hogy mellette a feleségnek és anyának ne szenvedés, hanem boldogság és öröm legyen hivatását betölteni. Szív. údv. Szerk.

Sorsilőzőt. Nagyon-nagyon sajnálom magat, üzenetes kislány, aki úgy várja az én üzenetem, ami csak egyedül magának szóljon, «csak magának legyen jó és hasznos». Olyan, mint a folyondár, támasztékra van szüksége, hogy megkapaszkodhasson. Hideg köfal, vagy magas nyúl fatörzs, sírkereszt, vagy virágos kerítés, mindegyik csak hozzájuk lapadhatson. Miért nem szabadítja fel magat a lekötöttség érzése alól? Az ilyen beteges, túlzott, alap nélküli reménykedések tönkre tehetik az életet. Az a fiatalember nagyon hibás, hogy éveken át udvarol és elhítette, hogy ő is szereti és elveszi feleségül. Hísz-e még ma is, hogy úgy szerette, mint akit feleségül vesznek? Tudja meg, hogy nincs olyan akadály, ami el nem hárítható, ha a férfi szándéka komoly. Azok az akadályok, amelyek ma elválasztják, az ismertséget kezdeten is fennállottak s ő akkor is tisztában volt velük, miért hitette el, hogy feleségül veszi. Felelősség nélkül játszott s kettőjük közül csak magának fáj a játék elmaradása, kislány. Szeretném, ha hallgatna rám és megígérné, hogy nem gondol arra a fiúra löbbé és elfelejtí. Semmiféle könyörgés nem használna s ebben a megalázóköző situációban akkor sem lehetne boldog, ha feleségül venné, mert tarthatna tőle, hogy szemére vetné: szájalomból vettelek el. Szájalomból pedig egy leány se vétesse el magát, mert női önértelét fel kellene áldoznia. Higye el, szívesen segítenék magának, hogy jelenléti környezetéből elkerüljön, ha az annyira elviselhetetlen. Sajnos, a legegyszerűbb előírású állás is száz, meg száz jelentkező van és annyi az érreltségizett, kereskedelmi végzett leány, hogy a legminimálisabb feltétí állásokra is önti Budapest az állástalan leányokat. Ha csak valami ismerőse útján nem tudna bejutni, nekünk ilyen kapcsolatunk nincs. A lap

Író-és számológépek

speciális javító-műhelye
ujjalakított írógépek,
kellékek az összes
rendszeréhez

Izsák Sándor

Budapest, Berlińi-tér 2. Telefon 15-176

útján talán gyermekek mellé alkalmaznák, de mint ilyenek, a háztartásban segédkeznie kellene. Kísérje figyelemmel az Apróhirdetéseket, meggyőződhetik, hogy tanítónők jelentkeznek ilyen állásokra. S addig is, míg talál valami megoldást, szakítsa ki magát érzései köréből. Rendezze be önállóan életét és találjon szorosabb kapcsolatot a családjával. Levélből intelligens leány szólt hozzám és én hiszem, hogy ez az intelligencia megóvja minden olyan lépéstől, ami ellenkezik hitével és ellenkezik azzal a szeretettel, ami édes anyjához fűzi. Találjon olyan elfoglaltságot magának, ami igénybe veszi szabadidejének nagyobb felét. Üres óráiban kézimunkázzon, olvasson komoly, hasznos könyveket. Ha kedve volna hozzá, tanuljon németül. Nagyon megkönnyítené úri családnak való elhelyezkedését. Utólag ötlött fel bennem, hogy megtanulhatná az ondulást, manikűrözést és ha egyelőre nem is nyitna fodrász szalont, eljárna családokhoz a lakásra. A fővárosban sok urileánynak ad kenyeret ez a foglalkozás is. Minden szomorúság ellen legjobb orvosság a munka, amibe szívvel lélekkel bele lehet temelkedni és néhány hónap múlva gyögyullat, új szemmel nézheti a világot és az embereket. Sokszor kell a családés, hogy tisztában léssünk és az udvarlász hangját pár oktávval leszállíthassuk saját értékére. Hánszor kapunk ennél mélyebb és nehezebben gyögyuló sebeket és mégis kiverjük, új orre kapunk. Az élet minden változása érdekes, ha szemlézőként figyeljük, sőt még akkor is, ha magunkat kell figyeiünk bennre. Hogy változik egyazon dologról a véleményünk. A hűszéves ember másként gondolkodik, mint a harmincéves és másként a negyvenéves, mint a harmincéves. Ezért fordulnak elő összeütközések a korosabbak és fiatalabbak között. De ez a változás mindenkiben végbemegy s ezért nem ítélnék meg túlszígorúan embereket, ha más véleményvel találkoznak. De nemcsak az évek befolyásolják az egyén gondolkozását, hanem irányítja azt legfőként a szellemi képzettség. A tudás szélesíti a látókört, kiemel a hétköznapi problémák közül és a szellemnek engedelmesskedik az akarat. Aki tud akarni, az megnyerte az

Műszövő

Bán Ilona, Múzeum krt. 7.
Kégett, szakadt, molygágot ruháját
művészi szövésével újávarázsolom

élet fönyereményét. Hiszek a maga akaraterejének diadalában és kívánom, hogy e családok hasznára váljon.

Szív. üdv. Szerk.

O. Baby. Amatőr fényképek csak abban az esetben közlünk, ha a felvétel művészi. Hogy a fényképek megfelelőek-e kívánalmainknak, nem nyilatkozunk addig, míg a fényképeket nem látjuk. Az általunk kiválasztott fényképeket díjtalanul közöljük, a nyomáshoz szükséges klisté azonban a fénykép beküldője kell fizesse, vagy az általunk megadott nagyságban elkészíttesse és azt eljuttassa hozzánk.

S. I. «A másik Julcsa» című novellája kimeli az irodalommal hiúságból kacérkodók végtelenné nőtt táborából. De mi még ennél a megállapításnál is többet várunk és nem teszünk engedményt. A legjobb írását várjuk, hogy azzal mutassunk be olvasóinknak. Szív. üdv. Szerk.
K. I. A küldött «Szemelvények»-et egyszerűen kímálva az író könyvéből, nem használhatjuk. Megfelelő formát kellene találni, melynek keretébe a kiragadott rendkívül értékes gondolatok beilleszthetők volnának, mert e nélkül úgy hatnak, mint gyönyörű ékszer foglalat nélkül.
Szív. üdv. Szerk.

Divatosselymeket és szövötteket
a legjobb minőségben

olcsón csak

Ungár és Miklósnál

V., Gróf Tisza István uca 11
(Erzsébet-tér sarok) vásárolhat

Dolgozni szeretnék. Levelére csak annyit, hogy értjük a sorsát s ha valaki megérdemli, hogy segítsék, Ön az. A novellája azonban különleges témájánál fogva inkább napilap keretébe illik bele. Küldje be valamelyik napilaphoz, bár mindenütt nagy a túlszűfoltóság, és olyan kevés reményt nyújthatnak az újaknak, mikor a régieknak is alig van hely. Verseiről is ugyanezeket mondhatom. Halomszámra, összecsúfolva hevernek a fiókokban és sok ott marad örök álomra ítélve. A jelentégi körülmények között hihetetlenül hangzik, hogy írásain keresztül valósíthassa meg tervét. Ha van több novellája, küldje el a különböző lapokhoz. Csodák nem történnek ugyan, de a reménységet táplálni kell és nem látok olyan akadályt, ami ettől a kísérlettől előreláthatóan visszatartaná. Igaz jóindulattal üdvözlöm és szeretném, ha nekünk is küldene novellát közül, mert remélem, hogy találom témában is megfelelőt.

Szerk.

«Kiesi.» Hölyg írónkkal szemben igyekszem lehető leghalkabb sordinót alkalmazni kritikámban, mert számolok az

Kristályüveg-es nemes porcellán

készletek és dísz tárgyak a legszebb és legolcsóbb ajándék — SZITTNER FERENCZÉNYI
IV., Mária Valéria-utca 1

írói érzékenységgel a nő született érzékenységgel is. De nem nyúlok hangfogó után azoknál a hölgyíróknál, akik — úgy, mint Nagyságos Asszony is — sejtje ezt, előre eltiltanak tőle. Ne lepdőjön meg és ne nehezeltjen, ha Öntől, a kiváló intelligenciától lepszegő nőiről, többet várok holdvilág romantikánál és az ezüstös rímek palástja által nem hagyom elkápráztatni magam, hanem szétbontom a szavak csillogó fátylát és a gondolat magját kutatom. Kissé csalódottan hajtottam össze a lapokat, mert ugyanazok a hangulatok, őszi képek, vágyak bontakoztak ki a szavak színes szárnyai közül, mint sok hasonló társukban, melyek elkopnak az asztalfiókokban. Szárnyuknak nincs ereje, hogy felrepítse a magasba. Szigorú szemrehányást lennék magamnak, ha «legszebb vágyait» rombolnám le, mert kritikának az a célja, hogy az igazi tehetség kibontakozását segítse, útját egyessze. Küldje be jövőben is verseit, szívesen foglalkozom velök. Sok meleg köszönettel.
Szerk.

1934 felé megyünk. A modern nő ma már KHASANA ajak-rouget használ. Nem vehető észre az ajkón. A narancsszínű rudacska a test meletétől az élethez, egészséges, fiatal, piros ajkát elővárazsojja. Minden szaküzletben kapható.

DARMOL

családi hashajtó

Dr. Fröidesné JUNO kozmetikai intézete (Budapest, Rákóczi-út 6, a Pannónia-szállóval szemben). Felelősséggel megszünteti az összes szépséghibákat. Végleges szőrtelenítés. Szépségkészerek. Esti kikészítések. Díjtalan tanácsadás, levélben is, portódíj beküldése esetén.

„P. Angela“. *Gesztenye-mignon*: 20 deka gesztenyét meghámozni, megfőzni és szitán átpasszírozni. 20 deka cukorból és annyi vízből, hogy ellepje, szirupot főzni, amikor hólyagos lett, elvenni a tűzről, beleadni 1 kis kanál likőrt és az áttört gesztenyét, 2 deka világosbarnára pirított, finomra darált mogorót és tűzőn süre főzni. Ezután vízzel nedvesített táblára téve, ujjnyi vastagra kinyújtani, kockára vágni, reszelt csokoládéba meghempergetve, papirmanzseltába rakni.

Füge-mignon: 60 deka fűgét 1 egész, kimagolt narancsal húsdaralón 2–3-szor átdarálni, ekkor 20–25 deka finom porcukorral jól összedolgozni, diónagyságú gömböket formálni és apró papirmanzseltákba tenni, a közepébe kis lyukat nyomni és ebbe ribizli vagy más finom lekvárt vagy cukorban ellett gyümölcsöt tenni.

Narancs-mignon: Kis papirmanzseltákat bevonunk puha tunkmasszával. Mandula vagy mogoró-grillázzt masszává törni, melybe apróra vágott narancshéjat — kandirozottat — kerünk. Ezzel megtöltött manzseltákat s felül tunkmasszával bevonnai. Ha megkeményedtek, le is iehel a papírt tépni.
Dr. Bányai Lajosné

Grillas-mignon: 6 tojásfehérjét keményhább verünk, egyenkint belekeverjük a 6 tojássárgáját, 6 kanál cukrot és 4 kanál lisztet, reszelt vaníliát és citromhéjat Kikent, kilisztezett nagy sütőlemezbe öntve kisütjük. Ha kihült, pogácsaszűrővel kivágunk kerek formákat és csücsakalva megtöltjük a következő grillással: 2 egész tojást 2 kanál cukorral a tűzhelyen süürvé főzünk, habverővel verve, kihűtve,

Nászajándék?

Csak stílusos szép hangrúgító **LAKÁÓRA** legyen! Le- szállítottára **58.— P**

Rozgonyi és Revai, Kossuth Lajos uca 5

belekeverünk 15—20 deka vaját, 15 deka cukrot szárazon pirosra pirítunk, 15 deka hámozott mandulával összekeverve, üres lánycsészébe öntjük, ha kihült, késsel összevagdvala a tojásos vajás keverékkel összeállítva, hidegre tesszük és hegyes, csücsös alakúra rákenjük a kivágott puhítóra és csokoládémazzal bekenjük. Csokoládémáz: 25 dk csokoládét leeresztelve, 20 dk cukor és 2½ deci vajjal folytonos keveréssel olyan sűrűre főzzük, hogy tojásra cseppentve ne folyjon szét, még forrón, nagybuborogós kakaóvajjal keverünk közé, a mignonokat belemártva, mignon-papírokba tesszük, ha megszáradtak. *Öv Berger Károly Lajosné*

„Dörkita“ jellegre küldöm a kért dal szövegét.

Egy valcer szebb, mint száz beszéd,
Átfontja mind a nő szívét,
Égy jó keringő, mely úgy odahúz feléd,
Bús zene, mámor és varázs,
És zene, csók és vallomás
Vig nem kell hozzá más, semmi, semmi, más.

Ref.:

Köszönöm, hogy imádtott,
Hogy réam úgy vigyázott,
De ne küldjön virágot nekem.
Köszönöm, hogy becézett,
Csak egy kicsit elkésett,
Mert titokban másé lett a szívem.
De miert is áltatnám többé magát,
Váljunk el szép csendben, mint két jóbarát.

Köszönöm, hogy imádtott,
Hogy réam úgy vigyázott,
De ne küldjön virágot nekem.

Már Schubert mester így zenélt,
És a szíveknek így mesélt.
Bécsben az öreg Strauss, a keringőkirály,
Valcer szel, hogyha szeretünk,
Valcerre szól a szívünk,
S ha válni muszáj, már valcer muzsikál
Refr.:

Köszönöm, hogy imádtott... Üdv. „Piri”

*Legyen az idő
Napfényes vagy zord,
Takarékos hölgy
Heilig farisnyát ford*

„Örnagy özvegye“. A Nagyságos Asszony által hivatkozott üzenetünkben az illetékes helyen szerzett értesülésünk alapján csupán azt a jóindulatú figyelmetztől kívántuk tenni, hogy jól megmondolja minden nyugdíjas özvegy, mielőtt nyugdíjáról lemond. Az utolsó évtized szomorú tapasztalatai ugyanis azt bizonyítják, hogy csaknem a legtöbb esetben köldus-

Olvassóink figyelmébe ajánljuk az OPERA ZONGORATERMET.
hol tisztviselő **ELŐLEG NÉLKÜL** a legegyszerűbb részletre is vásárolhatnak elcsendő **ZONGORÁKAT.** **PIANINÓKAT** hatszáz forinttól. Budapest, VII. ker., Klauzál-utca 35. szám.

sors lett a nyugdíjról való lemondás következménye. A mai rendkívül válságos idők nem alkalmasak arra, hogy a nyugdíj megváltása címén kézhöz kapott összeg gyümölcsöző és biztos vállalkozásba befektethető legyen és így rendszerint az a szomorú helyzet következik be, hogy a megváltási összeg rövidesen elvész és aztán nyugdíj sincs. Az a számtalan sok kérvény tanuskodik erről, melyeket a különböző minisztériumokhoz intéztek, elpanaszolván szerencsétlen sorsukat és újból kérvén a nyugdíj folyósítást. E kérvényeket azonban a minisztériumoknak a törvény értelmében el kell utasítaniok. Egyébként kívánságára közöljük a megváltás feltételeit.

Az özvegy nyugdíjának egy összegben való megváltását az esetben kérheti, ha férje halálának napjától számítva legalább már egy év elteit. A kérvényhez csatolni kell egy nyilatkozatot, mely szerint minden további igényéről egyszerűs-mindenkorra végérvényesen lemond, továbbá hatósági ovisi bizonyítványt annak igazolására, hogy korához és egészségi állapotához képest előreíthatólag legalább még két évig élhet. Végül, ha az özvegynek még nevelési járulék érvényében álló gyermeke van, úgy az illetékes gyámhatóságnak a jóváhagyó határozatát is mellékelni kell.

A kérvényt az illetékes miniszterhez kell benyújtani, aki csak figyelemterdemlő esetekben engedélyezheti az özvegy nyugdíjának a megváltását és a megváltás összegét esetről-esetre, tehát a fennforgó körülmények mérlegelésével állapítja meg. Ez az összeg azonban a megváltandó özvegy nyugdíjának két évi összegénél nagyobb nem lehet. Két fél még jegyez-nünk, hogy a megváltott özvegy nyugdíjat folyósítani még akkor sem lehet, ha az özvegy később hajlandó lenne a kapott megváltási összeget visszafizetni.

Üzenetünknek az a része, hogy a gyermekek nevelési járuléka megváltás tárgyát nem képezheti, azt jelenti, hogy a nevelési járulékot megváltani nem lehet, arról lemondani és ahelyett megváltási összeget igényelni még gyámhatósági jóváhagyás mellett sem lehet. A gyermekek a törvényben előírt korhatárig kell, hogy kapják a nevelési járukat.

Szív. üdv. Szerk.

„Nótakedvelő“ jellegre szeretettel küldöm a kért dalok szövegét:

Sokan szidják ezt a csúf világot,
Azt mondják, hogy rosszaz az idők.
Pedig vannak még szerelmes párok
S vannak mesék, úgy mint azelőtt.
A csók és tavasz, az ma is ugyanaz
S az én mesém szintén igaz,
Mert az említtel zongoristának,
Hogy úgy mondjam, tehetsége volt.
Hát egy este jó ötlete támadt,
És egy saját tangót edalolt.
Lám az egész lokál
Csak bálul és csodál.
Amidőn ez a tangó száll.

S mert zenében nem nagyok a gázsik,
Mit tehetett hősiük egyebet,
Felkeresett egy kiadó bácsit,
„Ezt a tangót, kérem vegye meg“.
Azóta hallható, azóta kapható
Mindenütt ez az új tangó.

Refrain.

Hogy volt egyszer egy zongorista
sápadt és sovány,

Egy kávéházban muzsikált egy ócska
zongorán.

Meghódított ő minden lányt,

Mollban és durban egyaránt...

Mert volt egyszer egy zongorista, sápadt,
érdekes,

Ki reggel ötig azt dalolta: „nőt sose
szeres“.

De őt felé becsukta hangszerét,
Mert kérem hátra volt egy randevúja még!
Üdvözlettel Juliska

„Vadvirág“ jellegre szeretettel küldöm a kért dal szövegét:

Búcsúzik a nyár,
Búske szívünk fáj.
Nem lehet, hogy nem szeret,
Kísért még a vád,
Minden csupa vágy.
Lelkünk ég, mint egykor rég,
Karomba zárnám, babám magát,
Nem kérek mást, csak hívó szavát.
Ha szíve szabad,
Új tavasz fakad,
Szerelm és száz remény.

Felzokog a mull,
Szívünkre simul
Az a nyár, mely visszavár.
Lelkünk csupa fény,
Tűz és költemény,
Mit ér hát a sok, sok vád?
Ha fáj az álom ma még talán.
Ne sírjon édes, kacér leány,
Ajkamom a tűz
Csak magához tiz,
Hallja meg a szív szavát.

Refrain.

Magára emlékezett minden,
A napsugár, a nyár,
Magáról álmodom még titkon,
Mikor az éj leszáll,
Elfeledni, nem szeretni kár volt,
A lelkeben minden emlék fáj —
Magára emlékezett minden,
A napsugár, a nyár.

Üdvözlettel Juliska

Kedves előfizetőinknek szíves figyelemükbe ajánljuk Papp Jenő RÁDIÓKRONIKÁK című könyvét megváltásul! 4.50 P bolti ár helyett kiadóhatalunkban 3 P-ért beszerezhető.

Berlin—Aranysmarót. Nagyon sajnáljuk, de a küldött írásokat nem használhatjuk. Szív. üdv. Szerk.

APROHIRDETESEK

Ezen rovatban közzétett hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vestagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P. Jelleges hirdetésre érkező levelek további díjára hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Női divatszalon a legutolsó divat szerint izlésesen, olcsón készíti női ruhát. Jutányos feltételek mellett rövid idő alatt tökéletesen tanít szabni, varni. Szakvizsgára előkészít. Bogrnár, VI, Vilmos császár-út 45. 1. em. 1/a.

Bőrfestő, Múzeum-körút 35. Tökéletesen festünk selyempókokat, mindennemű bőrtárgyakat.

Tanárnő ajánlkozik tanulóknál mellé nevelőnőnek. Vizsgákra garanciával előkészíti. Komoly, intelligens, fiatal, árva urleány, aki uricsaládnál kívánna elhelyezkedni. Leveleket „Tanárnő“ jellegre kiadóba kér.

Függönyt, párnát stb. készíti — házknál is — gyakorlati iparművész. Megkeresést „Belvárosi szalonom volt“ jellegre a kiadóba kérék.

Csilárudító egész évben nyitva. Gyönyörű helyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszt, olcsó panzió. Prospektus. Csilárudító, Matrásszölös.

Rongyából szőnyeged, divatos, izléses háziszőttek készíti Ehrenfeld, Baross-u. 57 (most Harmincetek-tetek-ter 4). Csere azonnal eszközölhető. Vidékről is.

Szárójlin gyermekruhaspecialista, Hernád-utca 22. Telefon: 309—42.

Belvárosi női divatszalon minden igénynek megfelelő ruhát, kabátot jutányosan készíti. Ünöröknek szabást, varrást tanít könnyű módszerrel, esti órákban is. Kozma, IV., Havas-u. 2.

Saját gyártmányú bútoraimat utólrheletlen olcsón árusítom, mert nem tartok drága mintatermet a fővárosban. Öreg bútorait modernre kicserélem, restaurálom, meglevőkhoz új kombinációt készítek. Mintatermem vasárnap délelőtt 10 óráig is megtekinthető. Müller Lajos bútorgyára, Újpest, Erzsébet-utca 8. Baeder-gyár mellett. Betűt villamos, 20 as autóbusz.

Kottanélküli zongoraoztatás módszeresen, gyorsan, olcsón, okleveles zenetanárnál. Kiváratra énektanítással. Önálló kísérteszerkesztés. Nóta, jazz, zongoradarabok. Felvilágosítás délutánoként. Nagyzető-utca 8. 1. em. 12/a.

A kitűnő Magyar Házasszonyok Szakéskönyve 4.20 P. beküldés ellenében megrendelhető szerzőrel, öz. Berger Károly Lajosnánál, gazdasági akadémiai tanár özvegye, Szeged, Szent Mihály-utca 7.

Tanító, jeles oklevéllel, 23 éves, szerény díjazásért háziitanítónak ajánlkozik. Felsőbb iskolát végző gyermekekhez is előkészíti. Nevelői teendőket mellett gazdaságban, bármilyen irodai munkában, segédkezik. Kezűknek zenét és német nyelvet is tanít. Leveleket Bachora Gyula, Budapest, VI, Benczur-utca 3. kérék.

Fizetővendégül melyik budapesti uríasszony vállalja kislányomat két hétre, januárban és elgárdírozná egy-két bálba. Leveleket „Társaságheli“ jellegre kérék a kiadóba.

Felölös szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTESZ BÉLA

Szerkesztők:

tordai BÖJTHE ETELKA,
ERDŐDY ELEK, KERTESZ ELEK

Ügyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örüink meg.

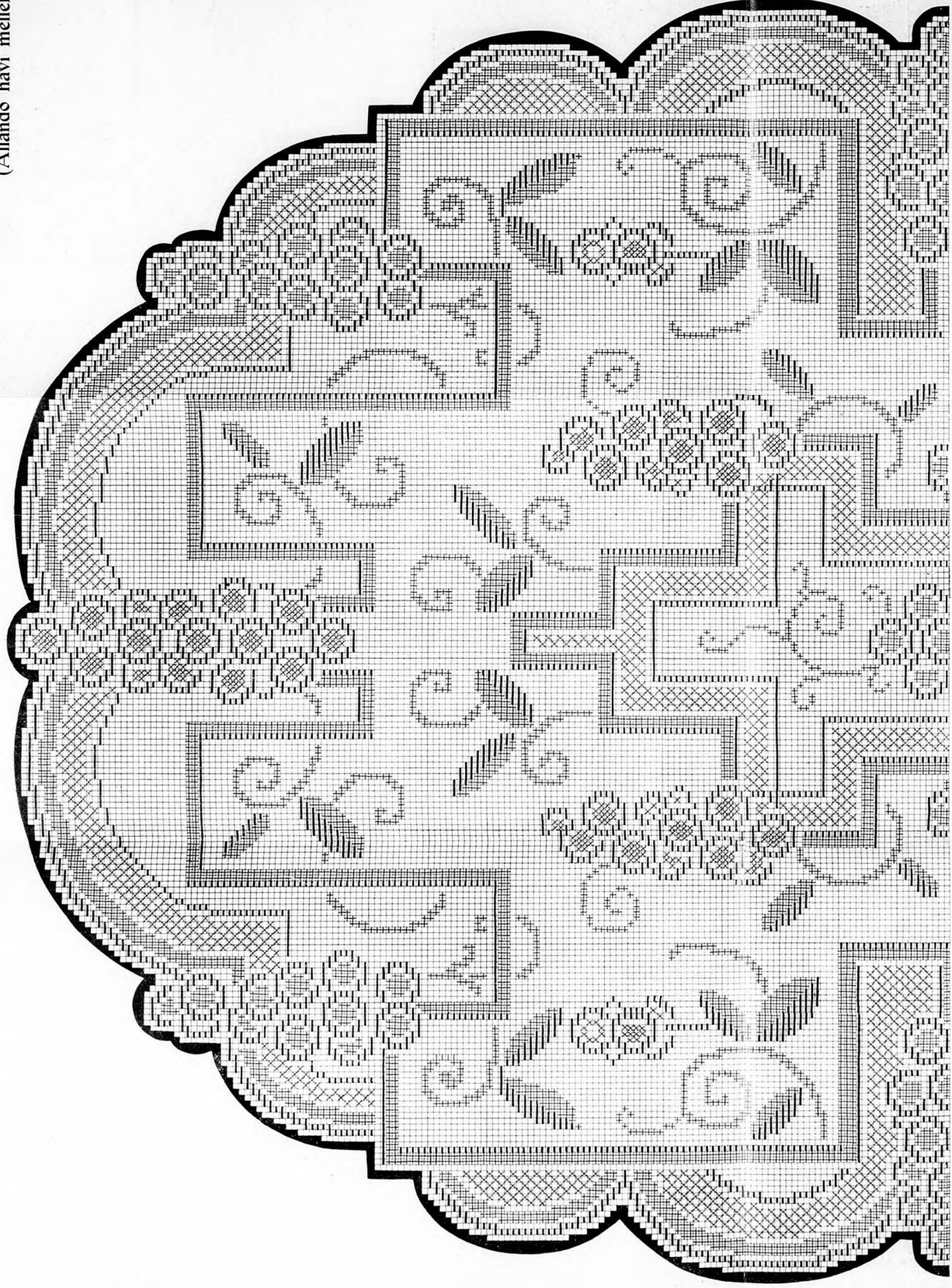
Grafológia

Iza. Rendkívül hajlékony lelkű. Intelligenciája és könyvű fellegosa a dolgok iránt, ami körülötte történik, sokszor gondolkodóba ejtik. Mivel jól neveltsége nem engedi a megfigyeléseit publikálni, annyira magába szívja, hogy lassan önmagát is beleéli a dolgokba. Ilyen módon könyven beláthat egy lelki változás. — A karakterében a jóság, melegség, szívélyesség, okosság, körültekintés és céltudatosság jellemzik. A kitaratásra most különösen szüksége van, mert még nincs kellően kialakult lelkivilága.

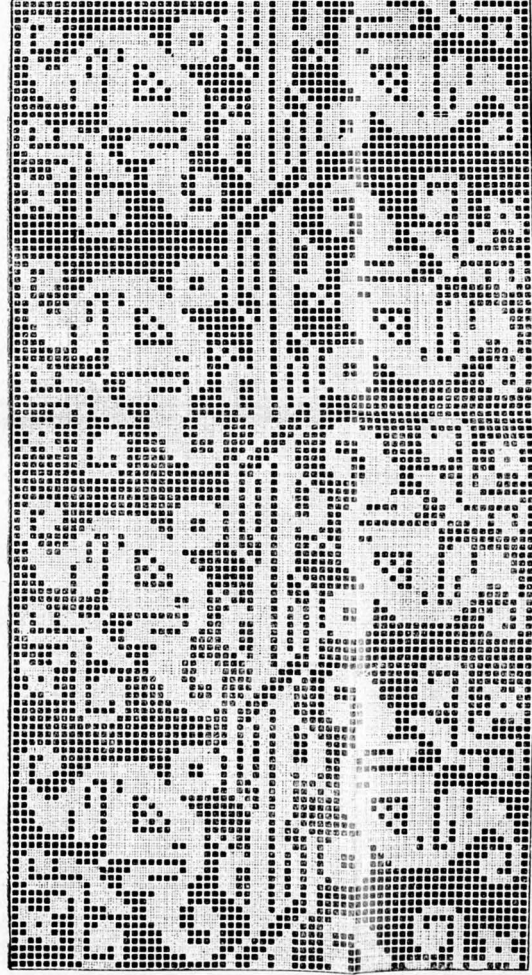
Ella. Nem elég akaratos, de az intelligenciája mindenben pótolja a hiányt. Van egy külön egyéni és lelkivilága, amit nem tart szükségesnek megmutatni. Kissé fölényes modorú, aki más akaratához nem szívesen alkalmazkodik. Sokszor önfűző, széleslves. de olyan kedvesen csinnálja, hogy nem lehet megharagudni érte. Önállóságra termelt. Nagyonalán, nagytűlt, lendületes. Általában olyan egyéniség, aki kissé szélsőséges. Hisz maga sem veszi észre, hogy mikor lendül át az optimizusból a pesszimizmusba.

A Magyar Uriasszonyok Lapja 1934. év január havi melléklete

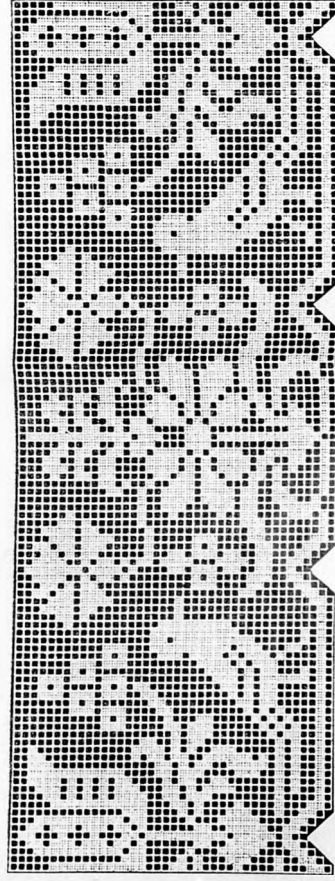
(Állandó havi melléklet)

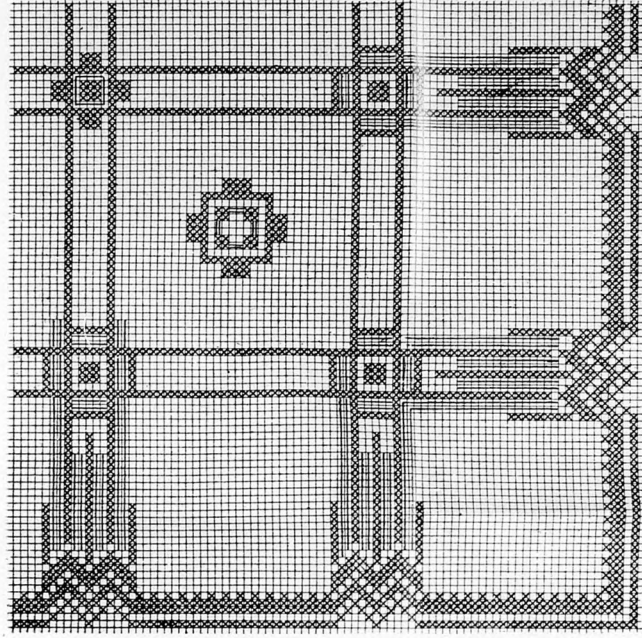
1. RECE, VAGY HORGOLT MODERN OVALIS EBEDŐASZTALTERITŐ. Wieg Testvérek terve. A recedlap készen is kapható hozzá. 7 mm-es kockából álló recedlapból készítve 160x220 cm méretű terítőt kapunk, melyhez a kész recedlap és 20 deka perle együjt 18.80 P. Horgoláshoz 8-as számú Anker-gyöngyfonalat használunk és 7 mm-es nagyságú lyukakat készítenk. Ha kisebb méretű terítőre van szükség, úgy horgoláshoz Coats «Lánc» védjegyű 30-as, vagy 40-es horgolóernát használunk. Az összes hozzávaló anyagok olcsó áron szerezhetőek be a Wieg Testvérek kézmunkaházában, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

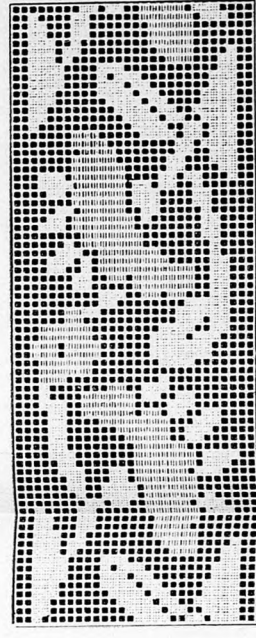
2. KERESZTÖLTÉSES MINTA vászompárna, hall, előszoba függönye, terítők bordűrszerű díszítésére. Színezése történelmi egyszínű fekete, vagy piros, vagy sötétkék Horgony-mulnéval.

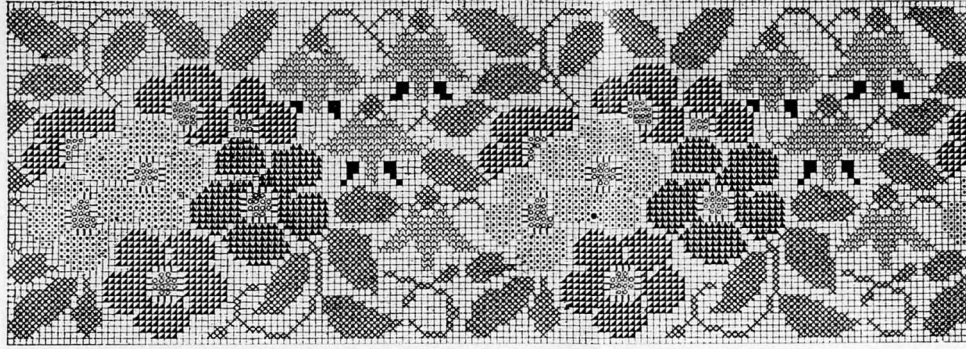
4. RECE, VAGY HORGOLT CSIPKEMINTA, mellél előszoba függönyjei, virázát díszítünk, vagy kis terítők, tálcakendők szélére alkalmazzuk.

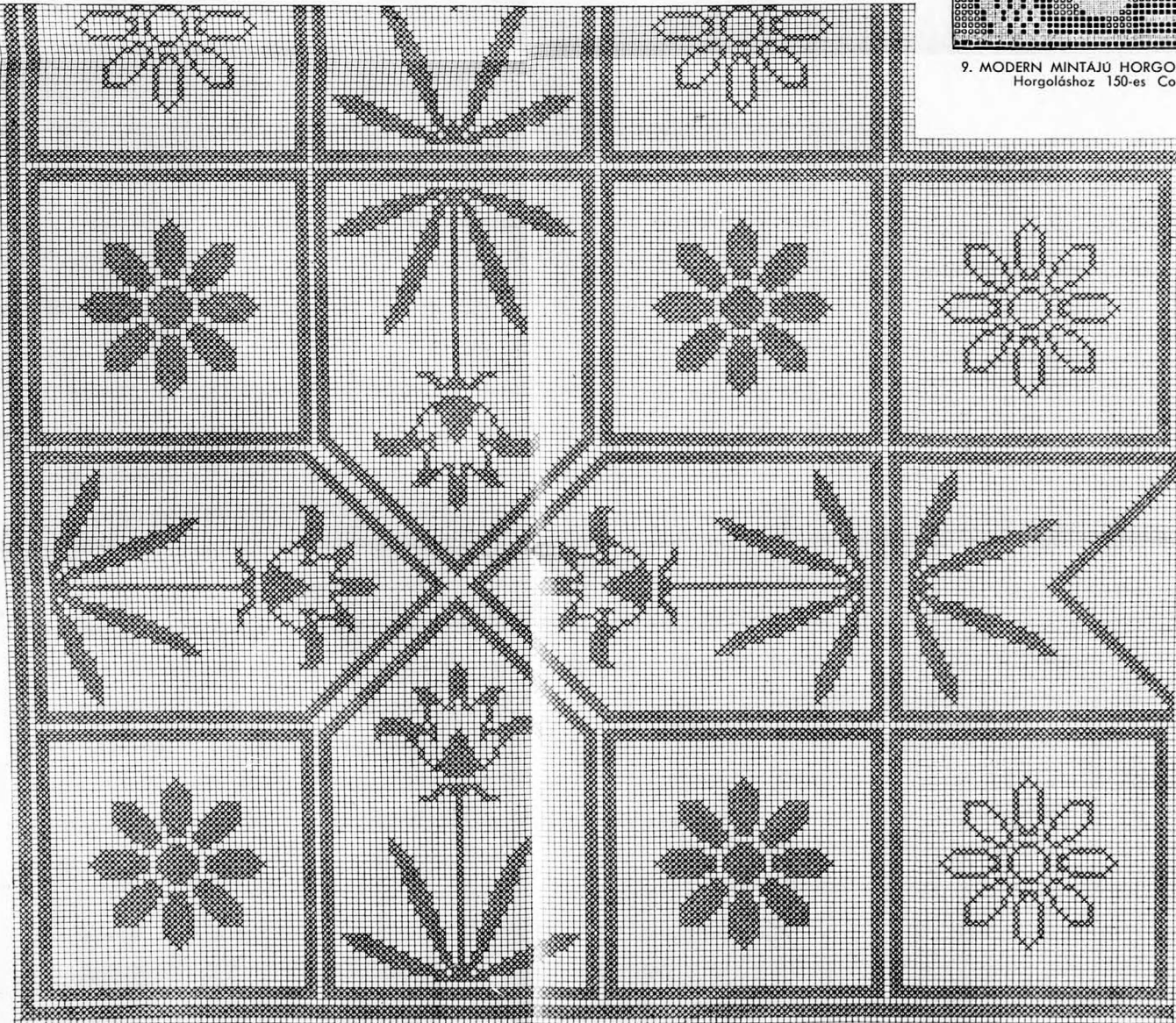
3. MODERN ZSÜRTÉRITŐ díszítésére alkalmas keresztöltéses bordűr minta, melyet a terítő szélére körü alkalmazunk. Két színnel varrjuk, pl. piros és fekete, vagy sárga és kék, vagy barna és sárga színeket használva a varráshoz, igen izéles és szép terítőt készíthetünk. A keresztel jelzett rész piros, az egyenes vonalú rész fekete Horgony-mulnéval készíthető. A szalvétákat csak egy kockával díszítjük.

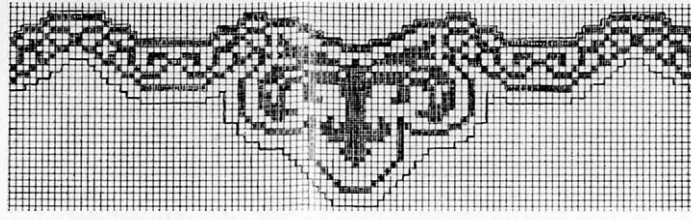
5. HORGOLT VAGY RECE CSIPKEBETÉT. Coats «Lánc»-védjegyű, 80-as horgolóernával készítve, finom csipkabetétet kapunk. Millőbe, futóba, falcakenedbe alkalmazva nagyon szépen díszít. 6 mm-es nagyságban készítve a lyukakat, 17 cm széles betétet kapunk. Ezen csipkabetét virázásba is használható.

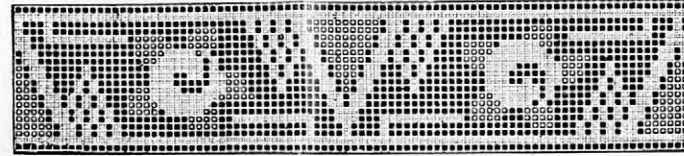
6. KERESZTÖLTÉSES MINTA vásznpárna bordúrszerű díszítésére, melyet a párna felső részére vízszintesen alkalmazunk. Varráshoz Horgony-mulinét ajánlunk, mert selyem fényét és eredeti színét mosás és vasalás után is megtartja. A keresztel jelzett leveleket és szárazakat világos zölddel, a világos színű virágokat halvány rózsaszínnel, vagy halvány kékkel, a sötétebb színű virágokat felváltva lilával, sárgával, pirossal lehet színezni. A harangvirágszerű virágokat halvány lilával, a porzót sárgával.

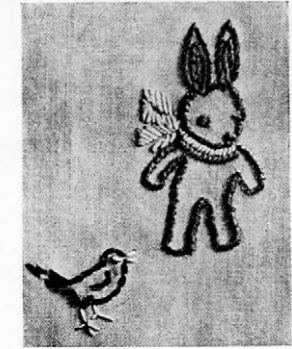
7. KERTIASZTALERTŐ díszítésére alkalmas keresztöltéses minta, melyet a terítő szélén körül alkalmazunk. Piros, vagy sötétkék színű Horgony-mulinéval varrjuk, mert ezen himzőanyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti fényét és színét. Hozzávaló anyag Wieg Testvérek kézimunkaházában (Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.) olcsón beszerezhető.

8. KÖLÖNLEGES RECECSIPKE virágs díszítésére. Készítéséhez 80-as, vagy 100-as Coats «Lánc» védjegyű horgolócérnát használunk.

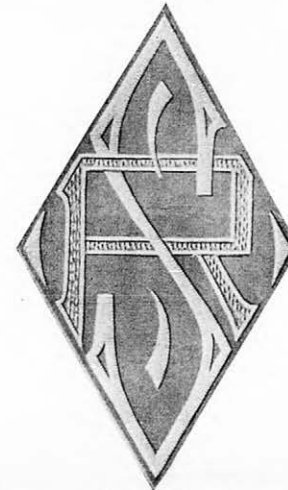
9. MODERN MINTAJÚ HORGOLT, VAGY RECE CSIPKEBETET női fehérnemű díszítésére. Horgoláshoz 150-es Coats «Lánc» védjegyű horgolócérnát használunk.

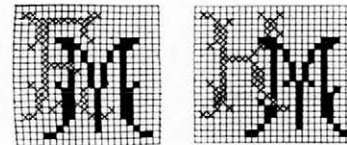
10. NYULACSKA KIS MADARRAL, baba-előke, vagy kötényke előrése, zsebe díszítésére. Szálöltéssel, tetszés szerinti színű Horgony mulinéval készítenéd. A minta az anyagra másoló-papírral átmásolható.

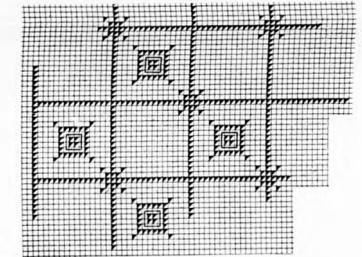
11. KIS CICA LABDAVAL, baba-előke, kötényke előrése, zsebe díszítésére. Szálöltéssel készítenéd és a kivarráshoz Horgony-muliné használándó, mely anyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti színét és fényét.

12. RS monogram férfikabát és sál jelzésére. A két betű két különböző színű Horgony-mulinéval himzendő.

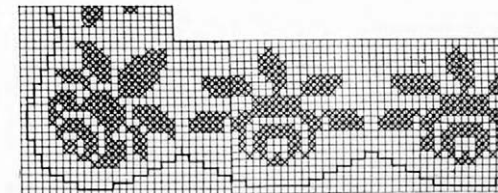
14. és 15. EM és KM monogram keresztöltéssel konyharuhák, cselédágynemű jelzésére. Kétszínű mulinéval készítenéd.

16. Keresztöltéses minta zsúrterítők, szalvéták díszítésére. Bordúrszerűen alkalmazandó a terítő szélére, a beszegéstől 10 cm távolságra. Himzéshez Horgony-mulinét ajánlunk.

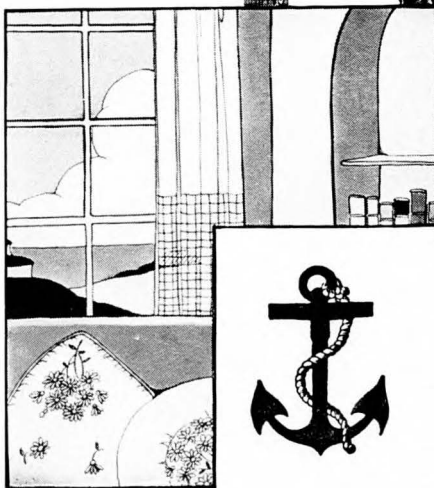
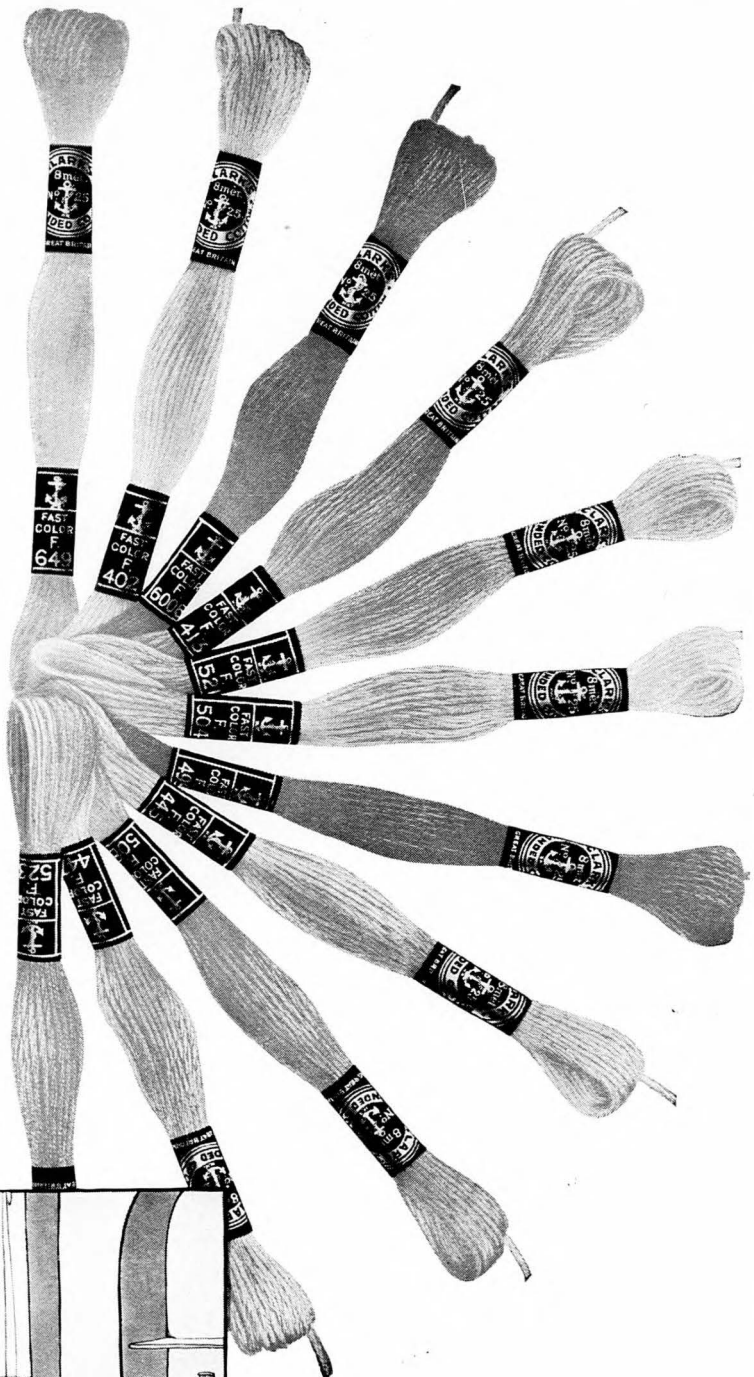
17. OM monogram abrosz, szalvéták jelzésére.

18. Csipkeminta sarokrészsel, tálcakendők, terítők, zsebkendő, női fehérnemű díszítésére. Horgoláshoz 150-es számú Coats «Lánc»-védjegyű horgolócérnát használunk.

Vigyen derűt otthonába

Ne tündödjön soká otthona egyhanguságán. Szín az, ami szobájából hiányzik. A Clark-féle "Horgony" mulinéval könnyen megoldhatja a problémát, mert ez lehetővé teszi, hogy párnákat himezzen, mégpedig lágy, süppedő, kényelmes párnákat a gyönyörű színek sokaságával. Elragadóan kedves módja ez, hogy otthonát barátságossá és derűssé varázsolja. Szívesen fogja használni e lágy selyemfényű fonalat sokrétű színváltozatában. E színek évek múlva is üdén frissek maradnak és fényükből m i t s e m veszítenek. Kezdje meg nyomban az e f a j t a p á r n á k himzését!

CLARK — FÉLE HORGONY M U L I N É

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

UTCAI ÉS DÉLUTÁNI RUHÁK